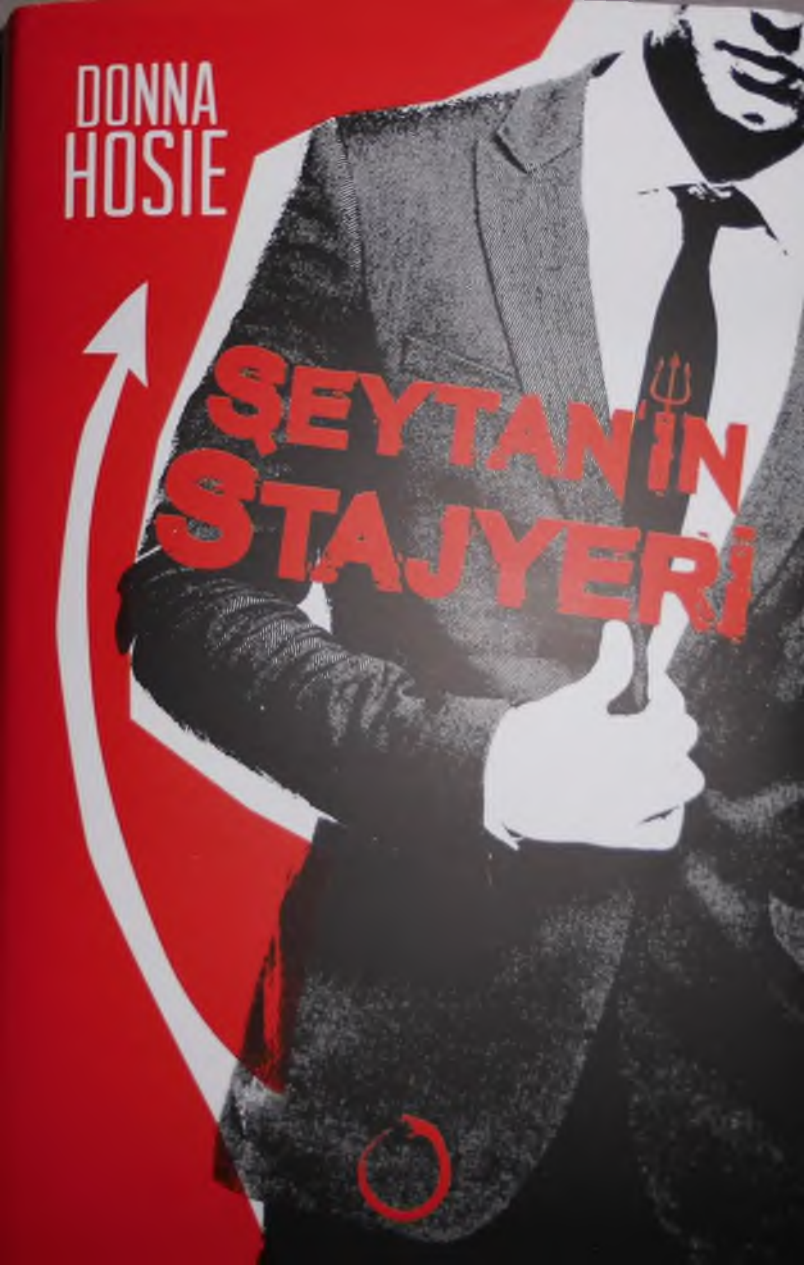
DONNA HOSIE

ŞEYTANIN STAJYERİ

"Mizahi bir anlatımın yanı sıra gerilimden hoşlananlar için muhteşem bir eğlence!"
Kirkus Reviews,
Yılın Gençlik Kitabı Ödülü

"İlginç karakterler, durmak bilmeyen macera ve bir parça duygusallıkla harmanlanmış komedi, kara mizah arayan gençleri hayal kırıklığına uğratmayacak. Ölümden sonraki yaşama şöyle bir göz atmak, okuyucuları merak içinde bırakacak."
School Library Journal

"Ölümüne komedi ve ölümüne ciddiyet arasında gidip gelen bir hikâye... Hosie, paradoksları ve geçmişi değiştirmenin beklenmedik sonuçlarını zekice bir araya getirmiş."
Booklist

"Elinizden bırakamayacaksınız. İnanılmaz sürükleyici bir hayal gücü, muhteşem karakterler, kara mizah serpintileri, akıcı bir hikâye, müthiş bir zaman yolculuğu..."
Charlotte's Library

Her şeytan Cehennem'den çıkmak ister. Peki ya gerçekten bir yol varsa?..

Zamansız ve pek de kahramanca olmayan ölümünden sonra, Mitchell Johnson kendini Cehennem'de Şeytan'ın stajyeri olarak oradan oraya koşturururken bulur. Vakitsiz ölümünü bir an aklından çıkaramayan Mitchell'a, efsanelerde bahsedilen bir zaman makinesi tekrar dünyaya dönebilme şansı verir.

Bu planı gerçekleştirebilmek için, her ne kadar onları riske atmak istemese de, arkadaşlarına ihtiyaç duymaktadır. Her gencin kendi ölüm zamanlarına dönmek için farklı sebepleri vardır. İçlerinden biri Cehennem'in korkunç yaratıklarının dikkatini çektiğinde, kendilerini ölümcül bir çıkmazın içinde bulurlar. Düştükleri bu karanlıktan kaçış yolunu bulabilecekler midir?

★ **Kirkus Reviews** ★
Yılın Gençlik Kitabı Ödülü

★ **YALSA** ★
2015'in En İyi Kitaplar Listesinde

★ **CYBILS** ★
En İyi Gençlik Romanı Adayı

★ **CBC** ★
En Etkileyici Gençlik Kurgu Ödülü Adayı

₺25
ISBN 978-605-348-875-0
www.okuoku.com

NOVELLA
DİNAMİK

Novella Dinamik: 5
Şeyta'nın Stajyeri
DONNA HOSIE

Copyright© Donna Hosie, 2014
Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla NOVELLA DİNAMİK'e aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Aslı Karadeniz
Yayına Hazırlayan: Duygu Pınar
Redaksiyon: Uğur Aktaş
Kapak Tasarım: Alla Özabat
Sayfa Tasarım: Elif Yavuz

Özgün Adı: Devil' Intern
1. Baskı: Aralık 2015
ISBN: 978-605-348-875-0
Sertifika No:12330
Baskı: Baskı Cilt
İlhan Ergül Matbaası
Davutpaşa Çifte Havuzlar Yolu
No:8/A. Zeytinburnu/İst
Sertifika No:29030
Tel: (212) 674 37 23

NOVELLA
DİNAMİK

MARTI YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. LTD. ŞTİ. markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 48

www. martiyayinlari.com www. novellayayinlari.com

DONNA HOSIE

ŞEYTAN'IN STAJYERİ

Çeviren: Aslı Karadeniz

Şeytan Takımı'nı en az benim kadar seven
Beth Phelan ve Kelly Loughman'a...

Teşekkürler

Kitap yazmak tek kişilik bir iştir ama onu dünyaya tanıtmak için kocaman bir ekip gerekir. Bu yüzden Şeytan Takımı'na sevgilerimi sunuyorum.

Öncelikle, herkesten çok çalıştığı için, muhteşem ajansım, Beth Phelan'a: Mitchell ile benim zaman yolculuğumuzu sürekli desteklediğin için ve bu İngiliz yazarın yazılarını daha editöre gerek kalmadan Amerikan İngilizcesi'ne çevirdiğin için teşekkür ederim.

Şahane editörüm, Kelly Loughman'a da teşekkürler. Daha tanıştığımız ilk andan itibaren, heyecanınla, hepimizin kaçırdığı küçük şeyleri toparlamanla ve detaylar üzerindeki hassasiyetinle beni etkiledin. Seninle çalışmak benim için bir zevkti. Şeytan Takımı, özellikle de Alfarin'in, kalbindeki şampiyon sensin.

Kelly Bohrer Zematis, Peggy Russell ve Charlotte Evans'a da engin bilgilerle dolu eleştirileri için teşekkür ediyorum.

Mike Weinstein (ve tabii ki Bear'a), beni destekleyen mailleri ve gönderdiği Middle Earth/Sherlock Youtube say-

faları için teşekkür ederim. Bu yayın yolculuğumda, bana kuvvet verdin ve hala o uzun tire işaretlerinden çok çeksem de, herkesten çok senden bir şeyler öğrendim.

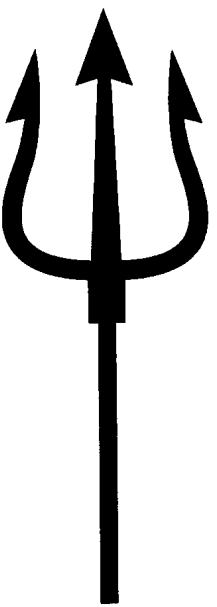
Jennifer Azantian'a da tavsiye ve desteği için içten teşekkürlerimi sunuyorum.

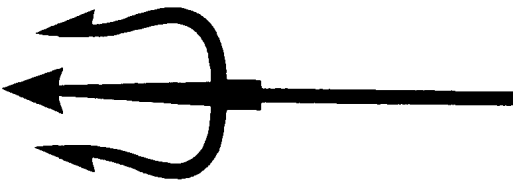
Eşim Steve'e çok teşekkür ediyorum. Kitabı yazarken saatlerce süren çalışmalarımdan bir kez olsun şikâyet etmediğin ve çalışırken bana sürekli şarapla tavuk fajita temin ettiğin için... Dünyanın en iyi eşisin!

Annem ile babam Lorraine ve Peter Molloy'a, mükemmel çocuklarım Emily, Daniel ve Joshua'ya benimle gurur duydukları için teşekkür ederim.

Ve son olarak, sosyal medyada ölümüne kitabımı anlatan Devilish Degenerates of Doom ekibine teşekkür ederim. Gina Anstey, Kristin Weiss Devoe, Charlotte Evans, Madeleine Henderson, Connie House, Jennifer Jones Bragg, Anne Fetkovich Ehrenberger, Maria Dotson, Julie Elizabeth Seay, Denise Dowd ve Athena Stewart, siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum.

Not: Raj Khanna, hayır, emekli olamazsın!

1. Cehenneme Hoş Geldin

"Nasıl öldün?"

Cehennem'de size soracakları ilk soru bu. Dört sene önce bana sorulan ilk soru da kesinlikle buydu. Yarı Yol Evi olarak bilinen işlem merkezinin olduğu yeni ölenlerle dolu bekleme alanına girmiştim. Bu sırada cevabı merak eden bir başka ölü beni duvara yaslayıp sormuştu. O zamandan beri milyonlarca kez duydum bu soruyu.

Yalan söylemeyi düşünemeyecek kadar şoktaydım. Bu yüzden doğruyu söyledim.

"Ben... bana otobüs çarptı," diye kekeledim.

Büyük hata. Çok büyük. Cehennemde birinci kural: Ölümünüz boktansa, kimseye bundan bahsetmeyin. Yoksa sonsuza kadar sizinle dalga geçerler ve sonsuzluk oldukça uzun bir süredir.

Bana bu kötülüğü yapan Greyhound otobüsüydü. Washington'daki babamı ziyaret ediyordum –annemle babam boşandılar– ve... Çat!

İşte anlayamadığım şey de tam olarak bu. Kaza olduğunda caddeden geçmiyordum, hatta böyle bir niyetim bile yoktu. Sadece yolda yürüyor, müzik dinliyor ve kendi işime bakıyordum.

Bir şey dikkatimi dağıtmıştı. Büyük bir şey... Ne olduğunu hatırlamıyorum ve düşünmeye çalıştıkça çıldırıyorum. Aptalca bir nedenden dolayı caddeye fırladım. Otobüsü ya da fren sesini duyamadım. Tek duyduğum kulaklığımdan gelen Radiohead grubunun sesiydi.

En azından ölümüm ani oldu, bunun için müteşekkir olmalıyım. Şeytanlar burada, ölüm nedenlerini onur madalyası gibi taşırlar. Ve tekrar yaşayacak olsalardı çamurlu bir savaş alanında kan akıtarak ölmeyi ya da asılarak yavaşça nefeslerinin kesilmesini tercih etmeyeceklerinden de oldukça eminim.

Çok aptalca bir sebepten ölmüş olabilirim ve bunun hakkında konuşmayı sevmiyor da olabilirim, ama en azından acı çektiğimi hatırlamıyorum.

Gelin görün ki, nedeni bir otobüs. Başka her türlü ölebilecekken...

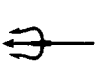
On yedi yaşındayım ve daima böyle kalacağım. Ama dört senedir ölü olmak beni biraz daha tecrübeli kıldı. Cehennemde ölümünüzü istediğiniz kadar kahramanca gösterebilirsiniz, çünkü bunu kontrol eden olmaz. Gerçeği öğrenmenin tek yolu şeytan kaynakları dosyalarına bakmaktır, ki

kimse bunu yapmaya yeltenmez çünkü fotoğraflar herkesin ödünü koparır. Bu yüzden ben de artık çok cesurca bir şey yaparken öldüğümü söylüyorum. Hayvanlar, kilit kelime. Bir hayvanı kurtarırken öldüğünüzü söyleyin, eğer buraya düşecek olursanız, ki çok yüksek ihtimalle düşeceksiniz, bunu deneyin. Ne kadar sevildiğinizi göreceksiniz.

Ben Cehennemin muhasebe departmanında, Şeytan'ın bir numaralı hizmetkârı ve muhasebecisi Septimus'un idaresinde çalışıyorum. Şeytan'ın stajyeriyim ve onun sağ koluyla birlikte burada bir masam var. Septimus da benim gibi uzun ince biri. Ama benim aksime şık çizgili takım elbisesiyle geziyor. Koyu ten rengi üzerinde parlak kor gibi kırmızı izlere sahipti. Kulaklarında küçük altın rengi halkalar var ve saçları derisi görünecek kadar kısa tıraş edilmiş. Ama Septimus'un en güzel yanı gözleri. Kan kırmızısı. Elbette ki gerçek hali bu değilmiş ama Septimus o kadar uzun süredir burada ki, kendi rengini hatırlayamıyor.

Bir gün benim de gözlerim böyle olacak. Şimdi pembeler. Pembe! Bir şeytan Cehennem'e girer girmez, göz rengi değişir. Önce iris opaklaşır, köpüklü ılık süt gibi bir renk alır. Sonunda, bir ya da birkaç sene sonra, içindeki ısıyı yansıtır biçimde gül pembesi bir işaret belirir. Bu değişim zamanla olur ve gözün rengi soluk pembeden morumsu kırmızıya, oradan kiraz kırmızısına ve en sonunda da kan kırmızıya dönüşür. Bu kuralın tek istisnası Şeytan'ın kendisidir. Onun gözleri simsiyahtır.

Şimdi işe gidiyorum ve geç kaldım. Septimus bunun için bağırıp çağıracak türden bir patron değil, çünkü ofiste deli gibi çalıştığımı biliyor ama zamanla aram hiç iyi değil. Cehennem o kadar dolu bir yer ki, koridorun bir ucundan diğerine geçmek saatler alabiliyor.

Öldüğümde kolumda bir saat olduğuna eminim ama otobüsün çarpmasıyla Yarı Yol'da kayıt olmam arasında bir yerde onu kaybettim. En azından ceptelefonum ve müzik aletim yanımda.

Ve şimdi de çok geç kaldım çünkü Şeytan'ın sabah çayını haber veren alarm çaldı bile. Alarm Chopin'in "Cenaze Marşı" nın kaydı. Şeytan bunun çok komik olduğunu düşünüyor.

Tabii ya! Öldüm gülmekten.

Daha da kötüsü, bu parçayı gerçekten ben çaldım. Şeytan benim bir müzik dehası olduğumu öğrenince bütün bir haftayı Chopin çalarak geçirmek zorunda kaldım. Ölüm Melekleri de bunu kaydetti. Şeytan'a hayır diyemedim ama sonrasında o kadar bunaldım ki, iştahımı tamamen kaybettim. Tüm o müzik kaydının tek yaptığı şey bana kaybettiklerimi hatırlatmaktı. Hâlâ öldüğüm gerçeğine alışamadım ve alışabileceğimi de hiç sanmıyorum. Artık gerek olmamasına rağmen, alışkanlıktan nefes alıyorum. Hiçbir şey beni öldüremeyecek olsa da, acıyı hissediyorum. Yaşamım bitene kadar, yaşamanın kıymetini hiç bilmemişim.

Bir de şu müziğin beni diğer şeytanlar arasında nasıl bir

konuma düşürdüğünü hiç düşündünüz mü? Her Allah'ın günü "Cenaze Marşı" dinlemek zorundalar. Bir tek gerçekleri ölü yüzümüze vurmadıkları kalmıştı.

Milyonlarca diğer şeytanla birlikte yeraltındaki merkezi iş bölgesi, yani MİB'de çalışıyorum. Burada her birine ait balkon ve asansörü olan yaklaşık yedi yüz kat var. Duvarlardan sarkan meşalelerle, dışarıdan ilk bakışta gecenin köründe rıhtıma yanaşan büyük bir yolcu gemisini andırıyor. İlk gördüğümde burası ödümü koparmıştı ama o zamanlar her şey ödümü koparırdı zaten.

Cehennem'deki iş merkezinin her bir katı yönetim ya da idarenin özel bir alanıyla ilgilenir. Ofis ne kadar yukarıdaysa, işin önemi o kadar çoktur. Bu yüzden Şeytan'ın Oval Ofis'i –seçimle gelen bir şeytan olduğundan değil, sadece ironiden hoşlanıyor– ve yoğun muhasebe bölümü herkesin üstünde birinci katta, ısı bölümü ikinci katta ve Şeytan'ın kumaş seçim ekibi üçüncü kata terfi etti. İşkence çekenler de 666. katta çalışıyor. Burası, televizyon yıldızlarına ayrılan yeni bir bölüm. Zemin kattaki tuvaletleri temizliyorlar.

Cehennem'in geri kalanı, binlerce farklı tünelle bağlanan bölümlere ayrılmış halde. Yatakhanelerimiz çalıştığımız yerin hemen yanında, yani çoğumuzun hiç göremediği şerit halinde uzanan yeraltı alanları var.

Şimdi gerçekten çok geciktim çünkü şu çaldığım Chopin kaydı bitti. "*Abide with me*"* şarkısı herkese öğle molasını hatırlatmadan ofise geçsem iyi olur.

---

* *Bu ilahi Anglikan Henry Francis Lyte tarafından ilk olarak bir şiir olarak 1847 yılında yazılmış, daha sonraları Lyte tüberküloz hastalığı ile savaşırken ilahiye çevrilmiştir. (e. n.)*

Sonunda asansördeyim. Gözlerimi kapasam, uzaya çıkan bir astronot gibi davranabilirim. Küçükken bunu yapmak isterdim: Uzaya gitmek. Sonra paleontolojist* olacaktım. En sonunda da rock yıldızı olmaya karar verdim. Jon Bon Jovi ya da Hendrix gibi değil, Chris Martin gibi alternatif rocktan bahsediyorum. Deli gibi piyano çalan biri yani...

Ama sonra öldüm ve Şeytan'ın stajyeri oldum. Kariyer gecesinde seçenek sunmak gibi bir alışkanlıkları yok tabii.

Muhasebe ofisine yaklaşırken parmak uçlarımda yürüyorum. Önce Oval Ofis'in önünden geçmem lazım, her gün buradan birçok kez geçmeme rağmen beni hâlâ tedirgin ediyor.

Yükselen sesleri duyduğumda kapının önündeydim. Şeytan ve Septimus'un sesi bu. Şeytan'ın moralinin bozuk olduğu belli çünkü mavi elektrik akımının ışıltısı taş duvarların dışına taşıyor.

Şeytan bir haftadır öfke nöbeti geçiriyordu, sesine bakılacak olursa da sabrının sonuna gelmiş gibi duruyor. Cennet –ya da çoğumuzun deyimiyle Yukarı– Şeytan'ı bağırıp çağırarak altın tahtını (Kral XVI. Louis'den hayatı karşılığında aldığı taht) ateşe verdirecek kadar sinirlendiren bir haber yollamış. Septimus, Efendi'yi sakinleştirmek için oraya gitmiş olmalı.

Neden konuşmalarına kulak misafiri olduğumu bilmiyorum. Güce bu kadar yakın durduğunuzda meraklı olmamak işten bile değil ama orada konuştukları çoğu şey beni oldukça korkutuyor.

---

* *Fosilleri veri olarak kullanarak dünyada yaşamın tarihini yazmak amacını taşıyan bilim insanlarıdır. (e. n.)*

"Septimus!" diye bağırıyor, Şeytan. "Beni çok kızdırdılar, Septimus. Çaresiz kaldım."

"Yine ne yaptı, efendim?" diye soruyor Septimus. Bir zamanlar Romalı olduğu her halinden belli olan aksanı, artık Güney Amerika ağzına kaymış. Cehennem'de aksan ve dil değişir. Sanırım burada kimle takıldığına bağlı. Yarı Yol'a gelen tüm ölülere haberleşmek için çeviri programı yüklenir. Dolayısıyla anadilleri ne olursa olsun hepimiz birbirimizi anlayabiliriz. Burada dolaşan korkunç çığlıkları düşününce, bazen çeviri programına hiç sahip olmamayı diliyorum.

"O!" diye bağırıyor Şeytan. "Sana ne yaptığını söyleyeyim, Septimus. Beni Yarı Yol fonunu durdurmakla tehdit etti. İşte yaptığı bu... Bu sefer çok ileri gitti.

"Ve," diyor Şeytan, inleyerek, "beni daha da sinirlendirmek için, Septimus, gönderdiği mektup bir gökkuşağına dönüşerek yok oldu ve perdelerimi yine mahvetti. Aşağılık bir gösteriş meraklısı... Neden bizim gibi bir elçi yollamıyor ki? Tüm mobilyalarımı kaldırmayı düşünmeye başladım ve kumaşlarımı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Şeytan, "Yukarıdakiler bana komplo kuruyor, Septimus," diyerek etrafı kokluyordu. "Yarı Yol'da sınıflandırma olmazsa, yakında kabul alanımız şairler, kütüphaneciler, veganlar ve yardım derneği çalışanlarıyla dolacak. Bu artık kontrol dışına çıkmaya başladı. Cehennem zaten bir sürü katmanla dolu. Yakında burası dolup taşacak, maliyetler şimdiden uçtu. İleri Gelenler, Cehennem'i ve Yukarı'yı boşuna yaratmadı, bu ölülerin bir yere gitmesi lazım. Kendi payına düşeni öylece reddedemez."

"Tüm kalbimle katılıyorum, efendim. Hatta, Dönüştürücü'yü yerinden çıkarmanın vakti geldi diye düşünüyordum," diyor Septimus. "Bir plan yapmaya başladım."

"Dönüştürücü mü? Bu mükemmel bir fikir," diye cevaplıyor Şeytan. Cehennem'de sıkça başıma gelmemesine rağmen tüylerim diken diken oluyor, ürperiyorum. Şeytan sessizleşiyor. Şimdi çok daha derinden, sesini alçaltarak, "Biliyor musun, C Operasyonu'nu başlatabiliriz," diye ekliyor.

Sessizlik.

"Biraz acele etmiş olmaz mısınız, efendim?" diyor Septimus. "Diğer yolları da araştırmamız lazım. Şu zavallı ölü ruhlara bulaşan salgını gören her bilim adamı hâlâ travma..."

"Bizim istediğimiz şey de tam olarak bu değil mi, Septimus?" diye fısıldıyor Şeytan. Yüzünü görmememe rağmen, sesinin tonu bile kendimi kötü hissetmeme yetiyor. Kullandığı kelimeler çok uzun zamandır bu anı bekliyor gibi dökülüyor dudaklarından.

"Bu konuda anlaştığımızı düşünüyordum. Yukarıdakiler yapabileceklerimden o kadar çok korkacak, hatta korkunun da ötesinde mahvolacaklar ve önümde diz çöküp daha çok ölüyü almak için yalvaracaklar."

"Anlıyorum, efendim," diyor Septimus yavaşça, "ama belki de önce benim Dönüştürücü ile ilgili planımı duymak istersiniz. Ekleyeceğim birkaç parça daha var ama yirmi dört saat içinde hazır hale gelecektir. Siz bana bırakın. Sizi hiç hayal kırıklığına uğratmadım."

"O halde işine geri dönmen için sana izin veriyorum. Beni bekletme."

Şimdi masamdayım.

Muhasebe bürosuna geçiyor ve kendimi sandalyeye atıyorum. Septimus'un ayak sesleri koridordaki mermer zeminde yükselirken, elime birkaç belge alıp meşgul görünmeye çalışıyorum.

Sonra tiz bir ses yankılanıyor, "Çıkarken melekleri buraya gönder, Septimus. Şu işkenceden kurtulmak için biraz eğlenceye ihtiyacım var."

Kapının diğer yanından Septimus'un iç geçirdiğini duyuyorum. "Efendim, artık meleklerimiz yok. Birkaç bin sene önce onları bir satranç oyununda kaybetmiştiniz, hatırladınız mı? Şimdi melekler ona ait."

Şeytan yine söylenmeye başlıyor.

"Ejderhaları göndermemi ister miydiniz?" diyor Septimus hemen.

"Yanılmıyorsam Cadılar Meclisi'nde İrlanda folklor dansı öğreniyorlardı."

Septimus ofise giriyor.

"Ara bakalım, Mitchell."

"Ejderhaları gönderin," diyorum ahizeye, "ve cüceler de hazır olsa iyi olur. Efendi kötü bir gün geçiriyor."

Septimus ofisine çöküveriyor ve ayaklarını maun masasına koyuyor.

"Durum daha da kötüye gidiyor, değil mi?" diye soruyorum.

"Daha da baş belası olmaya başladı," diye cevaplıyor Septimus, "ama Yukarı'daki onu nasıl sinirlendireceğini çok

iyi biliyor ve Efendi de her seferinde oyuna geliyor. Bu sefer de Yarı Yol'u kapatmakla tehdit etti."

"Bunu yapabilir mi?"

Septimus başını hayır der gibi sallıyor. "Pek sanmam, ama biliyorum ki Fabulara buna çok gülecektir. Öyle bile olsa, o da çok iyi biliyor ki eğer ölüler düzgün sınıflandırılmazsa, her iki tarafın yönetiminde de kargaşa çıkacak. Yine de, onlarınkine kıyasla bizim tarafa gelen ölü sayısının daha fazla olduğu inkâr edilemez bir gerçek."

"Peki, ne yapacaksınız?" diye sorarak bilgi almaya çalışıyorum ve Septimus'un kısılan gözlerinden cevabı bildiğini düşünüyorum. Yukarı ve Cehennem'den sorumlu yetkili olan Fabulara'dan pek az bahsederiz. Şeytan bu ismin anılmasından bile hoşlanmıyor. Lanetli olduğunu düşünüyor. Ama benim ilgilendiğim Fabulara değil. Ben Dönüştürücü'yü ve Septimus'un onunla ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum.

"Uzun bir gün olacak, Mitchell," diyor ağır ağır Septimus, sorumu dikkate almayarak. "Şimdi, çamaşırhane fişlerini düzenle ve bakım odasına inerek Geronimo'ya sekiz numaralı fırın için fiyat belirleyip belirlemediğini sor. Bunu yapınca da, üç aylık ödeme tutarını tekrar kontrol etmesi için Augustus'a gönder ve sonra da bilişim teknolojisine gelip bilgisayarıma bakmalarını söyle, yine virüs girmiş. Sabit diskten çıkan dumana bakılırsa Kara Ölüm virüsü gibi görünüyor. Takım elbisemi kuru temizlemeye götür ve Maskeli Balo ödeneğinin olduğu hesap defterini beş numaralı muhasebedeki Heather'a gönder."

Konu iş olunca çok şeyle başa çıkabilirim, ama Septimus'un talimatlarını hızlı hızlı yazarken kalemimden duman çıkmaya başlıyor.

"Bunu da halledince..." Alarma bakıyorum. Süre daralıyor ve Medusa ile buluşmadan önce duş alıp birkaç hamburger yemek istiyorum.

"Neyse boş ver, onu da yarın yaparsın," diyor Septimus duraksayarak. "Baloya gidebilirsin, Sindirella."

"Sen de bu durumda çirkin üvey kız kardeş mi oluyorsun?"

"Bunun için fazla yakışıklıyım," diyor Septimus, Oval Ofis'ten tekrar tekrar gong sesi yükselirken.

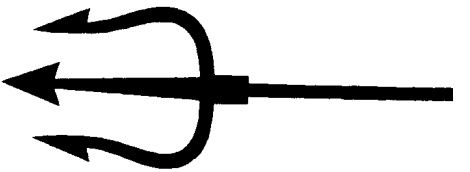
Şimdi de Şeytan'ın asla şaşmayan iniltileri giriş katının duvarlarına çarpıyor.

"Septimus! Septimus! Yardım et! Ejderhalar perdelerime saldırıyor. Güvenliği çağır. Ah, lanet olsun... Septimus!"

İster inanın ister inanmayın, bu Cehennem'de yalnızca sıradan bir gün; sıcaklık, uzun saatler, Şeytan'ın bağrışmaları, sıcaklık, hayaller ve daha da çok sıcaklık.

Sonsuza kadar da böyle olacak.

Çünkü dört sene önce, 18 Temmuz'da ölüp Cehennem'e geldim ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

2. Maskeli Balo

Şeytan'ın verdiği Maskeli Balo muhteşem bir partidir ve birçok şeytan için de öbür dünyadaki varlıklarının tek eğlencesi budur.

Balo, iş bölgesi ve birçok şeytanın ölümüne çalışmadığı zamanlarda uyuduğu konaklama alanının arasındaki büyük bir Rock mağarasında düzenlenir. Mağara, Maskeli Balo için Versailles Fransız Sarayı'ndaki Salon de Mars balo salonunun çok daha büyük bir versiyonu şeklinde tasarlanır. Bunun doğru olup olmadığını bilemem tabii. Seyahat etmeyi bırakın, pasaport almaya yetecek kadar bile vaktim olmadı.

Maskeli Balo biletleri satışa sunulduğu anda tükenir ve milyonlarca kişi de bekleme listesinde yer alır. Giriş kuralları basittir: Cehennem'deki her şeytan yalnızca yüz yılda bir başvurma hakkına sahiptir. Bilet bulma garantiniz yoktur

ama en azından şansınız vardır. Binlerce yıldır Cehennem'de olan Septimus yalnızca dokuz kez baloya gitmiş. En son katıldığı balo, 1547 yılında VIII. Henry'nin cehenneme girdiği seneymiş. Şeytan, Henry'nin –ya da herkesin kullandığı ismiyle Chopper– yaşadığı dönemde verdiği kraliyet balolarından o kadar etkilenmiş ki, kralı hemen organizasyon komitesinin başına koymuş.

Bu seneki Maskeli Balo benim için bir ilk olacak. Cehennem'deki en yakın arkadaşlarımdan biri olan Medusa ile gidiyorum. Aslında oldukça şanslıyım çünkü sadece dört senelik bir ölü olarak bilet bulabilmek görülmüş şey değil. Gerçi şanslı kelimesini şu sıralar pek kullanmıyorum. Medusa o kadar heyecanlandı ki, zar zor uyuyabildi. Bu yüzden ben de baloyu dört gözle bekliyorum. Ayrıca tüm gece canlı müzik dinleyebileceğim, ki bu benim ölmeden önceki hayatıma ait özlediğim şeyler listesinde birinci, ikinci ve üçüncü sırada yer alıyor.

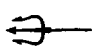
Bu yüzden, işim biter bitmez, odama koşup kokusundan binlerce kez giyildiği anlaşılan kiralık takımımı üstüme geçiriyorum. Şimdi de balo salonuna giden tüm o yolu geri tepmek zorundayım.

Sopa yutmuş bir penguen gibi görünüyor ve kokuyorum. Kimseyle göz göze gelmeden Medusa'nın gelmesini bekliyorum. Dışarıda dikilip beklemekten hiç hoşlanmam.

339. kattaki kostüm tasarımcıları herkesin maske ve kıyafetini parmakları çıkana kadar dikmiş olmalı. Burada hepimiz, maaştan ziyade cep harçlığı sayılacak olsa da, çalışma-

larımızın karşılığını alırız. Çoğumuz da bunu geriye kalan tek kurtuluşumuz olan yemek ve ceptelefonuna yatırırız.

Ben hariç. Bana sürekli hamburger tedarik eden arkadaşlarım var.

Ateşli bir şeytan yanıma sokulunca yemek fikrini unutuveriyorum. Yere kadar inen siyah pullu elbisesi arkasında bir balık kuyruğu gibi kıvrılarak incecik vücudunu sarıyor. Sırtına kadar inen derin V dekoltesi dikkatimi çekiyor. Bir süre sonra ağzımın açık kaldığını fark ediyorum.

Beyaz tenli kızın kestane rengi saçları ensesinin arkasında örgüyle tutturulmuş. Gözleri, tıpkı benimkiler gibi açık pembe ve bu da yalnızca küçük kırmızı taşlarla çevrelenmiş saten siyah maskesinin ardından görülebiliyor.

Pembe gözler bir kıza çok yakışıyor.

Mideme inen dirseğin şiddetiyle neye uğradığımı şaşırıyorum.

"Ah."

"Kalçama bakmayı kes."

"Medusa?"

"Sen kim sanmıştın?"

"Bilmem ki –sadece– şey, harika görünüyorsun," diye cevap veriyorum karnımı ovarken.

"Bu şaşkınlık gösterisi için teşekkürler," diyor Medusa, alayla. "Biliyorsun ki, kendime baktığım zamanlarda çok güzel görünebiliyorum."

Medusa kısa boylu, zayıfça bir kız. Kıvırcık saçlarını ismini aldığı yılan saçlı tanrıçanın aksine genelde sımsıkı toplar. 180. kattaki mutfaklarda çalışır ve Cehennem'deki en iyi çilekli keki yapar. Gerçek ismi Melissa Pallister ve kırk yılı aşkın süredir ölü. Bana nasıl öldüğünü hiç söylemedi ama kâbuslarından yola çıkarak bazı tahminlerim var.

Birlikte uyuduğumuzdan falan değil. Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Sadece yatakhanelerdeki ranza labirentini bulamayacak kadar yorgun olduğumuzda birbirimizin yatak uçlarında kıvrılıp uyuma gibi bir alışkanlığımız var.

"Baştan alalım mı?" diye bir öneride bulunuyorum hemen, en yakın arkadaşımdan gelmesi muhtemel bir darbeden daha korkarak. Beş adım geri gidip Medusa'ya yavaşça yaklaşıyorum. Kolumu vücudumun önünde doğru tutarak eğiliyorum.

"Medusa Pallister, yani Melissa Pallister, namı diğer Kekler Kraliçesi, bana elinizi lütfeder misiniz?" diyorum pembe güzel gözlerine bakarak. Medusa hemen kıkırdamaya başlıyor.

"Sadece elimi mi?"

"Seni kaldırıp omzumda taşımamı ister misin?"

Medusa kıkırdamaya devam ederek reverans yapıyor. Kızların birçok kez kıkırdadığına şahit olmuşumdur ama stresten ya da keyiften mi olduğunu hiçbir zaman bilemem. Bununla ilgili bilmem gereken bir kitapçık falan olabilir mi?

Medusa kolunu dirseğimin köşesinden geçiriyor ve masamızı aramaya gidiyoruz. Yemeklerle ilgili bir kitapçığa ihtiyacım olmadığı kesin.

Şeytan'ın pahalı zevkleri var ve Maskeli Balo her sene

daha da abartılı oluyor. Bu sene de pek farklı değil. Tüm masalar, her biri kalın iplerle Şeytan'ın resminin işlendiği kırmızı saten kumaşlarla kaplı. Siyah yemek takımları binlerce yıl önce Aztek Dağları'ndan çıkarılan en iyi altından yapılmış çatal bıçaklarla çevrelenmiş. Bu şeylerin, Cehennem'in asla sahip olamayacağı milyonlara mal olduğunu söylerken çok ciddiyim.

Penguen kıyafetleri ve maskeli elbiseleriyle etrafta dolaşan insanlara bakınca, kimin kim olduğunu söylemek çok zor... Yenilerin arasına karışan yaşlı şeytanların kıdemini ele veren tek şey gözlerinin renginden başka bir şey değil.

Gözlerimin açık pembe olduğundan bahsetmiş miydim? Kırmızıya dönene kadar iki yüz sene geçmesi gerekebilir.

Saat gece yarısını vurunca Şeytan geliyor. Orkestra hemen "*For He's a Jolly Good Fellow,*"* parçasını çalmaya başlıyor ve misafirlerin çoğu hevesle şarkıya eşlik ediyorlar. Medusa beni kaburga kemiğimden dürtüp hile yaptığım için bakış atana kadar ben de ağzımı oynatarak şarkı söyler gibi yapıyorum. Şeytan sırıtarak konuklarını coşkuyla selamlıyor. Uzun ve neredeyse parşömen kâğıdı gibi saydam görünen beyaz bir ten rengi var. Siyah gözlerini saymazsak, çenesinde kıvrılacak kadar uzun keçisakalının en büyük gurur kaynağı olduğu söyleniyor. Bir de gelen faturalardan bildiğim kadarıyla Prada dışında hiçbir markayı giymiyor.

Medusa bir kez daha dürtüyor.

"Şuna bir son verecek misin? Küçük kemikli kolların canımı yakıyor."

---

* *Birçok dilde yaygınlaşarak kutlama, doğumgünü, yıldönümü vb. etkinliklerde söylenen bir çocuk şarkısı. (e. n.)*

"Şeytan'ın yanında oturana baksana," diye fısıldıyor. "Septimus."

Medusa, yüksek masaya doğru el sallıyor. Elmas damla taşlı beyaz maskenin ardındaki iki kanlı göz ona doğru bakıyor. Septimus da selamlıyor.

Kalabalık, Şeytan'ı konuşma yapmaya zorluyor. Yerinden kalkmaya niyeti olmadığını gösterse de sesler giderek yükseliyor. Cehennem'deki herkes Şeytan'ın yanında olmanın en iyisi olacağını bilir ve kimse yalakalık yapma fırsatını kaçırmaz.

Biri ona mikrofon uzatıyor. Herkesi ürküten tiz bir ses yankılanıyor. Balo salonunun ardındaki karanlıkta bir yerde bir kurt uluyor. Biri soğuk parmaklarıyla omurga kemiklerime dokunmuş gibi sırtımı ürpertiyor bu ses. Bu, birinin mezarımın üzerinden geçtiği anlamına geliyor olabilir mi?

"Tanrılar, sevgili prens ve prenses hazretleri, beyler, bayanlar, insanlar ve sosyal hizmetler tarafından henüz sınıflandırılmamış olanlar," diye tiz sesiyle bağırıyor Şeytan. "Üç bin dokuz yüzüncü Maskeli Balo'ya hoş geldiniz."

Binlerce el masaya vurarak onaylarken, o da bu duygusal sahne için duraksıyor. Ben elimi masaya vurmuyorum. Mezarımla ilgili düşünceleri kafamdan atmaya çalışmakla meşgulüm. Tek alkışlamayanın ben olduğumu fark ettiğimde ise çok geç oluyor.

"Sizi çok tutmayacağım, biliyorum ki hepiniz partiye başlamak için sabırsızlanıyorsunuz. Bu arada Kerberus*'un ağzı bağlandı mı?" Şeytan telaşla etrafına bakınıyor ama Septimus da dahil olmak üzere birkaç hizmetkârı hep birlikte başını sallıyor.

---

* *Cehennemin başında bekleyen üç başlı köpek. (e. n.)*

"Mükemmel," diye devam ediyor Şeytan. "Geçen seneki kutlamada başımıza gelenlerin tekrarlanmasını istemeyiz, değil mi?" Kahkaha atmaya başlıyor ve binlerce dalkavuk da ona eşlik ediyor. Ama Medusa ve ben gülmüyoruz. Kudurmuş üç başlı bir köpeğin geçen seneki baloya fazlaca erken gelen şeytanları parçalara ayırmasında komik olan hiçbir şey yok.

"Evet," diye devam ediyor Şeytan, "şimdi de böyle bir partiyi yorulmak nedir bilmeden hazırlayan komiteye teşekkür etmek istiyorum. Sanırım Chopper bu sene yalnızca yüz seksen kişiyi yanında getirmiş, ki bu da geçen yıldan bu yana büyük bir gelişme. Joanne Cartwright'a da özel teşekkürlerimi..."

Bugün Septimus ile Şeytan arasında geçen konuşmaya sürüklenen düşüncelerime dalıyorum. Dönüştürü ne anlama geliyor? Daha önce duyup duymadığımdan emin değilim. Belki de Medusa biliyordur. O her şeyi bilir. Ama onu bu işe hiç bulaştırmamalıyım. Uzaktan da olsa... Şeytan iyi gününde bile tam bir ruh hastası. Medusa sorgulayan biri olduğu için zeki ama ben ondan daha zekiyim, çünkü ne zaman çenemi kapalı tutacağımı biliyorum.

Şeytan sonunda konuşmasını bitiriyor, yalakalar da alkışlamayı... Masaya gelen patates kızartması ve kızarmış biftek dikkatimi çekince mevcut ana dönüyorum. Karnımı patlayıncaya kadar doyurduktan sonra, Medusa dans etmek istediğini söylüyor. Tatlının üçüncü kâsesinden ayrılmaya pek istekli olmasam da, Medusa dirsekleriyle dürtmekle tehdit edince pes ediyorum. Yaşarken dans etme şansını hiç yakalayamadığını söylüyor ama ben hiçbir zaman dans etmedim.

İyi bir arkadaşı olarak, kolumu Medusa'nın beline doluyorum ve biraz resmi bir şekilde dans pistinde dönmeye başlıyoruz. Parmaklarım sırtındaki çıplak tenini arıyor ama Medusa gecikmeden hepsini alıp bükerek dersimi veriyor.

"Yaşarken bir müzik dehası olmuş olabilirsin ama ben bir piyano değilim," diye homurdanıyor. "Ellerini görebileceğim bir yere koy."

"Geri dönüp oturabilir miyiz? Dans etmek kız işi."

"Ben zaten bir kızım, Mitchell," diye cevap veriyor, Medusa, "Ayrıca bunu bir de Şeytan'a söylemeyi dene." İkimiz de saçlarını sallayarak dans pistini boşaltan Cehennem'in efendisine bakıyoruz.

Masamıza geri dönünce tatlımı kendime doğru çekiyorum. Ama şu Dönüştürücü ve Septimus'un planlarını düşündükçe iştahımın kaçtığını fark ediyorum. Neden bilmiyorum. Belki de Şeytan'ın Oval Ofis'teki ses tonundandır. Çok ürperticiydi.

"Neyin var Mitchell?" diye soruyor Medusa.

Saçlarına bakıyorum. Kıvırcık saçları örgülerinden kurtulmaya başlamış bile. Neden ördüğünü de anlamış değilim. Ben onun saçlarına bayılıyorum. Çok farklılar.

"Cehennem'den Mitchell Johnson'a..." diyor ezgili bir sesle Medusa.

İnatçı kıvırcık saçlarını kulağının arkasına alıyorum. Yanakları kızarmış. Dans ederken terlemiş olmalı.

"Sana bir şey sormalıyım," diyorum. "Gizli."

Bu komik duruma gülmeye başlıyor. Cehennem'de gizli diye bir şey yoktur.

"Her neyse," diyorum sesimi alçaltarak. "Burada soracağım."

Ona doğru eğiliyorum, o da aynısını yapıyor. O kadar yakınız ki neredeyse burunlarımız birbirine değiyor. Mantığım, ofisteki bilgileri Medusa'yla paylaşmamam gerektiğini söylüyor. Bu çok tehlikeli olabilir. Kalbim ne söylerdi bilmiyorum, çünkü o öldü.

Bunu düşünmek karar vermem için yeterli oluyor.

"Dönüştürücü'nün ne olduğunu biliyor musun?" diye fısıldıyorum.

Medusa'nın yüzü biraz düşüyor ve bir parça omzunun çöktüğünü fark ediyorum.

"Neyse," diyorum hemen. "Sen bana aldırma. Sadece kulak misafiri olduğum bir şeydi."

"Ben de şey sanmıştım..." Medusa susuyor. "Ne sandığımın bir önemi yok." Gülümsüyor ama gamzelerini gösterecek kadar çok değil. "Dönüştürücü'nün ne olduğunu biliyorum." diye fısıldıyor. "O bir gösterge, zaman durdurucu, biri Cehennem'de, bir diğeri de Yukarı'da. Çok güçlü maddeler olması lazım."

"Peki ama Dönüştürücü ne işe yarar?" diye soruyorum. Medusa biliyor olsa gerek. Kıvırcık başını sürekli kitaplara gömer.

"Dönüştürücü bir zaman makinesidir," diye açıklıyor. "Neden bilmek istiyorsun? Bunu nereden duydun?"

İki büyük profitterolü ağzıma tıkarak cevaplamaktan kaçıyorum. Bu sırada Septimus aramıza katılıyor. Bizi duymuş olabileceğinden endişe ederek tıkanıyorum.

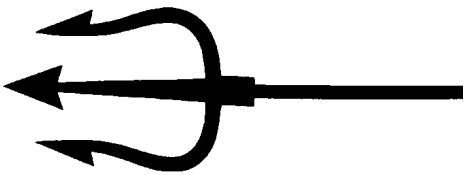
"Medusa, itiraf etmeliyim ki, mutfak bu sene kendini aştı," diyor ağır ağır Septimus. "Biberli somon harikaydı."

Medusa gülümsüyor ama cevap vermiyor; şimdi tüm saçları örgüsünden kurtulmuş ama o yine de yerine tutturuyor.

Septimus yaslanarak kolunu omzuma koyuyor ve kulağıma fısıldıyor, "İşten konuşarak geceni mahvetmek istemem, Mitchell, ama korkarım ki yarın ofiste olman gerekiyor."

Gerçekten mi? Tüm senemin tek tatil gününde mi? "Özel bir nedeni var mı?" Sesim ne kadar endişeli olduğumu ele vermiyor. İddiaya varım ki Septimus beni Dönüştürücü hakkında konuşurken duydu, yani Medusa'nın da başı belada... Neden kalbimi dinledim ki? Aptal şey artık orada bile değil!

"Aklıma bir fikir geldi," diye cevaplıyor Septimus. "Mitchell, ölümleri durduracağız."

3. Septimus'un Planı

Ölü olmaktan hiç hoşlanmıyorum, bunu bilseniz iyi olur.

Öbür Dünya'daki varlığımı sürdürüyorum çünkü başka hiçbir seçeneğim yok. Septimus benim *metanetli* olduğumu söylüyor. İtiraf etmeliyim ki bu sözcüğün anlamına bakmam gerekmişti. O, bunun iyi bir özellik olduğunu söylüyor, özellikle Cehennem'de...

Sanırım kastettiği şey uyum göstermem. İşe gidiyorum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Medusa ve diğer iki en yakın arkadaşım Alfarin ve Elinor'la takılıyorum ve onlar için iyi bir arkadaş olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Sadık ve komiğim. Hatta biraz da şapşal bir sevimliliğim var.

Ama Cehennem'de olmamalıyım, burada olmam hiç adil değil.

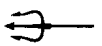
Eski arkadaşlarım, yani hâlâ dünyada olanlar, artık yirmi bir yaşına giriyorlar. Mezun olacaklar, seyahat edecekler,

flört edecekler ve yaşayacaklar.

Yaşamak. Bu sözcük eski bir kâğıda yazılmış halde cüzdanımda duruyor. Kırışmış ve tekrar tekrar açıp okumaktan yıpranmış halde...

Sadece varlığımı sürdürüyorum.

Yani eğer Septimus ölümleri durduracaksa, kesinlikle buna varım, çünkü on yedi yaşındakiler ölmemeli.

Çünkü bir kez buraya düştüğünüzde, artık çıkışı yok.

Balonun sabahında odamda uyanıyorum ve gözlerimde uykudan kalan çapakları temizliyorum. Kendime gelmem zaman alıyor. Burada rahatça birkaç saat daha uyuyabilirdim. Özellikle de yatakhaneyi paylaştığım iki yüz altmış kişi işe gitmişken. Geldim geleli ilk kez odada tek başımayım... Dün gece aklıma geliyor ve gülümsüyorum. Sonra, eğer hayatta olsaydım böyle bir geceyi her gün yaşayabileceğimi düşünüyorum ve gülümsemem kayboluveriyor. Birkaç saatliğine de olsa tekrar yaşıyormuş gibi hissetmiştim. Eğlence, güzel bir kız, harika müzik ve bir sürü yemek bana eşlik ederken...

Evet, birkaç saatliğine sağmışım gibi hissetmiştim. Ve şimdi de varlığımın geri kalanı boyunca, öyle olmadığım hatırlatılacak.

Kendimle bir anlaşma yapıyorum. Bugün daha fazla duygusallık yok... Sonunda izin günüm geldi ve bizim çocuklarla buluşmaya... ah, lanet olsun. Bugün izinli değilim ki. Septimus işe gitmemi istemişti, değil mi?

Tamam, beş dakika daha...

Üç saat sonra Medusa beni uyandırıyor. Elindeki yastıkla başıma vuruyor.

"Kalkıyorum, kalkıyorum..."

"Septimus bana mesaj atmış!" *Küt.* "Seni..." *–küt–* "bekliyor" – *küt–* "Mitchell."

"Kalkıyorum, işte. Bana vurmayı kes artık, deli."

Ayaklarım yere basıyor.

Küt.

"Bu neydi şimdi?"

"Bana hakaret ettin."

Küt.

Medusa'dan yastığı kapıp ona vurmaya başlıyorum. Sarı tişörtü karnına kadar sıyrılıyor ve göbeğindeki hızma pul gibi parlıyor. Göbek deliğinden sarkan pembe bir elmas bu... Gözlerine uysun diye almıştı.

Küt.

Medusa başka bir yataktan yastığı alarak, çenemin sağ tarafına geçiriyor. Hile yapıyor. Tenini görmek dikkatimi dağıtmıştı.

"Oyunbozan."

"Zavallı şey."

"Berabere bitmiş olsun."

"Asla, ezik. Ben kazandım."

Erkeklik onurum ayaklar altında. Buna tek bir cevap verilebilir.

Yastık savaşıyla ikinci ölüm.

On dakika sonra yatağıma çöküyoruz. Kuş tüyleri yatakhanenin içinde uzun kar taneleri gibi süzülüyor. Alerji ölünce geçen bir şey değil, çok geçmeden tüylerim diken diken olarak burnumu çekip hapşırmaya başlıyorum.

Birinci yarı biterken Medusa hâlâ benimle alay ediyor.

Patron hâlâ beni bekliyor. Septimus, maskesi de dahil olmak üzere, hâlâ Maskeli Balo'dan kalma kıyafetleriyle duruyor. Siyah deri koltuğuna gömülerek ayaklarını masaya uzatmış. Horladığını duyuyoruz...

"Uyuyakalmış," diyor Medusa şefkatle. "Gelmeden ona kahve alsaydık."

"Madem öyle, ben de bir sıcak çikolata alayım."

"Git kendin al, uyuz herif."

"Ah, genç âşıkların sesi," diyor derin bir ses. Septimus maskesini çıkararak gerilmeye başlıyor.

Medusa'nın yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini fark ediyorum. Gamzelerine parmağımı bastırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Septimus kıkırdamaya başlıyor. "Mitchell, geldiğin için teşekkür ederim." Susuyor ve saatine bakıyor. "Şu anda gecenin sabahı mı yoksa, sabah olmadan önceki akşam mı?"

"Şey..."

"Galiba Mitchell aklını balo salonunda bıraktı, Septimus," diyor Medusa, böbreklerime yumruk atarak.

"Sen bu bilmeceyi çözmeye çalışırken, " diyor Septimus. Medusa'ya göz kırparak, "şu benim planımdan konuşalım."

"Gerçekten de ölülerin Cehennem'e girmesine engel olabileceğini mi düşünüyorsun?" Bir sandalye çekip Septimus'un masasına yaklaştırıyorum.

Septimus hayır anlamında başını sallıyor. "Ölülerin buraya gelmesine asla engel olamayız, Mitchell, eğer böyle düşünmene sebep olduysam özür dilerim. Bloody Mary kokteylleri dün gece hayal gücümü artırdı. Şu korkunç kadın onların içine başka şeyler de koymuş olabilir. Tam tersine, hayatta kesin bir şey varsa, o da ölülerin öte dünyaya kaçınılmaz geçişidir." Septimus derin derin iç çekiyor ve bunun yorgunluğuyla hiçbir ilgisi yok. "Fakat," diye ekliyor hemen, "Doğru adımlarla, bu uçsuz bucaksız alana olan büyük göçü engelleyebiliriz ve hep birlikte ölüm sahasını düzenleyebiliriz."

"Anlayamadım."

"Her zamanki gibi," diye atlıyor Medusa.

"Senin yapacak önemli bir işin yok mu?" diye soruyorum, ona doğru bir lastik fırlatarak. "Temizlik, bulaşık falan gibi kız işleri yani..."

"Siz ikiniz evli olmadığınıza emin misiniz?" diye kıkırdıyor Septimus. "İkiniz bana eşimle beni hatırlatıyorsunuz. Yani ölüm bizi nihayet ve sonsuza dek ayırmadan önceki halimizi..."

"Bir kokarcayla evlenmeyi tercih ederim," diye cevaplıyor Medusa. "Daha sağlıklı."

"Cehennem donsa da evlenmem."

Neden bu kadar terleyip titriyorum ki? Muhtemelen kahvaltı etmediğimdendir. Septimus'un beni buraya neden

çağırdığını unutuyorum ve aklım yemeklere kayıveriyor. Birden kendimi daha iyi hissediyorum.

Septimus ayağa kalkıp geriliyor. "Biliyorum ki bu senin yıllık izin günün, Mitchell. Ama bana bir liste hazırlamana ihtiyacım var."

Mısırlı sosis fikrini aklımdan uzaklaştırıyorum.

"Nasıl bir liste, patron?"

"Sorumluluk sahibi şeytanlar. Her gün birlikte çalıştığımız insanlardan en çok güvendiklerimiz. Yönetim kurulu başkanlarını hiç katma, onların hepsi birer pislik. Departman sorumlularıyla, hatta onların stajyerleriyle başla. Özellikle en az iki yüz senedir ölü olan şeytanlar olsun. Yeni ölenler gibi özlem duymazlar."

"Ne için?"

"Dönüştürücü hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor Septimus. Patronum bana bakmıyor da, adeta içimi görür gibi gözlerini dikiyor.

Ve bildiğimi bildiğini fark ediyorum.

Medusa benden önce cevaplıyor. "Bir şehir efsanesi," diye haykırıyor ve gözleri benimle Septimus arasında mekik dokuyor.

"Efsanelerin çoğu gerçeklere dayanır, Medusa," diyor Septimus.

"Gerçek olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Sen, ben gibi gerçek," diye cevaplıyor Septimus. Medusa öndeki iki dişindeki boşluktan ıslık çalıyor. "Dönüştürücü, zamanda yolculuk yaparak mağara adamlarına tekerlek

ve ateşi tanıtmak için kullanıldı. Hatta Coca Cola tarifini vermek için de... Bunun yanı sıra, atomu parçalama sırrının yayılmasında işe yaradı. Gelmiş geçmiş en saçma şey olan lahana tohumunun ekiminden de o sorumlu tabii." İrkiliyor. Septimus sebzeden nefret eder.

"Listeye dönecek olursak, Septimus. Kaç isim yazmamı istersin?" diye soruyorum. Medusa'ya ne kadar hayran olsam da, Septimus'un yardıma çağırdığı kişi benim.

"Yirmi ismin olduğu kısa bir liste yeterli olacaktır," diyor Septimus. "Şimdi, müsaade ederseniz, efendimizle ilgilenmem gerek. Maskeli Balo sonrasında çok hassas oluyor ve bu da kimse için iyiye işaret değil."

"Sana listeyi mail atarım, patron."

Septimus kapının önünde duraksıyor. Yüzünde tuhaf bir ifade var. Bana uzun uzun bir şey anlatacakmış, bir tür uyarıda bulunacakmış gibi geliyor ama duyduğum tek şey, "Teşekkürler, Mitchell. Bunu unutmayacağım," oluyor.

"Önemli değil, patron."

"Eminim ki bu konuşmanın bir sır olduğunu ikinize de hatırlatmama gerek yoktur."

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum.

Septimus gider gitmez, Medusa masamın üzerine atlayıp köşesine oturuyor. Sıska bacakları çöp kutumun üzerinde sallanıyor. Birden onu bir basketbol topu gibi içine attığımı düşününce gülesim geliyor.

"Listeyi hazırlamanda yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Eğer istersen..."

"Bankacı Dominic'e ne dersin?"

"Kendi işyerinde bile yolu bulamayan bir salak o."

"Peki ya hukuk bölümündeki Patrick? Onunla birlikte çalışmıştık, çok çalışkandır."

"Patrick de kuş beyinlinin teki."

"Neden Patty Llyod'un adını listeye yazıyorsun?"

"Çünkü kütüphanede çalışıyor, zeki biri olmalı."

"Marilyn Monroe gibi görünmesiyle bir ilgisi yok yani?"

Medusa ve ben on beş dakika kadar karalıyoruz. Açlıktan öylesine zayıf düştüm ki, kalemimi zor tutuyorum.

"Umarım Septimus Dönüştürücü'yü görmemize izin verir," diyor Medusa. Kasanın şifresiyle oynamayı bırakıp Septimus'un masasının etrafında dolanmaya başlıyor. "Şu gücü bir düşünsene... İstediğin her şeyi yapabilirsin."

"Gerçekten de çok enteresan. Septimus'un ne yapacağını çok merak ediyorum."

"Sen ne yapardın, Mitchell?"

"Kendime bir tabak patates kızartması ve peynirli hamburger alırdım. Sonra da zamanda geri gidip milyonlarca kez aynı siparişi verirdim."

Medusa boş soda kutusunu bana doğru fırlatıyor. Hedef ben olduğumda, iyi bir nişancı... Kutu burnumdan sekip çöp kutusuna giriyor.

"Yeter artık, Melissa!" diye bağırıyorum. Ona nadiren kendi adıyla hitap ederim ama sinirlenmeye başlıyorum. Sinirden omzumun gerildiğini ve başımın dişimi sıktığım yer-

den ağrıdığını hissediyorum. Bir yüz yıl sonra morumsu kırmızı gözlerim ve takma dişlerim olacak.

"Hiç ileri görüşlü değilsin. Senin problemin bu, Mitchell," diyor Medusa. Sandalyeden atlayarak kalemi elimden alıyor ve hızlıca on beş tane isim karalıyor. Aklına gelen bu seçimler tam da Septimus'un aradığı türden. Medusa mutfaklarda çürüyor. Ondan önce bu işi nasıl benim aldığımı bilmiyorum. O kadar zeki ki, ona ayak uydurmak isterken bazen başım ağrıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Medusa ellerimi avcuna alıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Ondan oldukça uzunum ama bazı günler o yanımdayken kendimi kısacık hissediyorum. Bugün de o günlerden biri. Ellerim sıcak, terli ve mürekkep kaplı. Gerçekten berbat haldeler ama onun umurunda bile değil.

"Dönüştürücü ile ne yapardım biliyor musun?" diye soruyor Medusa. Gözlerimiz buluşmuyor, aklı parmaklarımızı birleştirerek oynadığı oyunda.

"Geçmişe gidip boyunu mu uzatırdın?" diye öneriyorum.

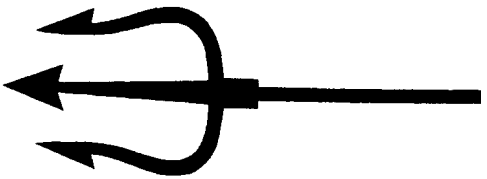
Komik olmaya çalışıyorum, o da zorla gülümsüyor. Yine de mideme bir yumruk indiriyor tabii.

"Tüm şeytanların yapacağı şeyi yapardım, şapşal."

"Tüm şeytanlar ne yapardı?" diye soruyorum.

Ellerimi bırakıyor, bırakmasını istemediğimi fark etsem de.

"Ölümümü değiştirirdim elbette."

4. Köylü ve Savaşçı

Medusa yirmi ismin olduğu listeyi hazırlamamda yardım ediyor ama artık başım dönmeye başlıyor. Ölümümüzü değiştirmek gerçekten mümkün olabilir mi? Hatta daha da iyisi, zamanda geriye gidip ölümümüzü tamamen durdurmak? İşte bu kafamdan kolayca atamayacağım bir düşünce...

Cehennemde herkes yalnızca bakar, kimse görmez. Bu böyledir. Her sıcak, karanlık koridor insan yığınıyla doludur. Bazıları ağlar, bazıları çığlık atar. İnsanların çoğu sessizdir ve bu da en az diğerleri kadar iç karartıcı olur. Herkes, hiçbir zaman buradan ayrılamayacağını bile bile bir yerlere gitmeye çalışır. Bize çalışmak dışında da bir şeyler yapabileceğimizi hatırlatan yemek kaynağını bulmaya çalışırken, şeytanlar birbirlerini itip kakarak ilerlemeye çalışıyorlar. Aslında şu anda Medusa ile gittiğimiz hamburgerciyi pek sevmiyorum ama MİB'e en yakın olan yemek standı burası. Uzun ve genç ol-

duğum için, birçoğundan daha hızlı bir şekilde kalabalığı yararak ilerliyorum. Medusa birbirimizi kaybetmeyelim diye tişörtüme sıkıca tutunarak yürürken geride bıraktığım rüzgârı takip ediyor. Dünyada olsaydık aynı mesafe yalnızca beş, hatta kaykayımla iki dakikadan az zaman alırdı.

Cehennemde ise bir saatten fazla sürüyor.

"Şu dönüştürücüden biraz daha bahsetsene," diyorum kalabalığın içinde yolumuzu bulmaya çalışırken. Diğer iki arkadaşımız Alfarin ve Elinor ile buluşmaya gidiyoruz. Çok geç kaldık, bu da Alfarin mekâna ayak bastıktan sonra hiç yemek kalmaması anlamına gelebilir. Tabii eğer ona kaldıysa...

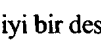
"Neler oluyor, Mitchell?" diye soruyor Medusa dili döndüğünce. Dört sakızı aynı anda çiğnemeye çalışıyor. Pembe balon çıkarma hevesi, sakızı onun suratında patlatınca son buluyor.

"Sadece Septimus için düzgün bir iş yapmak istiyorum ve bence bu yüzden dönüştürücü ile ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğrenmem önemli, hepsi bu."

"Yalaka!" Medusa şimdi tüm saçlarına yapışan sakız yüzünden bana kızgın. Bugün de kıvırcık saçları kabarık durumda. Cehennem'deki sıcak ve nem benimki de dahil olmak üzere herkesin saçını mahvediyor. Sarı saçlarım kısa kesimli olmasına rağmen, albino bir kirpi gibi göründüğüm zamanlar olmuyor değil. Bugün Medusa'nın saçı, kafasını normalden on kat daha büyük gösteriyor.

Alfarin ve Elinor hamburgercide oturuyorlar. Masa boş kutu ve yağlı paket kâğıtlarıyla dolu. Karşıdan bize el sallarlar-

ken, ikisinin de kırmızı gözleri ışıl ışıl parlıyor. Tükettiğimiz onca yemeği düşününce, yetkililerin ölülerin kilo almaması konusundaki kararlarına müteşekkir oluyorum. Herkes kilolu olsa, Cehennem'in ne kadar daha kötü olacağını tahmin edebiliyor musunuz? Terli bir kalabalığın içinde tıkılı kalırdık. Gerçi Medusa'nın, özellikle dirseklerine, birkaç kilo alması fena olmazdı. Beni dürttüğü zamanlarda iyi bir destek görevi görebilirdi.

Dobin ve Hlif'in oğlu Alfarin –birini tanıtırken lakapsız olmaz– dört bin senedir ölü. Kendisi bir Viking prensi. Boyu benden bir buçuk metre kadar kısa ama cüssesi boylarımızı neredeyse eşitliyor. Ayrıca dünya yılına göre benden daha genç çünkü on altıncı senesinin kışında ölmüş ama iriyarı olduğu için herkes onu benden büyük sanıyor. Alfarin'in, Arnold Schwarzenegger'ın *Terminatör** filmindeki gibi tuhaf bir aksanı var ve yüzünün yarısı uzun, altın rengi sakallarla kaplı. Medusa ve Elinor, onun sakallarını boncuklar takarak örmeyi çok seviyor. O da onlara izin veriyor! Alfarin Elinor'a büyük bir tutkuyla bağlı ama her ne kadar Alfarin'in peşinden ayrılmasa da, Elinor yalnızca arkadaş olmak istiyor. Her erkeğin duymak istediği şey de bu...

Elinor Powell 1666 yılında, on dokuz yaşındayken Büyük Londra Yangını'nda ölmüş. Resmi kayıtlar rakamı az gösterse de, gerçekte Ortaçağ şehri yanarken pek çok kişi de beraberinde yanıp kül olmuş. Geriye sayacak ceset bile kalmadığı için, Elinor da unutulan ölüler arasında yer alıyor.

* *James Comeron'un yönetmen koltuğuna oturduğu 1984 yapımı bilimkurgu filmi. (e. n.)*

Burada onun gibi pek çok insan var. Her doğal felaket ve yıkım buraya bir sürü ölü mülteci getiriyor. Hayatın dehşeti ölüm dehşetine dönüşüveriyor. Elinor altı kardeşin en büyüğü. İki erkek kardeşi Michael ve Phillip de Cehennem'de ama Elinor kız olduğu için onunla pek görüşmüyorlar. Bu onların kaybı, benimle Alfarin'in de kazancı tabii... John, William ve Alice adındaki diğer üç kardeşinin de Yukarı'da olduğunu düşünüyoruz ama Elinor onları burada aramaktan hiç vazgeçmiyor. Elinor, tam da on dokuzuncu doğum gününde evlerinin yanan çatısı tepesine düştükten sonra ölmüş.

Bu berbat bir şey olmalı. Genç yaşta ölmek zaten yeterince kötü ama doğum gününde nalları dikmek kötüden de öte. Masaya varıyoruz. Medusa ve Elinor hemen birbirlerine sarılıp kıkırdıyorlar. Alfarin ve ben yumruklarımızı tokuşturuyoruz.

"Adamım."

"Dostum."

Bizim selamlaşmamızın daha havalı olduğuna dair hemfikirsinizdir herhalde. Bunun, Alfarin bana sarılacak olsa kemiklerimin un gibi ufalanacak olmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Kalan son hamburgeri masadan kapıp ağzıma tıkıyorum.

"Onu sana sakladık, Mitchell," diyor Elinor. Sesini kısıp bana doğru eğiliyor. "Mecburen yani. Başka yemek kalmamış."

"Ne!" diye bağırıyorum. "Başka yemek kalmamış da ne demek?"

Cehennem'deki yemek kaynağı mümkün mertebe dünyadan sağlanır. Şeytan, yaşayanların Cehennem'de düzeni sağlamasında bir sakınca görmüyor. Bazı insanların ve si-

gorta şirketlerinin sizi inandırmak istediğinin aksine, hastalık ve kıtlık Yukarı'nın işi değil. Aksine Şeytan'ın başının altından çıkar.

Ve Cehennem'de yemek asla tükenmez.

Medusa beni susturuyor.

"Mutfaklar kaynak sağlama konusunda sorun yaşıyor," diye fısıldıyor. "Beslenecek o kadar çok şeytan var ki, Cehennem'in geri kalanına çok daha az malzeme ve yemek getiriliyor..."

"Öldüğünde çok şey değişiyor," diyor Elinor üzülerek.

Onu inceliyorum. Grubumuzun en büyük üyesi pek iyi görünmüyor. Elinor yeşilimsi izler taşıyan, beyaz ten rengine sahiptir ama buna rağmen çok güzel bir kız. Beline kadar dökülen uzun kızıl saçları var ve burnunun etrafı çillerle kaplı. Yüz seneyi aşkındır Cehennem'de bulunan diğer tüm şeytanlar gibi, gözünün içi kırmızı parlak bir alev gibi parlıyor. Tırnaklarını yemediği zamanlarda, tedirgin bir şekilde elleriyle ensesini ovuşturur. Şimdi de onu yapıyor. Ensesi ona kendini güvende hissettiren bir liman gibi.

"Balo nasıldı?" diye soruyor Alfarin, konuyu değiştirerek. "Bizim Vikingler kâfir Saksonların kanında yıkandı mı?"

"Fena değildi, işte..."

"Şuna bak nasıl da ilgisiz görünmeye çalışıyor," diye lafımı bölüyor Medusa. Masanın ucundan Alfarin'e doğru eğiliyor. "Mitchell dans etti!"

Elinor fare gibi ciyaklıyor. Sanırım kahkaha atıyor. Alfarin kalın kaşlarını çatarken başını iki yana sallıyor.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Medusa beni zorladı."

"Dans etmek kadın milleti içindir. Erkekler bira içer ve kavga eder."

"Hey, sen de Medusa'nın yumruklarına denk geldin. Ya dans edecektim ya da gecem Cehennem'in acil servisinde sonlanacaktı."

"Müzik nasıldı?" diye soruyor Elinor, başparmağının tırnağını yerken. "Herkes ne giymişti? Senin kıyafetini sevdiler mi, M?"

Medusa ve Elinor birbirlerinin ismini kısaltarak söylerler. Yani, Elinor El ve Medusa da M oluyor. Benim de ismimi kısaltırlarsa onları ateşin ortasına atacağım. İlk ismimin Mitchell olduğunu biliyorsunuz. Mitch, Mitty ya da Allah korusun Chell değil. Benim adım Mitchell. Tamamı da Mitchell Johnson. Başka bir adım yok. Ailem buna gerek görmemiş.

Adımı severim. Güçlü, erkeksi, kısa ve öz. Ama tabii Medusa ve Elinor'un bana M. J. olarak seslenmesi an meselesi.

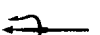
Tıpkı annemin yaptığı gibi...

Küçükken herkesin beni böyle çağırmasına neden olmuştu. Başlangıçta seviyordum ama bir süre sonra kulağa çok çocukça gelmeye başladı, ben de insanlardan bunu yapmamasını istedim. Herkes bunu kabul etti. Annem hariç... Ben her zaman onun M. J.'i oldum.

Bunun kıymetini bilmem gerektiğini şimdi şimdi anlıyorum.

Bu yüzden M. J. adını hayatta, aman yani Cehennem'de,

duymak istemiyorum. Bu benim hep yaşayacak olan bir parçam. Cehennem'de ise sadece Mitchell Johnson'ım. Dört sesli harf, hepsi bu...

Bugün *duygusal düşünmemek* ile ilgili aldığım şu karar pek iyi gitmiyor. Sanırım dönüştürücüyü öğrenmek beni bu hale getirdi. Şimdi buradaki varlığımla benden çalınan yaşamıma olan özlemim arasında gelgitler yaşıyorum. Kendimi üç arkadaşıma gülümsemek için zorluyorum. Medusa sırtımı sıvazlıyor; Alfarin yüzünü öyle bir buruşturmuş ki, kalın kaşları kırışan alnının altında kaybolmak üzere; Elinor da kar gibi bembeyaz kesilmiş halde duruyor.

Cehennem hep böyle sıcak mı? Elbette, ısınma faturalarını biliyorum. Septimus'un böylesine endişeli olmasının nedenlerinden biri de bu. Cehennem iflas etmenin eşiğinde ve yeni gelen şeytanlardan dolayı, Yeraltı'nı işletmenin masrafı aldı başını gidiyor. Şimdi Şeytan'ın delicesine mutluluğu yerini yalnızca deliliğe bıraktı. Senenin sonuna yaklaşıyoruz ve Şeytan maliye grubuyla bütçeyi incelediğinde ne olacağını tahmin etmek zor değil. En son yaptıkları toplantıda, Cehennem'deki onca eşyanın odun ya da kömürden yanmadığını söylemem anlamanız için yeterli olur sanırım. Ölülerin erimiş et ve kemiği eşyaların parçalanmasına yol açmış ve bu daha çok masrafa sebep olmuştu. Maliye elemanlarının hepsi tekrar toplanıp iyileştirilmişti ama bu Septimus'un bile hazmedemediği iğrenç bir durumdu. Şimdi de patronum ölümleri durdurmanın baskısı altında...

İşte tam o anda jetonum düşüyor. Bu Septimus'un planı. Zaman makinesiyle bir şeytan grubunu yaşayanların dünyasına gönderecek. Onlar da geleceğin şeytanlarının şeytan olmalarını engelleyecek. Daha az ölüm olunca, masraflar azalacak. Bu da personel sayısında azaltmaya gitmek gibi. Tabii bu defa işe alınmadan önce...

Septimus tam bir dâhi.

"Mitchell, Mitchell."

Medusa beni bir köpek gibi sıvazlamayı bırakıp kürek kemiğime vurmaya başlıyor.

"Ateşli görünüyorsun," diyor Elinor.

"Ama köylü kadınlara çekici geldiği gibi değil, değil mi eski İngiliz?" diye endişeyle soruyor Alfarin.

"Milyonuncu kez söylüyorum ki, Alfarin, El Mitchell'i o anlamda sevmiyor. O, El için fazla femiren," diye cevaplıyor Medusa. Her kullandığı kelimede, sırtıma bir tane vuruyor. "El, kaslı, adam gibi adam istiyor. Değil mi, El?"

Elinor öyle hızlı kızarıyor ki, alev almadığına şaşırıyorum. Susadığına dair bir şey söyleyip masada kalan birkaç Cehennem bozukluğunu alarak yanımızdan uzaklaşıyor.

"Köylü kızı Elinor bir savaş tanrısı gibi hızlı hareket ediyor," diye iç geçiriyor Alfarin. "O leziz, kırmızı dudaklarından bir öpücük çalabilsem, kendi kolumu şükranlarımı sunmak için Thor'a kurban edeceğim."

"El muhtemelen çiçek ve çikolatayı tercih ederdi, Alfarin," diyor Medusa. "Daha az mide bulandırıcı."

"Ayrıca ona köylü demeyi bırakmalısın, Alfarin. Kızlar böyle şeyleri pek sevmezler."

"Sen kızların neyi sevdiğinden ne anlarsın, Mitchell?" diyor Medusa sırıtarak. Güzel, pembe gözleri merakla açılıyor. "Casanova'nın tırnağı bile olamazsın."

"Casanova'nın kim olduğunu bilmediğim gerçeğini bir kenara bırakacak olursak, sana kadınlar konusunda sandığından daha başarılı olduğumu söyleyebilirim."

"Arkadaşımız Mitchell çok haklı, Medusa," diyor Alfarin. "Böyle yaparak, erkekliğinden şüphe etmesini sağlaman hiç onurlu bir hareket değil. Bundan sadece yedi ay önce, tombul kız Erin Fenshawe Mitchell'in üstüne atladığında, Mitchell'in dudaklarını kızdan ancak benim büyük teyzem Dagmar kurtarabildi."

Alfarin'i onaylayarak başımı sallıyorum. Ne demişti? Erkeklik mi?

"Hadi ama," diyor Medusa acıyarak. "Mitchell'in, Erin'in süveterindeki tüylere alerjisi vardı. O da yine öleceğini düşünerek, hayat öpücüğü vermeye kalktı. Kızda biraz beyin hücresi olsa, tehlike arz edebilirdi."

Elinor elinde dört büyük sodayla beliriyor. Benimkini ve Medusa'nınkini bir nefeste içiyorum. Elim ayağım titrediği için şekere ihtiyacım var.

Elim ayağım titrediği için mi? Bu söz de hangi cehennemden geldi? Yaşlı bir kadına dönüşmeye başladım. Bugün benim neyim var böyle?

"Eee, şimdi plan ne?" diye soruyor Elinor. Sesi o kadar istekli çıkıyor ki, hiçbirimiz tartışmaya devam edemiyoruz. Elinor gemimizi kayalardan kurtaran sessiz sakin bir dümen gibidir. O olmasa kaybolurduk.

"Ben kütüphaneye gitmek istiyorum." Ben daha ne dediğimi anlamadan, sözcükler dudaklarımdan dökülüyor.

"Kütüphane mi dedin sen?" diye soruyor Alfarin, ağzı açık kalmış bir şekilde.

"Sen okumayı ne zaman öğrendin?" diye soruyor Medusa.

"Araştırmak istediğim bir şey var da..." diye cevaplıyorum. "Hem yemek kalmadıysa burada oturmanın bir anlamı yok."

Masadan ilk kalkan Alfarin ve Elinor oluyor. Onlar kütüphaneye bayılırlar. İkisi de Cehennem'e pek eğitimleri olmadan gelmiş. Tabii bu da kendi tercihlerinden çok yaşadıkları dönemden kaynaklanıyor. Burada bulundukları yüz yıllar boyunca da, var olan her bir kitabı yalayıp yutmuşlar. Ne zaman cevaplanmasına ihtiyaç duyduğum bir sorum olsa, tanıdıklarımı araya sokup öğrenmeyi tercih ederim. Bu yüzden kütüphaneye gitme isteğime böylesine şüpheyle bakmalarını anlayabiliyorum. Ama şimdilik onlara bunun nedenini söylemeyeceğim. Alfarin'in, Elinor'un yeleğini tutma çabasını izlerken gülümsüyorum. Kapıyı onun için açarken öyle hızlı davranıyor ki, kapı duvara çarpıyor ve kırılan camlar binlerce parlak kristale dönüşüyor.

"Alfarin, seni vahşi yaratık!" diye bağırıyor hamburger dükkânının sahibi Pedro. "Bu, bu ay patlattığın üçüncü kapı oldu. Buraya gelmekten men edildin!"

Alfarin kendi gücünün farkında olmadığına dair söylenirken, Elinor onu teselli etmek için koluna giriyor. Birden yüzü parlıyor ve ikisi de önden yürümeye başlıyorlar. Me-

dusa ile ben de asansöre giden meşaleli geçitte onları takip ediyoruz.

"Neyin peşindesin?" diye fısıldıyor Medusa.

"Ne demek istiyorsun?"

"Septimus'un ofisinden çıktığımızdan beri çok tuhaf davranıyorsun."

"Hiç de bile."

"Bana yalan söyleme, Mitchell. Doğru söylemediğinde bunu anlayabilirim, çünkü gözlerin daha da pembeleşiyor."

"Sadece biraz yorgunum, hepsi bu. Bu sabah kör bir aletle beni öldürmeye çalışan bir manyak tarafından uyandırıldığımı unutmuş gibisin."

"O bir yastıktı, Mitchell. Dönüştürücü yüzünden böylesin, değil mi?"

"Hayır."

"Ve işte gözlerin yine pembeleşiyor."

Yürümeyi bırakıp Alfarin ve Elinor beni duymasın diye kısık sesle konuşmaya başlıyorum. "Öyleyse ne olmuş? Sen şimdi bana Cehennem'den çıkıp ölümünü değiştirmeyi düşünmediğini mi söylüyorsun?"

Medusa uzaklara bakıyor ama altdudağını ısırdığını görebiliyorum. Yeniden bana baktığında uzun kirpiklerinden yaşlar dökülecek diye ödüm kopuyor.

"Hayatımı ve ölümümü değiştirmek için Dönüştürücü'yü düşünmeme gerek yok benim, Mitchell. Bu benim kırk senedir, yedi gün yirmi dört saat aklımda zaten."

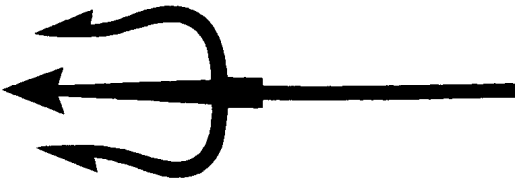
Yüzlerce şeytana bu soruyu sordum ama Medusa'ya yalnızca bir kere... Belki de işin sırrı ikincisindedir.

"Nasıl öldün?"

Kafasını sallıyor ve gözyaşları burnunun ucuna düşüyor. Bir elim belinde, parmağımla gözlerindeki yaşları siliyorum. Geçen gece çıplak tenine dokunduğumda kırılana kadar parmaklarımı kıvırmıştı. Şimdiyse ona sarılmama izin veriyor. Medusa öylesine minyon ki, onu göğsüme sığdırabiliyorum. İki minik kolu da belime sarılmış durumda öylece duruyoruz. Yılan gibi, asi saçları burnumu gıdıklıyor ama onları bir kenara itmek yerine, yüzümü içine gömüyorum ve dudaklarımı başının üstüne değdiriyorum.

Tam orayı öpüyorum.

Medusa'yı ağlarken görmekten nefret ediyorum ve bu yüzden bir daha bu soruyu tekrarlamıyorum.

5. Dönüştürücü

Cehennem'deki kütüphaneye bayıldığım söylenemez. Kitapları sevmediğimden değil, severim. Sadece daha önce milyonlarca ölünün eline aldığı bir şeye dokunma fikrinden hoşlanmıyorum.

Cehennem'de de mikrop kapabiliyorsun sonuçta. Kalplerimiz atmıyor, nefes almaya ihtiyacımız yok ama yine de acıyı hissedebiliyor ve hasta olabiliyoruz. Burada, ölüm haricinde hiçbir şeyden kaçamıyorsunuz.

Cehennem'in kütüphanesi devasa boyutta... Colossal. Yankee Stadyumu'nun iki katı büyüklüğünde ve içinde de her an stadyumdakinin elli katı insan mevcut. İçeri girdiğimde, o kadar çok gözüm korkuyor ki, geri dönmeyi düşünüyorum. Cehennem'in en önemli bölümünün olduğu birinci katta çalışıyor olabilirim ama kule gibi dizilmiş tozlu kitap yığınına bakınca nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Septimus dikkatli olmamı istediği için kimseden yardım da isteyemiyorum. Eğer şu dönüştürücü ile ilgili baklayı ağzımdan çıkarırsam, şeytanlar nedenini öğrenmek isteyecekler. Cehennem'de dedikodu veba gibi yayılır. Ben daha masama dönemeden, Septimus stajyerinin çenesi düşüklüğünden haberdar olmuş olur.

Yani şimdi iki seçeneğim var: Tüm bu şeyleri unutabilirim ya da ne yaptığımı bilmeden burada dikilerek, insanlık tarihinde basılmış olan her kitabın içeriğine baka baka yolumu bulmaya çalışabilirim.

Omzumda bir el hissediyorum. Güvenlik olsa gerek. Su katılmamış aptallığımdan dolayı beni dışarı atacaklar. Arkamı dönüyorum ve beyazlar içinde birinin bana gülümsediğini görüyorum. Birden boğazıma takılan kaya büyüklüğündeki yumruyu indirmeye çalışarak yutkunuyorum.

Septimus için hazırladığım listedeki isimlerden biri olan Patty Llyod bugün saçlarını salmış. Bunu yapmamalı. Saçları uzun ve uçları da gözlerinin rengine uysun diye pembeye boyanmış. Gözlerim saçlarının uzandığı daracık kolsuz bluzuna kayıveriyor.

Gözlerimi göğüslerine dikiyorum. Neden gözlerimi göğüslerinden alamıyorum ki?

"Selam, Mitchell." Benimle konuşurken sesinin tınısı değişiyor. Her cümlesinin sonunda da dişlerini yalamayı seviyor. Bu da buradaki birçok erkeğin hakkında konuştuğu şey... "Seni ne zamandır görmemiştim."

"İş yoğunluğu," diye geveliyorum.

"Şu başını işten kaldırmayan, sıkıcı şeytanlardan yani..." diyor kıkırdayarak. Sonra saçlarını elleriyle geriye savurup tekrar öne doğru düzeltiyor.

Neden bunu yaptı ki? Tekrar öne alacaksa, saçlarını geriye atmasının sebebi ne?

"Sana yardımcı olabilir miyim, Mitchell?"

Şimdi Patty'nin sesi daha yüksek ve kadınsı. Bu kız tıpkı bal gibi kokuyor.

Kıkırdayıp arkasını dönüyor. Belinde Keltçe bir dövme var. Kalçalarını zar zor örten pantolonuyla üstüne giydiği kıyafet arasında görünüyor.

Şimdi de kalçalarına gözlerimi dikiyorum. Neden kalçalarına baktığımda duramıyorum ki?

Birden yüzüme bir şey fırlatıldığını hissediyorum. Aşağıya baktığımda mavi, parlak bir bandın siyah Converselerimin hemen yanında olduğunu görüyorum.

Daha yanıma gelmeden hızlı hızlı nefes alışını duyuyorum. Medusa'nın sesi uyuyan bir ejderha gibi geliyor, özellikle sinirlendiğinde...

"Burada ne yapıyorsun?" dişlerini gıcırdatarak köpürmeye başlıyor. Koluma sağlam bir tokat indiriyor.

"Bir kitap arıyorum."

"Benim baktığım yerden hiç öyle görünmüyor."

"Ah, merhaba, Medusa." Şimdi Patty'nin sesi daha az ama sert geliyor. Medusa ile benim aramdaki boşluğa kendini sıkıştırıyor. Tişörtünün içini görebiliyorum çünkü vücudunu bana yaslıyor.

Başımı kubbeli tavana kaldırıyorum. Siyah heykeller bana yan yan bakıyor. Biri dudaklarını yalıyor.

"Sonra görüşürüz, Mitchell," diye homurdanıyor Medusa. Pembe, güzel gözlerini çeviriyor ve ben de bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratmayı başardığım için utanıyorum.

"Bekle, Medusa. Kalıp bana yardım et," diye onu çağırsam da arkasına dönmüyor.

Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Medusa'nın fingirdek sarışın şeytanlardan nefret ettiğini biliyorum ama ben onunla sadece konuşuyordum. Sonuçta kız kütüphanede çalışıyor. Ne yapmam gerekiyordu yani? Görmezden mi gelseydim? Patty'nin göbeğinin yumurta ısıtılacak kadar ateşli olduğu gerçeğini değiştiremeyiz. Ona bakan tek kişi de ben değilim üstelik. Kütüphane girişine şöyle bir göz atsanız, Patty Llyod'un görüş alanındaki tüm erkeklerin köpek gibi onun etrafında gezindiğini görürsünüz. Herkesin üzerinde böyle bir etkisi var ve o da bunun farkında.

Yani Medusa saçmalıyor. Yanlış bir şey yaptığımı düşünmemi istiyor ama gerçek şu ki ben yalnızca bir insanım. Ki bunu da arada bir hatırlamamda fayda var. Belki Cehennem'de olabilirim ama bir canavar olmadığım kesin.

Tam Patty'ye zaman yolculuğu bölmesinin yerini soracakken telefonum titremeye başlıyor. Arayan Septimus. Beni ofise çağırıyor.

"Gitmem gerek," diyorum Patty'ye ama o ellerini ellerime alarak parmaklarımı dudaklarına değdiriyor ve sonra da benim dudağıma bırakıyor.

"Bir dahakine arayı bu kadar uzatma, Mitchell. Geri geldiğinde sana özel kütüphane gezisi ayarlayacağım. İçinde kaybolabileceğimiz binlerce karanlık geçit var."

Bana göz kırpıyor ve ben onu öperek, ona bakan tüm erkeklerin gözünde bir kahraman olabilirim. Alt dudağı, üst dudağından çok daha kalın. Büyük, mor bir üzüm gibi şişkin... Patty şu meyveli rujlardan sürecek tipte bir kız. Dudaklarının kocaman, mor, sulu üzüm gibi bir tadı olduğuna eminim.

Vücudumun bazı yerleri beynimi ele geçiriyor. Neden on yedi yaşında öldüm ki? Bu çok adaletsiz... Sürekli beni kovalayacak olan hormonlarla doluyum ve onlardan hiçbir zaman kurtulamayacağım, çünkü ben bir ölüyüm ve bu sonsuza dek değişmeyecek.

Elim uzanıyor ve Patty'nin belini sarıyor. Teni Medusa'nınki gibi pürüzsüz değil. Ağzı benimkine uzanırken, parmakları kısa saçlarımı kavrıyor. Dudakları ve dişleri benimkilere dokunuyor. Sonra dili ağzımın içinde dönmeye başlıyor.

Kendimi geri çekiyorum. Patty'nin gözleri hâlâ kapalı ama benimkiler hep açıktı. Yeni ölülerden Mark Roberts başparmağını havaya kaldırarak ıslık çalıyor.

"Ara beni," diye fısıldıyor Patty gözden kaybolmadan önce.

Kendimi, az önce büyükanneme yalan söylemiş gibi kötü hissederek kütüphaneden ayrılıyorum. Kimseyle göz teması kurmuyorum. Yüzüm yanıyormuş gibi hissettiğim için kızardığımı düşünüyorum. Ensem de öyle... Sanki tıraş sonrası kızarmış gibi diken diken hissettiriyor.

Tıraş kızarıklığını bildiğimden değil tabii. Yanaklarımdaki tüyler bile zar zor çıkıyor. Hatta çeneme ve enseme gelmeden oracıkta yolunu kaybedip bitiyor.

Ofise vardığımda Septimus'u beni beklerken buldum. Yerinde oturmuyor, volta atıyordu. Bir şeyler düşünüyor olmalı.

"Ah, Mitchell," diyor içeri girdiğimde. "Bugün fazlasıyla patronluk yaptığımı biliyorum ve bu yüzden senden yürekten özür diliyorum. Senin ve Bayan Pallister'ın gönlünü alacağım, söz."

"Başımı kesip bir tabakta sunarsanız," diyorum duygusuzca, "bu Medusa'yı mutlu edecektir."

Septimus volta atmayı bırakıp başını hafif sola çeviriyor. Kel kafası ateşteki bir misket gibi parlıyor.

"Mutsuz görünüyorsun, Mitchell. Bayan Patricia'yla kısa da olsa oynaşmanın senin gibi yakışıklı ve genç bir adamda tam tersi bir etki yaratacağını düşünürdüm."

"Siz nereden öğrendiniz?"

"Cehennem'de dikkatimden kaçan neredeyse hiçbir şey yoktur," diye cevap veriyor Septimus hoşgörülü bir gülümsemeyle.

"Eğer siz Patty ile olanları biliyorsanız, Medusa da biliyor demektir. Bu da benim cehennemim olur," diye sızlanıyorum başımı ellerimin arasına alarak. Hâlâ Patty'nin çiçekli parfümünü üstümde hissedebiliyorum. Dilini ağzımın içinde düşlerken midem düğümleniyor.

Dudaklarının tadı üzüm gibi değildi.

"O zaman şimdi biraz işten bahsedelim," diye devam ediyor Septimus. "Listedeki isimler için sana ve Bayan Pallister'a minnettarım. Cehennem hizmetinde çalışan en iyi şeytanların etkileyici bir derlemesi olmuş. Şimdi, sana güveniyorum Mitchell ve omzunun üstünde taşıdığın kafanın boş olmadığını da biliyorum. Dolayısıyla planımı tahmin etmiş olmalısın."

Derin bir nefes alarak başımı ellerimin arasından kaldırıyorum.

"Dönüştürücü sayesinde, şeytanları yaşayanların dünyasına geri göndermeyi düşünüyorsun. Zamanı değiştirerek, buraya gelecek olan yeni şeytanları durduracaklar. Böylelikle Yukarı, Yarı Yol'da bekleyen ölülerden daha çok almak zorunda kalacak."

"Aynen öyle."

"Yalnız, bir sorum var Septimus."

"Söyle bakalım."

"Cehennem'deki birçok ölü birer şeytan değil. Bazen birinin buraya gelmesi şanssızlıktan başka bir şey değil. Mesela Elinor'u örnek alalım. Tanıdığım en iyi insan. Neden Cehennem'de?"

"Mükemmel bir soru, Mitchell. Ben de dahil olmak üzere her şeytan bu soruyu kendine binlerce kez sormuştur. Bir gün, bu sorunun cevabını bulduğumda, sana da söylerim."

Septimus küçük odanın kapısına doğru yürüyüp onu kapatıyor. Kapı çat diye kilitleniyor.

"Rakamlarla aran iyi, Mitchell. Muhasebe defterinin üzerinde çalıştın, şeytanların maaşlarını, faturalarını, harcamalarını belirttiği telefon aramalarını cevapladın. Biz kendimizi kutsal süper güç olarak görmekten yanayız, yani Yukarı gibi, ama doğrusu şu günlerde biz daha çok Britanya, Fransa ve hatta Rusya gibiyiz. Amerika Birleşik Devletleri ya da Çin gibi olmaya çalışırken, bu yolda umutsuzca başarısızlığa sürükleniyoruz. Önce Yukarı yaratıldı. Kendisiyle ilgili asla değişmeyecek olan bir efsane yarattı. Herhangi bir denetlemeden geçmez ve ölen her insanın ilk tercihidir. Böylelikle, Yukarıdakiler ölüler arasında bir elit tabaka oluşturdu. Tek süper güç onlar ve biz de bununla mücadele etmek zorundayız."

"Ama Cehennem, insanların daha ölmeden buraya gelmelerine engel olsa bile, Yarı Yol Evi'ndeki ölüm melekleri yine de insanları ölünce buraya yollayabilirler. Nasıl olacağını..."

"Çünkü bunu biz isteyeceğiz, Mitchell. Cehennem'de olanlar bize açılan diplomatik yolları kat ettiğimizi gördüklerinde, o süper güce karşı ayaklanıp başkaldıracak bir hayran kitlesi yaratmak çok daha kolay olacak."

İşte plan: C Operasyonu, yani Septimus ve Şeytan'ın Maskeli Balo öncesi konuştukları şey. Eski Roma generali olan Septimus bir ordu yaratmaktan bahsediyor. Bu konuda hevesli olduğu da her halinden belli... Ateş kırmızısı gözleri kana bürünmüş gibi titriyor ve tüm yüzü ter içinde parlıyordu. Ama ben onun gibi hissetmiyorum. Savaşa gitmek istemiyorum.

Septimus lacivert kravatını gevşetiyor.

"Sana bir şey göstermemin zamanı geldi, Mitchell."

Köşedeki koyu meşeden yapılmış dolaba doğru yürüyor. Tahta dolabın üzerine eski diller, semboller ve işaretler oyulmuş. Septimus dolabın gıcırdayan kapağını açıyor. Ben hep bu dolapta Septimus'un takım elbiselerinin olduğunu düşünmüştüm. Muhasebede çalıştığım süre zarfında ona elimi bile sürmedim.

İçinde, tahta bir askının üstünde duran, koyu kahverengi deri bir zırh var. Zırhın altında kenarları altın işlemeli basit beyaz bir gömlek asılı. Yıpranmış ve bükülmüş lekeli kılıç, kenarları kıvrılmış dikdörtgen şeklindeki kalkanla birlikte dolabın altında duruyor. Bu ön yüzünde altın şahin kabartması bulunan kestane rengi bir kalkan.

"Öldüğüm gün üzerimde olanlar bunlardı," diye fısıldıyor Septimus. "Silahım ve miğferim ölmeden önce doktorlar tarafından alınmış. Yazık olmuş. Hepsinin yanımda olmasını isterdim."

"Nasıl öldün, Septimus?"

"Bulaşıcı bir hastalıktan," diye cevaplıyor. Uzun, siyah parmakları zırhının üstünden sarkan şeritleri okşuyor. "Tabii karnıma saplanan kılıç da çok yardımcı oldu," diye gülerek ekliyor. "Hannibal'ın Carthage'ı, Romalılara karşı kanlı savaşa sürüklediği *İkinci Pön Savaşı*'*ydı."

"Şu filleri olan Hannibal mı?"

Septimus kahkaya boğuldu. "Ta kendisi, Mitchell. Ah, bunun onu ne kadar rahatsız ettiğine inanamazsın. Muhtemelen tarihteki en iyi savaşçı ama en çok fillerle gezmesiyle tanınıyor."

"Gücendirmek istemezdim," diyorum hemen. "Sadece Al-

* *Kartaca savaşları olarak da bilinir. Kartaca ile Roma Cumhuriyeti arasında, Mö. 264-146 yılları içinde, Akdeniz ticaret yollarını ele geçirmek ve elde tutmak için yapılan ve üç evre olarak gerçekleşen savaşlardır. (e. n.)*

farin'in savaş hikâyelerinin olduğu kitaplarından birinde okumuştum."

"Gücendirmek mi?" diye cevap veriyor Septimus. "Hiçbir şey beni, Hannibal'ın böyle küçümsendiğini duymaktan daha mutlu edemez. İnan bana, Mitchell, o adam benim arkadaşım olamaz."

"Özlüyor musun?"

"Yaşamayı mı?"

Başımla onaylıyorum.

"Bazı yönlerini, evet," diye cevaplıyor düşünceli bir şekilde. "Ama ölüm değiştirilemez ve bir süre sonra bunun o kadar da kötü bir şey olmadığını fark ediyorsun."

Kot pantolonumun arka cebinde duran cüzdanım buraya getirebildiğim birkaç eşyamdan biri. Onu elime alıp normalde bir fotoğrafın bulunması gereken yerde sakladığım kâğıdı çıkarıyorum.

Yaşamak.

El yazım gerçekten çok kötü. Annemle babam el yazımın, sarhoş bir örümceğin mürekkebe düşüp sayfanın üzerinde dolaşmış gibi göründüğünü söylerdi. En azından 'i' harfindeki noktayı yuvarlak yapmıyorum. Medusa öyle yapıyor.

Neden Patty'yi öptüm ki?

"Sana bir şey daha göstereceğim, Mitchell."

Septimus muhasebe bürosunun kasasına doğru yürüyor. Septimus ve ben 1.80'in üzerinde olmamıza rağmen kasa ikimizden de büyük. İşteki ilk haftamı, siyah bir kayaya gömülü olan bu kasanın şifresini öğrenip açmak için harcamıştım. Şif-

reyi yazmamız belli güvenlik nedenlerinden dolayı yasaktı. Gerçi ben ezberleyene kadar küçük bir kâğıtta saklıyordum.

Kasanın ağır kapısı aralandığında, kayanın içine oturtulmuş oyuktan tozlar yayılmaya başlıyor. Burada güvenlik problemlerinin kayıtlarını tutuyoruz. Sonuncusu altı ay önceydi. Ne olduğunu bilmiyorum ama işin içinde Paris'in olduğunu biliyorum. Septimus o gün çok tuhaftı; sanki başım beladaymış gibi sürekli bana bakıyordu. Öfkeden çok pişmanlık duyuyor gibiydi. Bir gün, Paris de dahil olmak üzere, tüm kayıtları okuyacağım ama şimdilik her zamanki gibi belgelerle boğuşuyorum.

Septimus üstten üçüncü rafa uzanıyor. Kalın kâğıt yığınının altında küçük bir kutu var. İşlenmemiş tahtadan yapılmış ve oldukça sade. Üzerinde oyma ya da baskı yok. Okuldaki ilk ev ekonomisi dersinde yaptığım tahta kutuya benziyor.

Septimus onu bana uzatıyor. Açmıyorum. Üzerindeki ince toz tabakasına üflüyorum. Kasanın kapısı kapanıp yeniden kilitleniyor.

"Bu ne, Septimus?"

"Aç onu."

Kapağındaki kilit kolaylıkla açılıyor. İçinde mor ipek mendil var. Saatin üzerindeki kronometre şimdiye kadar gördüklerimin hiçbirine benzemiyor. Küçük kırmızı ışık parlıyor.

Bunun dönüştürücü olduğunu söylenmesine gerek yok. Medusa şimdi burada olsaydı nasıl da heyecanlanırdı.

Septimus sessizliğini koruyor. Kronometreyi alıp avucumun içine yerleştiriyor.

Dönüştürücü altından yapılmış. Ağır görünse de tüy kadar hafif. Elimde tutarken tuhaf bir hisse kapılıyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

Kronometreyi elimde çevirince, çift taraflı olduğunu farkettim. Diğer taraf, altın renkle Romen rakamlarının işlendiği süt beyazı bir yüzeye sahip. Üzerinde farklı uzunluklarda üç altın akrep var. Bakıldığında herhangi bir saatten farksız görünüyor. Çevirmeden önce işaret parmağımla hafifçe vuruyorum. Dönüştürücü titriyor.

Arka yüzü çok farklı görünüyor. Üzerindeki üç siyah gösterge ve koyu kırmızı rengiyle, çözmesi çok daha zor... Üzerindeki çeşitli işaret ve sembollere ek olarak, kenarını üç adet şeklinde yazı süslüyor. En içteki çemberde, aralarında eşit boşluklar bırakılarak birden otuz bire kadarki sayılar yer alıyor. Ortadaki çember Latince yazılmış, Januarius ile başlayıp December ile bitiyor. Yılın aylarını gösteriyor. Aylar, saatin diğer yüzündeki Romen rakamları gibi boşluk bırakılarak yazılmış. En dıştaki çemberi incelediğimde, ilk anda düşündüğümün aksine bir şablon değil, küçük yılan figürlerinin birden dokuza kadarki rakamları oluşturduğunu fark ediyorum. Saatin üstünde on iki ve altı sayılarının altında da yine yılan şeklinde işlenmiş birer artı ve eksi işareti var.

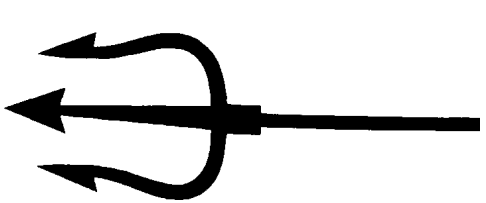
Kronometrenin en dış kenarında yedi tane düğme var. En büyüğü Roma rakamıyla yazılmış on iki sayısının hemen üstünde duruyor. Kırmızı renkte ve elektrik akımıyla titriyor. Bu düğmeye altından narin bir zincirle bağlı olan kırmızı küçük bir ibre var.

Diğer altı düğme birbirinin aynısı; küçük, yuvarlak ve siyah renkte. İçlerinden üçü saatin üst kısmında, kırmızı düğmenin hemen yanına yerleştirilmişler. Diğer üçü de onların tam karşısında, çapraz bir biçimde duruyorlar.

Büyüleniyorum. Zamanı elimde tuttuğuma inanamıyorum.

"Nasıl öldün?" Cehennem'de herkesin birbirine sorduğu sorudur.

Peki ya ben daha en başından hiç ölmemiş olsaydım?

6. Kanlı Söz

Alfarin ve Elinor'u bulmam çok uzun sürdü. Medusa kayıplara karıştı ve gönderdiğim mesajlara ya da berbat sesimle bıraktığım sesli çağrılara cevap vermedi.

Neden Patty'yi öptüm ki?

Şu Dönüştürücü tekrar elime geçecek olsa, değiştireceğim ilk şey bu olurdu. Zamanda geri gider ve kızın dili ağzımın içine düşmeden kütüphaneden ayrılırdım.

Aslında çok iyi bir öpücük sayılmazdı. O halde neden her aklıma geldiğinde tuhaf hissedip terliyorum?

Thomason'un Barı merkezi iş bölgesinden uzak değil ama yine de oraya varmak çok uzun sürüyor, çünkü bir sürü şeytan oradan oraya koşturuyor. Thomason'da bira, bira bitince de fıçının sonunda kalan tortu satılır. Kliması da yoktur –Cehennem'de hiçbir yerde olmadığı gibi– bu yüzden bar

Vikinglerle dolduğunda, mekândan dışarı süzülen terin içinde yüzerek eve kadar varmak mümkün.

Bunu diğer şeytanlara anlatınca, yüzlerinde bir iğrenme ifadesi beliriveriyor. Onları suçlayamam tabii. Kulağa iğrenç geliyor ama bu bizim iğrençliğimiz. Alfarin burada çalışıyor. İşi, boş bardakları toplamak. Bu işte çok iyi olduğu söylenemez, topladığından çok daha fazlasını kırıyor ama Thomason aileden biri, Alfarin buradan yırtıyor.

Elinor ve Alfarin her zamanki masayı kapmışlar: Olay çıkarsa hızlıca dışarı çıkabilelim diye kapının yanındaki köhne, kocaman, kirli masa. Ölüyken bile, söz konusu Vikinglerle takılmaksa, kendini güvenceye almak bir numaralı önceliğin oluyor.

Medusa'dan hâlâ ses yok.

Elinor ve Alfarin'in arasında tek kişilik yer boş, ben de kendimi aralarına sıkıştırıyorum.

Elinor kaşlarını çatıyor. "Ne yaptın, Mitchell?"

Bir suçum yokmuş gibi davranıyorum. "Hiçbir şey."

"Medusa'yı kızdırmışsın, dostum," diyor Alfarin ciddiyetle. "Yanında bir bıçak olsa, bu akşam seni hadım edilmişlerin arasına katardı."

"Ben bir şey yapmadım ki." Sesim biraz yüksek çıkıyor. Birkaç sakallı Vikingli balta fırlatma oyununu bırakıp bana bakıyor.

"Ağlıyordu, Mitchell," diye fısıldıyor Elinor.

Şimdi kendimi iğrenç, suçlu ve rahatsız hissediyorum, çünkü gerçekten yanlış hiçbir şey yapmadım. Medusa ve ben arkadaşız, hatta en yakın arkadaşım o. Ben onu kızdırırım, o

bana vurur. Ben ona sosisli aldığımda benimkini de yer. Ölü olmaktan şikâyet ederim o da beni dinler.

"Patty Lloyd'u kütüphanede yanlışlıkla öptüm."

"Birini nasıl yanlışlıkla öpebilirsin, Mitchell?" diye tıslıyor Elinor.

Sessiz kalma hakkımı kullanıyorum, tartışacak halim yok. Neden Elinor ve Medusa erkekler için durumun bazen ne kadar zorlaştığını göremiyorlar ki? Sanki bazen beynimiz yumurta kıvamına geliyor ve o anda önemli olan tek şey... Bazı sonuçları hesaba katmıyoruz işte. Keşke arkadaşlarım aklımı okuyabilseydi, o zaman her şey çok daha kolay olurdu.

Medusa'nın neden üzüldüğünü anlamıyorum. Öpüştüğümüzü görmedi bile. Belki de bu yüzden kızmıştır. Yani ona söylemedim diye. Sonuçta en yakın arkadaşlar böyle şeyleri ilk önce duymak isterler, değil mi? Ama söyleseydim bile Medusa bana yine sinirlenirdi, çünkü Patty'den nefret ediyor.

Başım ağrıyor. Şu kızları hiç anlamıyorum.

"Nerede şimdi?"

"M barın orada oturuyor, Mitchell. Ama yerinde olsam rahatsız etmezdim," diye cevaplıyor Elinor. "Biraz meşgul."

"Gidip gönlünü alayım, sonra da kalkıp bir şeyler yeriz," diye cevap veriyorum. "Açlıktan ölüyorum."

"Harika bir plan, dostum," diyor Alfarin. "Git ve kadınını geri kazan."

Kalabalıktan sıyrılıyorum. Havaya inanılmaz bir ter ve bira kokusu hâkim. Hem şu sakallı kadınlar neden masayı ateşe veriyor?

Sonra Medusa'yı görüyorum ve birden vücuduma bir

soğukluk dalgası yayılıyor. Bedenimin her bir yanına dikenler ve iğneler batıyormuş gibi hissediyorum.

Medusa, uzun siyah saçlı bir adama bacaklarını dolamış, oturuyor. İncecik bacakları adamın vücuduna sarılı ve onun da elleri Medusa'nın tişörtünün üstünde. Elleri benim Maskeli Balo'da tenine dokunduğum yerde duruyor ama Medusa onun parmaklarını bükmüyor. Adamın ne tür bir şeytan olduğunu göremiyorum çünkü gözlerini göremiyorum. Medusa'nın çılgın kıvırcık saçları büyük bir kısmını kapattığı için, herifin suratını bile tam olarak göremiyorum.

İşte ağzı görünüyor.

Daha önce Medusa'yı hiç biriyle öpüşürken görmemiştim. Bazen flört ettiği olur ama Alfarin ve ben çoğunu sabote ederiz. Daha önce onun dudaklarını bir başkasınınkine değerken görmemiştim.

Tanrım, dilini görebiliyorum.

Buradaki ter kokusu dayanılacak gibi değil. Sanırım kusacağım. Ölü bedenimi uzun zamandır hissetmediğim bir öfke duygusu kaplıyor. Medusa'yı şu ucubenin yanından çekip, adamın kafasına yumruklar indirmek istiyorum. Viking baltasıyla o dilini kesip, çelik topuklu botlarla her bir kaburgasını parçalamak istiyorum.

Yumruklarımı öyle bir sıkıyorum ki ellerim bembeyaz kesiliyor. Arka dişlerimi biraz daha sıkacak olursam, un ufak olarak parçalanacaklar. Beton gibi ağır iki kalın el beni göğsümden itiyor.

"Burada kimse sorun çıkarsın istemiyoruz, Mitchell. Hele ki senin gibi birinin..."

Bu Alfarin'in kuzeni Thomason. Benden rahat bir on santim kısa ama o da tıpkı Alfarin gibi iri cüsseli.

"Sorun falan çıkartmayacağım."

"O zaman seni ve kuzenimi buradan çıkarmama aldırmazsın. Bu gece bir baskın olacağına dair duyum aldık."

Medusa sonunda nefes almak için doğruluyor. Sesimi duymuş olmalı çünkü o siyah uzun saçlı pislikten kafasını çevirir çevirmez bana doğru bakıyor.

Herifin koyu pembe gözleri var ve ağzı ıslak. Ateşin aydınlanmasıyla dudaklarının parladığını görebiliyorum. Yumruğumu kaldırıp o açık ağzının ortasına geçirmek istiyorum ama o kafasını eğip Medusa'nın boynunu emiyor.

İnsan ağlamak istediğinde kaşlarının sıcaktan yanması ne tuhaf... Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Pişman olacağım bir şey yapmadan, Medusa'dan, Thomason'dan ve şu pisliğin yanından uzaklaşmam gerek. Bugünü tamamıyla unutmak istiyorum. Zamanda geriye gidip, Patty'yi öpmeden ve iğrenç herifin Medusa'nın boynunu emmeden önceki zamana, bu sabaha dönmek istiyorum.

Şimdi kendimi çok kızgın ve aç hissediyorum. Duvara yumruğumu geçirmeme az kaldı çünkü şu anda sadece fiziksel bir acı hissetmek beni kendime getirebilir.

Bir şekilde Thomason'dan kendimi sıyırıyorum. Tabii bunu kendim yapabildiğimi söyleyecek kadar da kibirli değilim, zaten o beni bırakmıştı. Terli Vikinglerin yanından geçerek oradan ayrılıyorum. Şu sakallı kadın şimdi de ellerini bir goril gibi göğsüne vurarak perdeleri tutuşturuyor. Deliler, hepsinin canı cehenneme.

Pencerenin camı kırılıyor ama bu göğsümdeki acı geçmeden birkaç saniye önce gerçekleşiyor. Elinor bağırdığında sıktığım yumruğumdan yayılan acıyı ve elimdeki derinin parçalara ayrıldığını fark ediyorum. Yoğun, yavaş hareket eden kan dalgası elimdeki kesiklere hücum ediyor. Kalplerimiz artık atmadığından, açılan yaralardan yaşarken olduğu gibi kan fışkırmıyor ama yetkililer sağ olsun, hâlâ acıyı hissedebiliyoruz.

Medusa'nın ölü kanıyla pek arası yoktur. Böyle durumlarda kusacak gibi olur ve genelde başını dizlerinin arasına alır, çünkü bu kan topaklanmış salça gibi görünür.

Ama bugün öyle yapmıyor. Medusa siyah atletinin üstüne giydiği kırmızı beyaz damalı gömleğini çıkarıyor ve elime sarıyor. Gözleri gözlerimle buluşmuyor.

"Sen bir aptalsın, Mitchell Johnson."

"O herifin yanına geri dön, Melissa."

Hiç sesini çıkarmadan, arkasına dönüp ona doğru yürümeye başlıyor. Adam beni duymuş olmalı ki, koca karı gibi ellerini kalçasına götürmüş orada duruyor.

"Medusa, öyle demek istemedim."

Sesim çok acınası ve muhtaçmış gibi çıkıyor. Öyleyim de... Thomason koca suratındaki kaşlarını çatarak büyük adımlarla bana doğru geliyor. Kesin bana vuracak, bunu biliyorum. Kırık cam her yerde bela demektir. CAB (Cehennem Araştırma Bürosu) ajanları gelse insanların saatlerdir dövüştüğünü zanneder. Yangın çıkarma heveslisi sakallı manyak kadın da bana doğru geliyor. Siyah dişine kibrit sürtüyor.

"Seni revire götürmemiz lazım, Mitchell," diyor Elinor.

Gözlerini düşürüp kirpiklerini titreterek, Thomason'a dönüp gülümsüyor. O kadar uzun kirpikleri var ki neredeyse yanaklarına değiyor.

Elinor beni bir kez daha kıçıma yiyeceğim bir tekmeden kurtarıyor.

Kolalanmış beyaz nevresimin serildiği kaya gibi bir yatağın üzerinde uzanıyorum. Sağ elim gazlı bezle sarılı.

Alfarin ve Elinor yanımda yok ama Medusa yatağın ayakucunda, sıska bacaklarını köşeden sarkıtarak oturuyor. Ona karşı bir hamle yapmak istiyorum. Düşüncesi bile beni gülümsetiyor ama dudaklarım kuru ve yaralı, bu yüzden gülümsemeyi kesiyorum.

"Tişörtünü mahvettiğim için üzgünüm," diye mırıldanıyorum. Boğazım kuru. Biri bana zımpara yedirmiş olmalı.

"Yenisini alırsın."

"İstersen mutfaktaki işine de bir günlüğüne ben bakabilirim."

"Özrün kabul edildi."

İşte bu yüzden Medusa benim en yakın arkadaşım. Küsüyoruz, sonra hemen barışıyoruz. O Patty'den –umarım– bir daha bahsetmeyecek ve ben de bu akşam olanları gündeme getirmemeye çalışacağım. Tıpkı her şey gibi, geride kaldı.

Kanım bandajdan sızıyor. Aslında on dört tane dikiş atmaları gerekiyormuş ama tıpkı Cehennem'deki herkes gibi ben de hemen iyileşeceğim. Ne kadar tuhaf değil mi? Septimus bana Vikinglerle takılmayı bırakmamı söyleyen bir mesaj atıyor. Sadece şaka yaptığını biliyorum elbette. Septimus,

Cehennem'deki arkadan iş çeviren Romalıların aksine İskandinavlar gibi yüzüne söylemeyi tercih edenlerden.

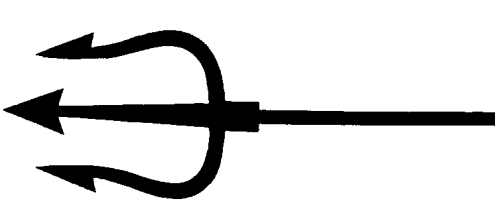
Keşke bugüne yeniden başlayabilseydim.

Bugüne yeniden başlayabilirdim.

Vikingler sürekli kanlı yeminler eder; Alfarin de bunu hep yapar. Vücuduna bıçak saplandığından bu yana kendine verdiği sözlerden dolayı, tabak gibi kocaman avucunun içi yeraltı treni haritası gibi yaralarla doludur.

Hazır elimden kan akıyorken, şimdi ben de kendime söz vermeliyim. Üç tane sözüm var:

- Bir daha asla kütüphanenin yanına yaklaşmayacağım.
- Thomason'un camına verdiğim zararı karşılayacağım.
- Dönüştürücü'yü nasıl kullanacağımı öğreneceğim.

7. Gizli Alıştırmalar

Isınma faturaları ödenmemiş ve makbuzlar da toparlanmak üzere yığılmış halde ofisin posta kutusunda duruyor.

Bir ay çabucak geçiverdi ve ben zamanla kafayı yemiş durumdayım.

Operasyonu düzenlemek haftalarımı aldı ve şimdi de stres baş gösteriyor. Bu etrafımdakilerin de dikkatini çekmeye başladı. Kızların ve Vikinglerin sezgisel güçleri fazla iyi... Medusa ve Elinor gözlerimin altındaki mor halkalardan dolayı çok endişeli. Alfarin de geçen gün beni bacaklarımdan tutup havaya kaldırırken bel kemiğimi ortadan ikiye ayırmak üzereydi, çünkü ona karşı koyacak gücü kendimde bulamadım.

Hepsi Dönüştürücü yüzünden... Bir şekilde ruhuma işlemeyi başardı.

Önceden kızları düşünerek uykuya dalardım. Şimdi zamanı değiştirdiğim rüyalar görüyorum. Önceden günümü

yemek saatine göre düzenlerdim, şimdi tüm odağım Dönüştürücüydü.

Saatin her iki yüzü de hafızama kazılı. Septimus öğle yemeğine çıkar çıkmaz, tüm aramaları sesli mesaja yönlendirip bir köşeye çekiliyorum. Sonra da kırmızı küçük ibreyi Romen rakamlarının ve sembollerin üzerinde hareket ettirmeye çalışıyorum. Bunu mükemmel bir şekilde yapana kadar aynı hareketi defalarca tekrarlıyorum.

Yaşarken büyük bir müzik yeteneğim vardı. Hatta müzik öğretmenim biraz abartıp benim bir dâhi olduğumu ileri sürerdi. Gerçi o zamanlar bu kelime bana adı Dâhi olan meşhur müzik grubunun adından başka bir şey ifade etmezdi. Müzik dersine başladıktan pek kısa süre sonra, parmaklarım vücudumun en zinde ve çevik kısmı haline gelmişlerdi. Şimdi de öyle. Şu dört senelik ölümümde ilk kez kendimi bu kadar iyi hissediyorum. Zaman benim ellerimde ve ellerim kendini bir kez daha canlı hissediyor.

Kütüphaneye gitme yolundaki adımlarım başarısızlıkla sonuçlandığı için, zor bir karar alarak Elinor'dan bana Dönüştürücü hakkında bilgi verecek kitabı bulmasını rica ediyorum. Nereye gitmesi gerektiğini çok iyi biliyor ve elinde tam da aradığım kitapla aynı gün çıkageliyor. Elinor'un konuyla ilgili bir sürü soru soracağına eminim ama şimdilik Patty Llyod'u yok saymakla meşgulüm. Bana günde yirmi kez mesaj gönderiyor. En yakın arkadaşı Samantha Clarke'a elde etmesi zor biri olmaya çalıştığımı söylemiş. İmkânsız olmasın o? Problem şu ki, şimdi kaldığım yurttaki herkes benim bir kahraman olduğumu falan düşünüyor. Hepsi de onunla ne kadar

ileri gittiğimi sorup deldirilmeye uygun olmayan yerlerinde hızma ya da dövme gibi şeylerin olup olmadığını öğrenmek istiyor. Artık tüm bunlardan başım dönmeye başladı.

Medusa ve Elinor neden yemek yemediğimi merak ediyor. Zaten bir ölü olmasaydım, hayatımdaki stres oranı şimdiye kadar bana bir kalp krizi geçirtmişti.

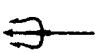
Bugün Septimus'un öğle yemeği uzun sürecek. Temple Bar'da geleneksel Roma İmparatorluğu görüşmesi var ve bu görüşmeler saatler sürer. Sezarların hepsi konuşmayı, kanun ve önergeler sunmayı severler. Sonra da ziyafet çekip, kısa bir seks partisinden sonra, toplantıyı birini sırtından bıçaklayarak tamamlıyorlardır herhalde.

Benim amacımı düşünecek olursak, tam da üzerinde denk geldi.

Elinor'un ödünç aldığı kitabı açıp okumaya başlıyorum. Yazara göre iki Dönüştürücü de Yetkililer tarafından yapılmış ve Yukarı'ya verilmiş. İşlevi çok basit: Bir Dönüştürücü, sahibine zamanda ve öteki dünya seyahat etme imkânı verir.

Güçlü kelimesi bu şeyi elimde tuttuğumda hissettiklerimi anlatmak için az bile kalır. Her şeyi yapabilir, her istediğim kişi olabilirim. Tanrılar ve kızlar ayaklarıma kapanarak bana şampanya ve konser biletleri sunarak tapabilirler. Bir Porsche çalıp arabayı polis tarafından durdurulmadan gönlümce sürebilirim.

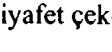
O hep olmak istediğim rock yıldızı olabilirim.

Bu çalışmayı bölümlere ayırarak yapmalıyım. Tıpkı uyku ile yemek arasına sıkıştırılmış yoğun sınava hazırlık gibi... Dönüştürücü'nün altın sembollerin olduğu süt beyazı yüzeyinin hiç değişmediğini öğreniyorum. Üzerindeki üç kol, normal bir saatte de olduğu gibi günün saat, dakika ve saniyelerini ifade ediyor. Küçük kırmızı ibre, altın akrep ve yelkovanı sembollerin altındaki yerine yerleştirmeye yarıyor. Sonra da saatin sol alt kısmındaki üç siyah düğmeye basarak istenilen zaman sabitlenebiliyor. Bu kısım kolay.

Arka yüzü, yani Dönüştürücü'nün kırmızı yüzümü kavramam çok daha fazla zamanımı aldı ama şimdi onu da kullanabilecek güvene sahibim. Saniye, dakika ve saati gösteren üç siyah gösterge yine kırmızı ibreyle yerinden oynatılabiliyor ama değiştirildikten sonra bu defa saatin sol üst kısmında bulunan üç siyah düğmeden birine basarak sabitleniyor. En alttaki günü, yanındaki ayı ve üçüncü düğme de yılı sabitliyor. Altı düğmenin hepsinin yeri belirlendiğinde üstteki büyük titreyen düğmeye basılabilir.

Yılan şekli verilmiş numaralar saatin kırmızı yüzeyinde kayıp giderken, elimdeki aletle aramda fiziksel bir bütünlük hissediyorum. Sanki yılanlar midemin içine giriyormuş gibi geliyor. Böyle hissetmem bir bakıma normal çünkü günlerdir bir şey yemedim. Sonunda bu şeyi kullanacak cesareti topladığımda krallara layık ziyafet çekeceğim.

Aradan haftalar geçti ve sıra bir sonraki soruna geldi. Dönüştürücü'yü teoride ezberledim, şimdi de onu denemem

lazım. Ama kitapta –kalın, büyük harflerle– zaman yolcusunun, Dönüştürücü'yü hiçbir koşulda tek başına kullanmaması gerektiği yazıyor. Eğer herhangi bir terslik olursa, en azından başka iki şeytan olası bir kazayı önlemeli.

Fakat kitap ne tür bir kaza meydana gelebileceğine dikkat çekmemiş. Bir organımızı kaybedebileceğimizden falan mı bahsediyor? Başka bir boyuta zaman yolculuğu yapmaktan mı? Ya kendimi birden Mars ya da Ay'da bulursam?

Septimus bu yüzden bir takım oluşturmak istemiş olmalı. Tıpkı denizciler gibi, kimseyi arkada bırakmadan ilerlemek için... Septimus adaylarla görüşmelere başladı bile, gerçi bunu gizliliği bozmadan yapıyor. Mülakatlar ofiste gerçekleşiyor. Zavallı şeytancıklar kafaları çok karışmış bir şekilde buradan ayrılıyor. Septimus onlara zamandan, uzaklara gitmekten ve büyük sorumluluklardan bahsediyor. Eminim ki yarısı Yukarı'ya tatile gönderileceğini falan düşünüyor. Dönüştürücü'nün bahsi hiç geçmiyor.

Tüm bunları biliyorum çünkü Septimus benim zaman tutmamı istiyor. O bana tamamen güveniyor. Bense eziğin tekiyim. Aslında benim, Kardashian kardeşler gelecek diye yapılan tuvaletleri temizliyor olmam gerekirdi.

Şimdi bir seçim yapmam lazım. Ya bunu tek başıma yapıp, geri gelemeyeceğim bir yerde son bulma riskini göze alacağım ya da arkadaşlarımı da bu işin içine sürükleyip onların da ölü başını benimki gibi belaya sokacağım.

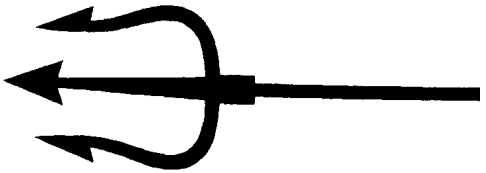
Bilgisayarımın monitörünün üstüne yapıştırdığım bir fotoğraf var. Bu fotoğrafı seviyorum çünkü benim ve Medu-

sa'nın gözleri flaştan kıpkırmızı çıkmış. Dördümüzün de olduğu bu fotoğraf Alfarin'in ölüm günü kutlamasından kalma. O günü neden kutladıklarını hâlâ anlayabilmiş değilim tabii... Hiçbir zaman da anlayamayacağım. Medusa ve Elinor arkadan bana ve Alfarine'e uzanarak kollarını boynumuza dolamışlar. Önümüzde görüp görebileceğiniz en büyük boy patates kızartması duruyor. Alfarin iki tane patatesi burnuna sokmuş.

Üçü de hayatlarını benim için riske atar. Bunu daha sormadan biliyorum.

Henüz ne yaptığımı anlayamadan, elim telefona gidiyor. Saniyeler içinde mesajı gönderiyorum.

Yedide Thomasonların mekânında olun. Konuşmak istediğim bir şey var.

8. Arkadaşlık Böyledir

Başım çatlıyor. Ya Yeraltı'ındaki tek nabzı atan kişi benim ya da biri başımı mengeneyle sıkıyor.

İçinde Dönüştürücü'nün olduğu hassas kutuyu alıp açıyorum. Tahta kutunun menteşelerinden biri yerinden çıkmış. Saati ipek mendile sarıp sırt çantamın içine koyuyorum.

Kutuyu tekrar rafa kaldırıp üzerini en üstte *Paris* yazan güvenlik ihlalleri kâğıtlarıyla kapatıyorum. Kasayı hemen kapatmıyorum çünkü kredi kartına ve biraz paraya ihtiyacım var. Cehennem'de kullandığımız şu değersiz paralardan değil, Amerikan dolarından bahsediyorum.

Açgözlü biri değilimdir. Zaten asıl mesele para değil. İçinde dünya parası bulunan en alttaki çekmeceyi açıp bir deste yüzlük kâğıt alıyorum. Saymaya gerek duymuyorum ama muhtemelen dört bine yakın. Kimse fark etmeyecektir. Yani henüz... Kredi kartı acil durumlar için yanımda olacak.

Üzerinde uzun numaraların yazdığı kırmızı bir kart bu... Şeytan'ın Wall Street simsarlarıyla özel bir anlaşması var. Cehennem'e düşmek onlar için elbette kaçınılmaz ama öldüklerinde düşük faizli borçlar karşılığında özel öncelikleri olacak.

Cehennem'e mali destekte bulunanların kim olduğunu sanıyordunuz?

Ama şimdiden arkadaşlarımın üçüne de o mesajı attığım için pişmanlık duyuyorum. Kızların hayatlarını bunun için riske atamam. Çok tehlikeli.

Sadece Alfarin'den benimle gelmesini isteyeceğim.

Ama eğer ona söylemezsem Medusa çok kızar.

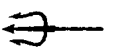
Elinor da bizi dengeleyecektir.

Ama ya dördümüz de kendimizi hiç bilmediğimiz bir boyutta bulursak?

Elinor'a söylemeyeyim.

Ama bu sefer de Cehennem'de hiç arkadaşı kalmayacak.

O zaman Medusa'ya da söylemeyeyim.

Ama en yakın arkadaşlarım olmadan gidemem, değil mi?

Emin olduğum tek bir şey var: Bu gece gitmem gerek. Burada daha fazla kalamam. Bu sabah Şeytan'ın Oval Ofis'te bazı avukatları ateş püsküren ejderhalarla yaktıktan sonra, temizlikçilerin yerden kuru kan topladığını duydum. Akşam işten çıkarken Septimus'un bile beti benzi atmıştı. Kolunun altında, üzerinde C Operasyonu yazan bir dosya vardı ve ben onun içinde ne olduğunu biliyorum. Mülakat yapılan şeytan-

ların söylediklerini not ederken Septimus'un Şeytan ile yaptığı konuşmada yazılanları okudum. Gözden kaçırmak mümkün değildi çünkü Şeytan C Operasyonu'yla ilgili olan her kelimenin yanına siyah kalpler çizmiş. Herif tam bir kaçık ve Septimus da artık daha fazla vakit kalmadığı için Dönüştürücü'yü ona verecek. Bugün öğleden sonra bana listedeki isimleri beşe indirgediğini söyledi. Artık takım belirlendi. Yani Dönüştürücü yarın buradan gitmiş olabilir ve o zaman ben de sonsuza kadar burada tıkılı kalırım. İşte buna izin veremem. Buna izin vermeyeceğim.

Saatime bakıyorum. Yarım saat geciktim. Medusa, Alfarin ve Elinor bana çok kızacak. Hepsi de kafayı yediğimi düşünüyor. Onları görmediğimi zannedip arkamdan fısıldaşıyorlar.

Gözlerim pembe olabilir ama kesinlikle kör değil.

Üçünün beni beklediğini gözümde canlandırırken Alfarin'e söylemeye karar veriyorum. Ona benimle gelme şansı vereceğim. Kızlara bir şey söylemeyeceğim. Burada daha güvende olacaklardır.

Omzumdan biraz yük kalkıyor. Sonunda karar verdim. Bunun kendimi daha iyi hissetmemi sağlaması gerekirken tam tersi oluyor.

Medusa'yı o kadar çok özleyeceğim ki, bunu düşünmek bile canımı yakıyor. Hayattayken çok iyi, hatta süper arkadaşlıklarım vardı, ama bizimkilerin yanından bile geçemez. Medusa, bunun Cehennem'de her şeyin daha yoğun hisse-

dilmesinden kaynaklandığını söylüyor. Hepimiz Yeraltı'nda saklanan birer ölüyüz. Tarihteki en büyük sır bu ve biz bu sırrın tam içindeyiz. Yani aramızdaki bu şey ateşten bir bağ...

Ona beni hatırlatacak bir şey bırakmalıyım. Deri ceketimi... İçinde kaybolsa da sürekli onu giyiyor. Bir de bileklikleri tabii... Onları taktığımda hep eline alıp oynar.

Parmaklarının uçları mutfakta çalışmasından dolayı yanık ve nasırlıdır. Bu yüzden baloda onun tenine dokunduğumda böylesine şaşırmıştım; derisi pul puldur diye düşünüyordum.

Şimdi neden bunların aklımdan geçtiğini bilmiyorum.

Her şeyi Medusa'ya bırakacağım. Geri dönmeyeceğim.

Acaba Septimus'u bir daha görebilir miyim? Umarım görebilirim ama bunun bir seksen seneden önce olmasını istemiyorum. Bir dahaki sefere öldüğümde, yaşlı bir adam olacağım. Buraya başbakan ya da on kez Grammy Ödülü kazanmış biri olarak döneceğim. Ne istersem artık...

Cüzdanımı da çantama atıyorum ama birkaç saniyelik işimi tamamladıktan sonra... Üzerinde *yaşamak* yazan kâğıdı çöpe atıyorum. Artık hatırlamama gerek yok, zaten bunu yapıyor olacağım.

Yanıma alacağım son şey ise bir mektup. Sol köşesinde Şeytan'ın resmi mührü var ve Septimus tarafından da imzalanmış.

Tabii ki sahte imza... Septimus'un imzasını taklit etmeyi yıllar önce öğrenmiştim. Sol anahtarına benzediği için çok kolay olmuştu. Buradan çıkmak için ihtiyacım olan son şeyin bu olacağı ölsem aklıma gelmezdi.

Mektupta yazanlar çok basit: Mektubu alan kişiye Yarı

Yol Evi'ndeki faturaları toplama yetkisi veriyor. Memurların hiçbiri bunu sorgulamayacaklardır. Bunu yapmak için fazla aptallar. Ve böylesine aptalken, benim kurnazlığımla yarışamazlar.

Yaşarken bu kadar şeytani olduğumu sanmıyorum.

Medusa tıpkı bir çilek gibi kokuyor, eminim tadı da öyledir.

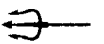
Alfarin'in ölüm günü partisinden kalan fotoğrafı söküp alıyorum. Kırmızı gözlere sahip olmak için bir yüz sene daha beklemem gerekecek.

Üzgünüm, Medusa.

Üzgünüm, Septimus.

Muhasebe odasına geri dönüp bakmadan asansöre ve oradan da Thomasonlara doğru gidiyorum. Bar, yeni gelen şeytanların kaydolduğu büroya giden yolun üstünde. Öldüğünüzde yapılan işlemlerin ne kadar çok olduğuna inanamazsınız. İş ölüm belgesini götürmekle bitmiyor. Yarı Yol Evi'nde kabul formları var ve mührü alıp gideceğiniz yer belirlendikten sonra –örneğin benimki gibi Cehennem– doldurulacak başka formlar ortaya çıkıyor ve bu böyle devam ediyor. Brezilya' daki yağmur ormanlarının nasıl mahvolduğunu sanıyordunuz? Çevreciler bunun aslında buradaki belgeler için yapıldığını bilselerdi, işte o zaman ödleri patlardı.

Küresel ısınma Cehennem'in yanında bir hiç kalır.

Medusa, Alfarin ve Elinor Thomason'un dışında, ayakta bekliyorlar. Daha görmeden sesleri duyuyorum; içeride kav-

ga var. Bar çalışanları ve siyah takım elbiseli adamlar birbirlerini camdan dışarı fırlatıyor. Baskın yapılmış olmalı. Tam CAB'ın yapacağı iş; adamlar ceza verme konusunda tam bir salak. Acemileri böyle eğitiyorlar herhalde. Viking'i tutuklayan rozeti kapar. Bunu damarlarından birini kesmeden yapabilen de rozet ve bir de silah alır. Üstelik isimlerinin yazılı olduğu bir de plaket verilir.

Alfarin koca suratına yayılmış büyük bir endişeyle olayı izliyor. Sanki bunun için yaşıyor. Buraya vaktinde gelseydim şimdi muhtemelen kavganın tam ortasında, yeni CAP ajanlarından birinin canını çıkarıyor olurdu.

Ama onun yerine Alfarin dışarıda dikilmiş, olanları izliyor. Uçan cam parçalarından kızları korumak için kollarını açmış.

Kızlar Septimus'un fazladan çalıştığım için hepimize aldığı cep telefonlarını çıkarmış, ellerinde tutuyorlar. Alfarin hariç, o kabul etmemişti. Yaşayanların modern teknolojisi hakkında okumayı seviyor ama cepli pantolon giymediği için telefonu koyacak bir yeri yok. Başta Elinor ve Medusa'nın kavgayı kameraya çektiğini sanıyorum ama sonra parmaklarının ne kadar hızlı hareket ettiğini görüyorum. Arka cebimde duran telefonum titriyor; iki mesajım var.

Medusa beni görüyor. Elinor'u dürtüp beni işaret ediyor. Gülümsüyor, uzaktan gamzelerini görüyorum. Küçük asi bebeğim benim.

"Mitchell, dostum," diye gürlüyor Alfarin. "Sonunda teşrif ettiğine göre, neden burada bizi ağaç ettiğini açıklar mısın?"

İşte o an geldi çattı. Veda anı... Ama Medusa ve Elinor'a nasıl veda edeceğimi bilmiyorum.

"Mesajı yanlışlıkla size de yollamışım. Sadece Alfarin'le görüşeceğim. Erkek erkeğe..."

"Aman ne güzel!" diyor Medusa. Koluma atacağı kaçınılmaz yumruğu beklerken vücudum kasılıyor. Onun yerine tekme yiyorum.

"Ah!"

"Domuz."

"Neden bütün kadınlar erkeklere istedikleri kadar tokat atma hakkına sahip? Ben sana vuracak olsam, feminist takımı beni bir kazığa bağlayıp yakardı."

"Çok doğru söyledin, dostum," diye cevap veriyor Alfarin başını sallayarak. Ama Elinor'un dudakları bükülünce çenesini kapıyor.

"Bizim gibi arkadaşlara sahip olduğun için kendini şanslı hissetmelisin, Mitchell," diyor Elinor.

Haklı olduğunu biliyorum.

"Haydi, El," diyor Medusa, Elinor'un elinden tutarak. "Biz de yapacak başka bir şey buluruz."

Kızlar arkalarını dönerek yürümeye başlıyor. Medusa siyah taytının üstüne kot şort giymiş. Kocaman bisikletçi botları sıska bacaklarını olduğundan on kat kalın gösteriyor.

"Medusa," diye arkasından sesleniyorum. "Bekle."

Elinor'a beni duymazdan gelmesini söylediğini işitiyorum ama ikisinden de hızlı olduğum için bir sonraki meşaleye varmadan onları yakalıyorum. Dökülen taş duvarlardan uzun siyah gölgeler süzülüyor. Ama bunlar bizim gölgelerimiz değil.

"Bunu almanı istiyorum," diyorum deri ceketimi çıka-

rarak. "Sana her zaman benden daha çok yakıştı."

Medusa tek kelime bile etmiyor. Yüzünde ne diyeceğini bilmiyormuş gibi anlamsız bir ifade var. Çok tuhaf çünkü Medusa her zaman ne diyeceğini bilir.

"Vay be, Mitchell." En azından Elinor bundan etkileniyor.

"Neden bana ceketini veriyorsun?" Medusa'nın açık pembe gözleri kedi gibi kısılıyor. Teni gölgede koyu görünüyor ve asi saçları taş koridorda fısıldayan ılık rüzgârda dalgalanıyor.

"Bunları da alabilirsin." Cehennem'e geldiğimde bileğimde olan zeytin yeşili ve siyah örgü bilekliğimi de çıkarıyorum. Aslında elastikler ama Medusa'nın minicik bileklerinde bol duruyorlar.

"Ne yapıyorsun, Mitchell?"

Fazlasıyla zeki bir kız. Medusa planımı anlayacak diye korkup hemen savunmaya geçiyorum. Ağzımdan çıkanları söylemek istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. Dilimin kemiği yok.

"Neden hep bu kadar şüphecisin? Sadece geçen akşam pisliğin teki gibi davrandığım için bunu telafi etmek adına sana hediye vermek istiyorum ama bunu bile yapamam, değil mi? Neden kendimi yordum ki zaten. Belki de şu koyu pembe gözlü aptal herifi çağırmalıyım, sana ceketini o versin. Öpücüğün karşılığında..."

"Def ol, Mitchell. Senin kokuşmuş ceketini ya da salak bileklikleri istemiyorum."

Veda hediyelerimi fırlatıyor. Elinor az önce Medusa'ya tokat atmışım gibi gözlerini kocaman açıp ağzını büzerek bana bakıyor. En yakın arkadaşlarım arkalarını dönüp gidi-

yorlar, Medusa'nın omzunun titrediğini görüyorum.

Medusa'yı ağlattım, kendimden nefret ediyorum. Böyle olmasını istememiştim.

Alfarin eğilip ceketi yerden alıyor. Göbeği yüzünden bileklikleri alma girişimini tamamlayamıyor ve diğer şeytanların ayakları altında ezilip gidiyorlar.

"Gidip erkek gibi konuşalım," diyor ciddiyetle, omzuma vurarak. "Sonra da karakterine ettiğin hakaretten dolayı Medusa'dan özür dilersin."

"Öyle demek istemedim."

"Maskeli Balo'da ne oldu, dostum? Medusa o zamandan beri seni çok dengesizleştirdi," diyor Alfarin, bir yığın inleyen CAP ajanının yanından geçerken. Kol ve bacakları yerinden çıkmış. Üstünden geçilmiş örümcek sürüsüne benziyorlar.

Bana otobüs çarpmıştı. Ben de mi böyle görünüyordum yani?

"Böyle olması gerekmiyordu," diye mırıldanıyorum.

"Neyin, nasıl olması gerekiyordu?"

Karanlık bir koridora giriyoruz. Burası tıkanmış tuvalet gibi kokuyor ve duvarlardan birinin üzerinden incecik bir su sızıyor. Su olduğundan çok da emin değilim gerçi.

"Gidiyorum, Alfarin. Artık terk ediyorum."

"Neyi terk ediyorsun?"

Sesimi fısıldar gibi alçaltıyorum. Burada yerin kulağı var.

"Cehennem'i terk ediyorum. Burada her şeyi anlatamam ama bana güvenmeni istiyorum, Alfarin. Senin de benimle gelmeni istiyorum."

"Kimse Cehennem'den çıkamaz ki, oğlum."

"Ben bir yolunu buldum."

Alfarin balta gibi kollarını kavuşturup nemli duvara yaslanıyor. Sarı-mavi boncuklarla tutturulmuş sarı sakalı küçük küçük örgülerle kaplı. Medusa ve Elinor'un işi bu. Bu renkler onlara güneşi ve gökyüzünü anımsatıyormuş.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye soruyor.

Kokuşmuş duvara yaslanmak zorunda kalıyorum. Bir anlık rahatlama başımı döndürüyor, ne utanç verici! Alfarin'i ikna etmenin bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim ama tanıdığım en sadık insan odur. Kardeşim gibidir.

"Gerçekten benimle gelecek misin?"

"Bunu tek başına yapmana müsaade edersem tanrılar beni cezalandırır, dostum. Ne kadar vaktim var?"

"Odadan istediğini alman için sana otuz dakika veriyorum."

"Baltamı da alabilir miyim?"

"Yarı Yol Evi buradan epey uzak."

"Bende on adam gücü var," diyor Alfarin gururla.

"O zaman ne istersen al, ama sakın ama sakın ama sakın kızlara bundan bahsetme. Medusa ve Elinor'un benim için kendilerini tehlikeye atmalarını istemiyorum."

"Sana bir soru sorabilir miyim, dostum?"

"Ne olursa."

"Neden gidiyorsun?"

"Çünkü *yaşamak* istiyorum, Alfarin. Sadece var olmak istemiyorum. Artık bu kadarı yeter, zaten hiç adil değil. Eğer sana zamanı kontrol etmenin bir yolunu bulduğumu söyle-

sem, sen de ölümünü değiştirmek istemez miydin? Daha çok savaşta savaşabilecek, yaşlanabilecek ve bir gün bir Viking kralı olacak olsan, bu işin peşini bırakır mıydın?"

"Mitchell, sen benim arkadaşımsın ve seninle ölüme giderim ama ateşle oynadığını bilmelisin."

"Asıl burada ateşten başka bir şey yok, Alfarin," diye cevap veriyorum. "Şimdi git. Buçukta idari binada buluşuruz."

İdari binanın bekleme salonuna çabucak varıyorum. Oluyor işte, sonunda gerçekleşiyor.

Burada yedi gün yirmi dört saat beleyen bir şeytan var. Olmak zorunda. Ölüm sabah dokuz akşam beş arası çalışmak için fazla zamansız.

Gölgelerin arasına karışıp Alfarin'e bir mesaj atıyorum.

Neredesin?

Cevap gelmiyor.

İdari binadaki görevli şeytan yeni gelen birinin kaydını alıyor. Bu işi hayatta yapamazdım. Şu ağlayıp zırlamaları yok mu!.. En azından Yarı Yol Evi, Cehennem'in kabul bölgesinden daha sakin. Yeni ölüler buraya gelip ateşe verileceklerini, kırbaçla derilerinin yüzüleceğini ve şeytanların kerpetenle dişlerini çekeceğini falan sanıyorlar. Şeytan'ın huyuna gidersen bunların hiçbiri olmaz tabii.

Peki benim işimi kim alacak? Umarım Medusa tekrar başvurur çünkü bence ondan müthiş bir stajyer olurdu. Zeki, akıllı ve kimseye eyvallahı yok. Septimus'la da iyi geçiniyor.

Cidden, eğer Brian Molewell bu işi alırsa, sırf ona inat Cehennem'e geri geleceğim. Stajyerlik seçiminde en sona üçümüz kalmıştık: ben, Medusa ve Brian. Benimle aynı yaşta ama çok daha uzun... Vietnam Savaşı'nda ölmüş. Septimus ofiste onu gaza getirecek bir asker daha istemiyor; daha barışçıl birine ihtiyacı var. Yani Medusa gibi. Tabii bana vurduğu zamanları saymazsak.

Bir kez daha saatime bakıyorum. Elli dakikadır bekliyorum. Alfarin'e bir on dakika daha veririm, olmazsa ben yokum. Görevli şeytan güvenliği çağırdı. Yeni şeytan kaydolmak istemiyor. Kabul etsen ne olur sanki! Zorluk çıkarınca seni Cennet'e alacaklarını mı sandın? Anne babam yaşındaki ölüler de en kötüsüdür. Biliyorum çünkü kırılan mobilya ve cam faturaları bana geliyor. Buraya gelince çıkardıkları kavgalara inanamazsınız. Hepsi de baş belası ama Cehennem'de çok dikkat çekmemeleri gerektiğini çok geçmeden anlıyorlar.

Ya beklerken kafamı sürekli duvara vurdum ya da duvarın içindeki gölgeler çekiştirdi bilmiyorum ama başım çok ağrıyor. Artık gidip, az önce kırılan idari bina kapısından geçerek Yarı Yol Evi'ne geçme hakkı istemem lazım.

Bunu yalnız yapacağım, tek başıma, çünkü Alfarin gelmiyor.

Dönüştürücü'yü tek başıma kullanmaktan korkmuyorum. Bunu yapabilirim. Başımı dik tutuyorum. Septimus'un beni tanımlamak için kullandığı şu söz neydi?

Metanetli.

Evet, ben metanetli biriyim. Mitchell Johnson: dört sesli harf, hepsi bu...

Medusa'yı tekrar gördüğümde artık yaşlanmış olacağım ve onun da benim bu görüntümden midesi bulanacak. Koyu pembe gözlü o adam gibi yüzlerce sevgilisi olmuş olacak. Hatta birine âşık bile olabilir. Alfarin de muhtemelen Elinor'un elini tutmayı başarmış olur. Hepsi de Thomason'da takılmaya devam edecekler ve ben Alfarin'in burnuna patates tıktığını bir daha hiç göremeyeceğim.

Gitme vakti geldi. Kronometre çantamda ama iş işten geçiyor. Alfarin'e kızmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Burada hatırlayamayacağım kadar çok durumda yanımda oldu. Bu kez istediğim şeyde fazla ileri gittim. Üçünün de beynimin içinde bana seslendiğini duyabiliyorum. Uzaktan gelen üç ses... Onları sonsuza dek kalbimde yaşatacağım; en yakın arkadaşım, Viking savaşçısı ve köylü kızı.

Kırık camların üzerinden geçiyorum. Yeni gelen ölü gitmiş. Belli ki durumu kabullenemedi. Güvenlikçiler alıp götürmüş olmalı. Hızlı ve çeviktirler, yanlarında genelde yatıştırıcı ilaç taşırlar. Görevli şeytan, sıkıcı işine geri dönmüş. Hâlâ arkadaşlarımın seslerini duyabiliyorum. Bu sesler gittikçe çoğalıyor ve hepsi benim adımı haykırıyorlar.

Görevli kadın şeytan kafasını sallayarak beni selamlıyor. Sarkık boynu hindilerinki gibi sallanıyor. Bana bir şeyler işaret ediyor. Arkamı dönünce Medusa, Alfarin ve Elinor'un Cehennem'den kaçan yarasalar gibi uçarcasına bana doğru koştuklarını görüyorum.

Alfarin nefes nefese kalmış, şişlenmiş domuz gibi terliyor. Omzundaki balta bir aşağı bir yukarı sallanırken boncuklu sakalları saatin sarkacı gibi sallanıyor.

Sanki kalp krizinden ölecek gibi görünüyor ama tabii ki bu mümkün değil. Kocaman bir ahududu gibi kıpkırmızı görünüyor. Medusa'nın üzerinde dar kot pantolon, yeşil tişört ve yürüyüş botları var. Elinor'un da öyle. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, genelde elbise giyer. Şimdi Medusa'nın kıyafetlerini giyiyor olmalı.

"Ne oluyor? Ne yapıyor..." Konuşamıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni ilk yakalayan Elinor oluyor. Kolumdan tutup bir köşeye çekiyor.

"Hepimizi buradan çıkarabilir misin?"

"Evet, ama..."

"O zaman Medusa, Alfarin'in baltasıyla kafanı koparmadan önce yap şunu."

Tam o anda, kulak tırmalayıcı tiz bir ses geliyor ve kabul masasında kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlıyor. Elinor kolumu sıkarken, kalbim ağzıma gelecek gibi oluyor. Şimdiden yakalanmış olamayız, değil mi?

Görevli kadın gerilip, fincanına kahve olduğunu tahmin ettiğim bir şey koyuyor. Belki de votkadır. Öfkeli alkolikler hep böyle sessiz tiplerden çıkar.

"Herkes burayı boşaltsın. Büyük bir kafile geliyor. Boş alana ihtiyaç var." Sesi bir erkek gibi derinden geliyor.

"Bizim sadece Yarı Yol Evi'ne geçmemiz gerek!" Çantamdaki sahte belgeyi çıkararak bağırıyorum. Buruş buruş

olmuş ve ıslanmış. Su şişemin kapağı açık kalmış olmalı. "General Septimus'un yolladığı dilekçe bu. Ölüm Melekleri'nden alması gereken çok acil şeyler varmış."

Dilekçeyi elimden alıp kızıl gözlerini kısıyor. Ancak böyle okuyabiliyor olmalı. Sanırım, kıllı siyah tırtıllar gibi görünen takma kirpikleri de doğru düzgün görmesine engel oluyor. Bunun işimize yaraması için dua ediyorum.

"Neden dördünüze de ihtiyaç var?"

"Çünkü Lord Septimus'a götürülmesi gereken çok fazla eşya var," diye cevaplıyor Alfarin hemen. "Arkadaşımın bunu tek başına taşıyabilecek güçte olmadığını siz de görüyorsunuz."

Alfarin omzuma bir tane patlatıyor ve dizlerim yerinden oynuyor. Bayan Sarkık Hindi Boyun sanki aralarında benim gibi bir eziği barındırdıkları için onlara acırcasına, arkadaşlarıma anlayışla gülümsüyor.

"Gardiyanlar bir sonraki ölü kafilesini getirmeden, hemen gidin o zaman," diyor sallanarak. Masanın altındaki bir düğmeye basıyor ve hemen arkasındaki gümüş kapı aralanıyor. Kapıların kalınlığı en az yirmi beş santim. Şu banka kasalarındakiler gibi...

İşte bu kadar basit! Birkaç dakika içinde dördümüz de kayadan yapılmış basık koridorun içine giriyoruz. Gümüş kapı arkamızdan kapanınca, dar çatıdan küçük kaya parçaları dökülüyor.

Şimdi Medusa bana dönüyor.

"Nasıl yaparsın?" diye bağırıyor. "Nasıl bizi, beni böyle

bırakırsın?" Yumruklarıyla vücudumun her bir yerine vuruyor. Alfarin ve Elinor yanımızdan uzaklaşarak beni patakla-ması için onu bırakıyorlar.

"Sesini yükseltme, Medusa!" diye bağırıyorum ellerini yakalamaya çalışarak. "Şimdi biri duyacak."

"Senin bizim geleceğimiz hakkında karar vermeye hakkın yok, Mitchell!" Cırtlak sesiyle Şeytan'ı uyandırabileceği ihtimalini bile umursamadan devam ediyor Medusa. "Yaşarken ya da ölüyken ne yapacağıma sen karar veremezsin. Erkek erkeğe konuşacağınızı söyleyip beni ceketinle satın alamazsın, seni odun, domuz, şeytan herif!"

"Medusa bana vurmayı keser misin artık?" diye bağırıyorum onun gibi. "Alfarin, sen de biraz yardım eder misin?"

"Ben adam gibi cezamı çektim, Mitchell," diye cevaplıyor Alfarin ciddiyetle. "Şimdi de sen çekmelisin. Bunu hak ettik."

"Ama Elinor bana vurmuyor, ne güzel."

Elinor geri çekilip çeneme bir yumruk indiriyor. Başımda yıldızlar dönüyor. Dört senedir hiç yıldızları görmemiştim, ama en azından Medusa bana vurmayı bıraktı.

"Bir daha bizi ekmeyeceksin," diyor Elinor bana yumruk atan elini sallarken. "Biz senin arkadaşlarınız ve sen de bize gerçek bir arkadaş gibi davranacaksın."

"Yaptığını beğendin mi?" diye tıslıyor Medusa. "El, senin yüzünden şiddet uyguladı ve o bunu hiç yapmaz."

Hâlâ yerde kıvrılmış yatıyorum. Sanırım çenem en az yedi yerinden kırıldı.

"Hepiniz mi benimle geliyorsunuz?"

"Tabii ki geliyoruz," diye cevaplıyor Medusa ve Elinor aynı anda.

"Ama bakın bu gerçekten çok tehlikeli olacak. Septimus yaptığımızı öğrenecek olursa..."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok, Mitchell. Bana deri ceketini vererek bunu telafi edeceğini mi sandın?" diye soruyor Medusa sessizce, Elinor eğilip ayağa kalkmama yardımcı olurken.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. Aynı anda hem rahatlama, hem de utanma hissini yaşıyorum.

"Eğer bunu yapacaksak, artık gitmeliyiz," diyor Alfarin.

Medusa'dan biraz ötede duruyorum. Saçındaki toka yığınından kurtulmuş. Küçük kulaklarının arkasına birkaç tane toka tutturuyorum. Kulakları sahiden de küçücük.

"Bir daha beni bırakmayacağına söz ver," diye fısıldıyor. Sanırım biraz da titriyor. Üşümüş olmalı. Burası gerçekten de serin.

"Söz veriyorum."

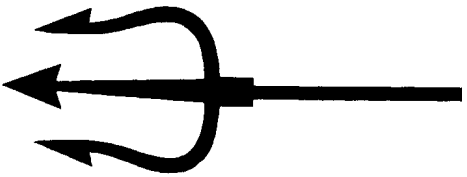
Boğazım daralıyor. Ben sadece tutabileceğim sözleri veririm. Medusa'ya asla yalan söylemem. Arkadaşlarımın hiçbirine söylemem. Onu şimdi bırakmayacağım ama hiç bırakmamak? Ellerim terlemeye başlıyor. Medusa kollarını uzatıp boynuma sarılıyor. Beni sıkıca sarıp yüzünü boynuma gömüyor. Yüzünün ıslandığını hissediyorum. Çikolata ve çilek gibi kokuyor. Sarılırken onu kucağıma kaldırıyorum. Asi bebeğim benim.

"Fikrini değiştirmek istemediğine emin misin?"

Medusa hâlâ boynumda olan kafasını hayır anlamında sallıyor. Keşke onu hep böyle taşıyabilseydim, Alfarin gibi bir vücudum olsa bunu kesinlikle yapardım.

Ne yazık ki kendi vücuduma sahibim, bu yüzden yapamam. Onu yere bırakıyorum ama boynumdaki varlığını hâlâ hissediyorum.

Artık Cehennem'i sonsuza kadar tek etmenin vakti geldi.

9. Kurtadamlar

Neden Cehennem'e şu hızlı asansörlerden koymamışlar ki? Ne zamandır yukarı tırmanıyoruz ve sanki okuldaki en zinde İskoçlarla ülke çapındaki koşu yarışına katılmışım gibi her yerim ağrıyor.

"Neden yukarı çıkmak için Dönüştürücü'yü kullanmıyoruz ki?" diye mızmızlanıyor Medusa. "Yarı Yol Evi'ne varana kadar tamamen ölmüş olacağız."

Elinor başıyla onaylıyor; hızlı hızlı soluyarak yanındaki çıkıntılara tutunuyor. Alfarin hiç sesini çıkarmıyor. Konuşmaya gücü yok. Yorgunluktan yere yığılmamak için kalan gücünü sadece kocaman ayağını diğerinin önüne koymaya harcıyor.

"Sekseninci kez söylüyorum, Medusa, Dönüştürücü'yü Cehennem'in dibinde kullanmak istemiyorum çünkü Septimus bunu fark edebilir. Bu şeyin üstünde bir çeşit güvenlik

aleti duruyor ve bu da bizi ne olduğunu anlamadan kendimizi ateşte bulmamıza yol açabilir. Oval Ofis'le aramıza yeterince mesafe koyup, şuradan uzaklaşmadan bunu kullanmayacağım."

Araştırmamı yaptım. Yarı Yol Evi'nden Cehennem'e giden tek bir yol var ve şeytanların birçoğu için bu tek kullanımlık bir yol. Burası petrol sızıntısı ve buharıyla dolu kapalı, dar ve kaygan bir yer. İlerlerken, beyaz gözlü fareler yerdeki pislikleri yiyerek koşturuyor. Kızlar kapalı alanlardan korkuyorlarsa bile bunu belli etmiyorlar. Klostrofobisi olan annem burada olsa şimdiye tuvalet fırçalamak için yalvarmak üzere Cehennem'e geri dönmüştü.

Tünel siyah kayalardan oyularak yapılmış ve su sızan duvarlarda tehditkâr bir biçimde dolaşan gölgeleri daha da büyük gösteren büyük meşalelerle kesik kesik aydınlanıyor. Elimdeki çok daha küçük meşaleyle grubun önünde ilerlerken, Alfarin de yolda bulduğu bir diğer meşaleyi beraberinde getiriyor. Dünyanın tektonik hareketleri tüneli sallayarak çatlaklara ve küçük kaya parçalarının ayaklarımızın altına yuvarlanmasına neden olduğu için sürekli ezilmekten korkuyoruz. Kollarım ve bacaklarım sessiz çığlıklar halinde yakınırken, gözlerim kaşınıyor.

Tıpkı bir katedralin tavanı gibi, tepemizdeki çatı da ilerledikçe yükseliyor. Yukarıdan aşağıya inen ve köpüren sarkaçlar bozulmuş karnabahar çiçekleri gibi sarkıyor. Ne kadar yukarı çıkarsak, kayaların renginin o kadar açıldığını fark ediyorum. İsli hava da temizleniyor. Yaklaştığımıza eminim.

Birden tünelde acı bir ses yankılanıyor. Asitli hava pat-

layarak Elinor'un ve Medusa'nın saçlarını yakıyor.

"Çabuk!" diye bağırıyor Elinor. "Geldiğimiz yola geri dönün. Mağaralardan birine girmemiz lazım. Hemen!" diye çığlık atıyor.

Dördümüz de kayaların ve sarkaçların üstünden atlayarak tünelde geriye doğru koşuyoruz. Şiddetli rüzgâr topuklarımızı yakarken, tiz ses hiç bitmeyen korkunç çığlığına devam ediyor.

"Bu ses nereden geliyor?" diye bağırıyor Alfarin.

"Bilmek istemezsin!" diye çığlık atıyor Elinor. Alfarin daha hızlı koşabilsin diye Elinor'un sırt çantasını atmış ama Elinor köpüren yağ buğusunun üzerinden kayıyor.

"Alfarin!" diye bağırıyor Medusa hepimiz karanlığı kör bir biçimde yararken. Rüzgâr şimdi kasırga gücünde her meşaleyi yıkıyor. "Elinor'u taşıyabilir misin?"

"Benim için bir onurdur," diyor Alfarin ve koşmaya ara vermeden Elinor'u omzuna alıyor.

Katedral mağaralarına doğru koşuyoruz.

"Kayanın arkasına!" diye bağırıyorum. Alfarin'in yanan kırmızı gözleri şimdi sahip olduğumuz tek ışık.

Önce Medusa ve ben saklanıyoruz; onu kucağıma alıp kollarımla sarıyorum. Alfarin ve Elinor da hemen arkamızdalar.

"Şşşt, herkes sussun," diye tıslıyor Elinor. "Her an buraya da gelebilirler."

Kimden bahsettiğini sormamak için kendimi zor tutuyorum çünkü sessiz olmam söylendi. Dört senedir Elinor'u tanıyorum ama daha önce sesinin böyle endişe ve korku

içinde çıktığını duymamıştım. Bu geceden önce sesini yükselttiğini bile sanmam.

Birden mağara, sanki binlerce meşale aynı anda yanmış gibi aydınlanıyor. Uzun sarkaçlar, şiş parmaklar gibi çatıdan aşağıya iniyor. Uluyan rüzgâr şiddetini gittikçe artırarak yukarıdaki taştan temelleri sarsıyor. Birkaç küçük oluşum çarparak yerde parçalanıyor.

Ben kendimi Medusa'nın üstüne atarken, Alfarin de hepimizin üstünü kapıyor.

"Geliyorlar," diye fısıldıyor Elinor. "Böyle kalın."

Bakmak istemiyorum. Elmadan çıkan bir kurtçuk gibi, kayanın etrafındaki ölü bedenlerin ve gölgelerin arasından sıyrılarak yolumu buluyorum.

Dokuz varlık beliriyor. Gövdeleri gri beyaz kürklerle kaplı olduğu için, başta onların arka ayakları üstünde yürüyen kocaman kurtlar olduğunu düşünüyorum. Gözlerim ışığa alışınca, bu dokuz varlıktan sekizinin hayvan postu ve uzun siyah dişleri olan hayvan kafası giydiğini görüyorum. İnsan kafasına geçirilmiş hayvan kafaları...

Siyah gözlü insanlar.

Boğazımda hıçkırık düğümleniyor ve kan tadı alıyorum. Saklanacak yer ararken ellerimi kanatmış olmalıyım.

Demek Şeytan'dan başkalarının da siyah gözleri varmış. Septimus bunu da saklıyor olmalı. Patronumun başka ne gibi sırlar sakladığını ilk kez olmayarak merak ediyorum.

Sekizli grup mağaranın içine doğru yavaşça ilerliyor. Çığlık sesi Kurtadamlarlardan değil, etraflarındaki katıksız nefret

enerjisinden geliyor. Bu şeyi sıcak yolda titreyen sis gibi görebiliyorum. Kurtadamlarlar bize doğru bakmıyor. Dokuzuncuları olan ve anlamsız hayvan kalkanıyla kaplı varlık dışındaki hiçbir şeyin farkında değiller ya da ilgilenmiyorlar.

Bu çıplak, genç bir adam ama her yerinde dövme var. El ve ayak bilekleriyle boynu teninden geçen ters çivilerle kelepçelenmiş. Vücudundan aşağıya devamlı kan akıyor. Akan sıvı sanki adamın kanı zehirmiş gibi, kayaya değdikçe tıslayarak buharlaşıyor.

Acı çekiyor olmalı, diye düşünüyorum ama adam ağzını açarak koyu gümüş dolguları patlatan sessiz çığlık atmaktan başka bir şey yapmıyor.

Kurtadamlarlardan biri aniden duruyor. Hayvan postundaki sivri burnunu sanki bir şey kokluyormuş gibi havaya dikiyor. Kararmış dişlerini göstererek gülümsüyorlar. Kan donduran bir gülümsemesi var ve nerede olduğumuzu bildiği düşüncesi bile, kırılacaklarını bilmeme rağmen parmaklarımla kayayı kazmak istememe neden oluyor.

Sonunda katedral şeklindeki mağarada ışık yavaşça azalarak tamamen sönüyor ve dördümüzü de kör karanlıkta bırakıyor. Görünmez, yakıcı koku dalgası sarıyor ve öğürmeye başlıyoruz.

Küçük bir meşale yanıyor. Alfarin ışıklardan birini tekrar yakıyor ve başta duran Elinor'a uzatıyor.

"Hepiniz iyi misiniz?" diye soruyorum sesim titreyerek.

"Bu da neydi?" diyor Medusa. Saçları dağılmış. Sanki elektrik çarpmış gibi görünüyor.

"Neredeyse Kurtadamlar ile karşılaşıyorduk," diye cevaplıyor Elinor kasvetli bir halde. "Bir Adı Anılmayan'ı götürüyorlardı."

"Kurtadamlar mı?" diye soruyor Medusa. "O ne demek? Adı Anılmayan da ne oluyor?"

Yine yürümeye başlıyoruz. Herkes, Kurtadamlar'ın korkunç ve sıcak bir rüzgâr patlamasıyla tekrar karşımıza çıkacağı korkusuyla tünelin gerisine bakarak yürüyor.

"Kurtadamlar, Cehennem'de Şeytan'dan da önce vardı," diye cevaplıyor Elinor. "Onlar ilk katiller, ilk şeytanlardır. Birçok şeytanın içten içe korktuğu yerin bekçisidirler. Orası da Adı Anılmayanlar'ın son durağıdır; yani Öte Yaşam' da diğerleriyle aynı yerde tutulamayacak kadar iğrenç insanların... Cehennem'in asıl işkence gören ruhlarıdır onlar."

Elinor konuşurken kimse sesini çıkarmıyor.

"Tecavüzcüler, çocuk istismarcıları, bir başkasının hayatını zevk için alanların..." diye devam ediyor acıyla. "... dilleri koparılır, etleri kırbaçlanır ve sessiz çığlıkları sonsuza dek sürer."

"Kusacağım sanırım," diye sızlanıyor Medusa.

"Kurtadamlar Cehennem'in neresinde ki?" diye soruyorum. "Daha önce onları hiç duymamıştım."

"Ben duymuştum," diyor Alfarin. "Bizimkiler daha önce bahsetmişti. İşte ilk kez o zaman babamın gözlerinde korkuyu görmüştüm. Kurtadamlar bizim gibi değildir, bizlerle aynı yerde durmazlar."

Elinor başıyla onaylıyor. "Cehennem'de pek çok şeytan

tarafından keşfedilmemiş devasa alanlar vardır. İşte Adı Anılmayanlar orada tutulur. Kimse nerede olduklarını ya da Kurtadamlar'ın onları toplamak için nasıl çağırıldığını bilmez ama onların kurbanlarını, yani gelecekteki Adı Anılmayanları daha yaşarken takip ettikleri söylenir. Kurbanlar da Kurtadamlar'ın varlığını sezerler. İşte bu yüzden ölmeden önce çoğu tövbe eder çünkü onları Cehennem'de nelerin beklediğini bilirler."

"Kurtadamlar dünyada dolaşır mı?" diye soruyor Medusa boğuk sesini yükselterek. "Yaşayanlarla birlikte Yukarıdalar mı yani?"

"Efsaneye göre senelerdir hem de..." diye cevaplıyor Elinor. "Sadece Adı Anılmayanlar'ı aramakla da kalmıyorlar. Kurtadamlar'ın, kurbanlarının kâbuslarındaki korku ve acıyı da izledikleri söylenir. Korkuyu sevip, korkuyla var oluyorlar."

"Tüm bunları nereden biliyorsun, Elinor?" diye soruyorum onun her şey hakkındaki bilgisine bir kez daha hayran kalarak.

"Uzun zamandır bunu bekliyordum," diye fısıldıyor adımlarını hızlandırıp hepimizin önüne geçerken.

Yolculuğumuz sessizce devam ediyor. Dönüştürücü ile yakalanmak benim kaderimde olabilir mi? Septimus Kurtadamlar'ı üzerime salıp beni çırılçıplak, sessiz ıstırap çığlıkları içindeki dünyanın dibine mi sürükleyecek? Bu kaderi Medusa, Alfarin ve Elinor da mı paylaşacak?

Ben arkadaşlarımı nasıl bir tehlikenin içine attım böyle?

"Mitchell, dostum," diye sesleniyor Alfarin. "Kayalık-

ların rengi açılmaya mı başladı, yoksa gözlerim mi beni yanıltıyor?"

Gözlerinde hiçbir sorun yok. Sadece kayalıklar soluk kül rengine dönüşmekle kalmıyor, hava da olgun yeşil elma gibi kokmaya başlıyor.

"M!" diye bağırıyor Elinor birden. "Gözlerin!"

Herkes dönüp Medusa'ya bakıyor. Güzel pembe gözleri dönerek değişiyor. Göz rengi çikolataya bakıyormuşum hissi verene kadar kararıyor.

"El, senin de gözlerin değişiyor. Ah, yeşil gözler kızıl saçlarınla çok hoş görünüyor."

"Alfarin'inkilere bakın. Mavi gözleri olduğunu biliyordum."

"Benim gözlerim ne renk? Görebiliyor musunuz?" diye hevesle soruyorum.

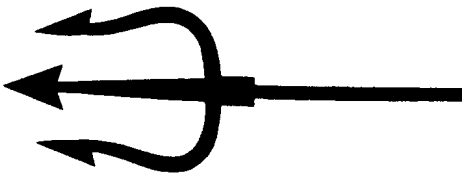
Medusa parmak uçlarına basarak yükseliyor.

"Hâlâ kız pembesi," diye belirtiyor.

"Olamaz. Yani şimdi ben..."

İncecik işaret parmağı ve başparmağı dudaklarımı sıkıştırıyor.

"Erkek mavisi," diyor Medusa. "Şimdi seninle girişe kadar yarışacağım, şapşal."

10. Yarı Yol Evi

Medusa ve ben tünelin kalan yolunu koşuyoruz ve açık havaya çıkıyoruz. Tabii ki güçlü bir erkek olduğum için ben kazanıyorum. Bir de tam beni yenecekken Medusa'yı geri çektiğim için... Elinor ve Alfarin çoktan koşarak varmışlar. Elinor kollarını açmış, daireler çizerek dönerken yüzünde gördüğüm en büyük gülümsemeyle dünyalar arası Yarı Yol Evi'ni aydınlatıyor.

Ben de durup benden dört sene boyunca esirgenen tazecik havayı içime çekiyorum. Nefes almaya ihtiyacım yok ama bu durum özlemime engel olmuyor. Sanki boğazımı gıdıklayan ve ciğerlerimi serinleten karbondioksitli oksijen soluyormuş gibi hissediyorum.

Şimdiden doğru olanı yaptığımı biliyorum.

Medusa ve Alfarin Cehennem'in girişinin biraz ilerisin-

deler. İkisi de bunu kutlamadan evvel etrafımızdakileri incelemek istiyor gibi görünüyorlar. Alfarin bir dizinin üstüne çöküp sağ yumruğunu alnına götürüyor ve Norveç dilinde bir şiir okumaya başlıyor. Sol elindeki baltasını sımsıkı tutuyor.

Elinor kül rengi kumların üstünden atlayarak, Medusa'nın yanına gidiyor ve birbirlerine sarılıyorlar.

"Çok hoş, değil mi?" diyor Elinor kederle. "Yarı Yol Evi'nin nasıl göründüğünü unutmuşum. Ben öleli o kadar çok oldu ki..."

En az yüz katlı ve bir o kadar da geniş, devasa, cam kaplı bina ufku kaplıyor. Binanın dikdörtgen şeklindeki camlarında iki farklı yansımanın belirdiğini görüyorum. Solda binayı renklere boyayan yanardöner bir gökkuşağı parlıyor. Sağda ise gölge ve karanlık var.

Yukarıdaki gökyüzü de en az onun kadar karmaşık: Gündüz ve gece yapay bir biçimde birbirinin içinde kaybolmuş. Solda altın sarısından başlayarak koyu maviye, oradan da sonunda koyu pembe ve turuncuya uzanan renklerin harmanı görülüyor. Gözlerim doğuya kaydıkça gökyüzü yıldızsız, yoğun büyük bir siyah karanlığa büründüğünü görüyorum. Cehennem'in girişi tam da buranın altında...

"Sizce insanlara Cehennem'in düşündükleri kadar kötü olmadığını söylemeli miyiz?" diye soruyor Elinor, hepimiz bir grup korku dolu yeni şeytan sürüsünü izlerken. Elinor'un böyle söylemesi doğal tabii çünkü şimdi 427. kattaki konaklama idaresinde çalışıyor. Ondan önce de yüzyıllarca şeytan

kaynaklarında dosyalama işinde çalışmış. Hiçbir zaman Oval Ofis'ten yükselen çığlıkları duymadı ya da yerden kayıp giden siyah hayaletimsi gölgeleri görmedi. Bence Cehennem tam da insanların hayal ettikleri kadar kötü bir yer.

Genç bir kadının elinde bebeği var ve Ölüm Melekleri onları ayırmaya çalışıyor. Herkes bebeğin Yukarı'ya gidip melek olacağını biliyor ama anne bebeği vermeyi reddediyor. Çığlık atarak dönüyor ve karşı koymaya çalışırken neredeyse bebeği düşürüyor.

Medusa ve Elinor hemen ileri atılmak istiyorlar ama Alfarin ve ben onları tutuyoruz.

"Ona yardım edemezsiniz," diyorum sessizce. "Hiçbirimiz edemeyiz. Hem dikkatleri üstümüze çekme lüksümüz yok."

"Ama bu hiç adil değil!" diye söyleniyor Medusa. "Neden bir arada kalamıyorlar?"

"Ölümün kendisi adil değil."

Kadının bebekten ayrılmasını izlemiyoruz ama onları duyabiliyoruz. İliklerimi delip geçen bir ses bu... Sonra birden kadının çığlıkları sessizliğe karışıyor ve onun artık Cehennem'e atıldığını anlıyoruz.

İyi olacak, diyorum kendi kendime.

Ama buna inanmıyorum ve birden benden çok daha kötü durumda olan ölülerin olduğunu fark ediyorum. Neden Yukarı anneyi de almadı ki? Neden ölüm bu kadar acımasız olmak zorunda?

Şimdi dördümüz de bitkin görünüyoruz. Bunu hiç bekle-

miyorduk. Moralimizi düzeltmeye çalışan Elinor oluyor.

"Grubumuzun bir ismi olmalı," diyor. "Senin için de uygun mudur, Mitchell?" diye ekliyor çabucak.

"Bence bu harika bir fikir."Aklımızı dağıttığı için minnettar bir şekilde ona gülümsüyorum. "Önerisi olan var mı?"

"Çapulcu Şeytanlar'a ne dersiniz?" diye cevaplıyor.

"Ben Birleşmiş Şeytanlar diyorum," diyor Medusa.

"Bence basit bir şey olsun. Mesela Şeytan Takımı!"

Herkes gülüyor. "Eh, bir kere bu benimkini kesin eler," diyor Medusa onaylayarak. "Bayıldım." Güzel çikolata gözleri benimkilere baktıkça mideme ağrılar saplanıyor. Sanırım yemek yemeye ihtiyacım var. Şöyle bir güzel Hint yemeği için neler vermezdim. Çin yemeği de olabilir.

"Tişörtlerimiz bile olur," diye ekliyor Medusa, ellerini çırparak.

"Hem de en iyisinden!" diye bağırıyor Alfarin, yumruğunu vurarak.

İşte böyle, dört arkadaş bir macerayı planlıyor. Liderleri olarak ilk kararım herkesin onayını alıyor. Kontrol bende.

Tabii bunun değişmesi an meselesi.

"Eee, plan nedir, dostum?" diye soruyor Alfarin. Elindeki baltayı kızlara vermiş, onlar da ayna gibi keskin yüzeyinde saçlarını düzeltiyorlar. Kafamı ağaçların olduğu küçük koruya çeviriyorum. İlk kez kullanmadan önce, Dönüştürücü'nün nasıl çalıştığını onlara söylemek istiyorum ama o kadar gerginim ki ayakkabımın içinde ayaklarım bile titriyor.

Böyle giderse Dönüştürücü'yü tutabilmek için ikiden fazla ele ihtiyacım olacak.

Daha karanlık, sessiz bir alana doğru ilerliyoruz. Ayaklarımızın altı kumla kaplı. Medusa ve Elinor yürüyüş botlarını ve çoraplarını çıkarıp ayaklarını kuma gömerek kıkırdıyorlar. Medusa'nın ayak parmaklarında parlak mavi oje var. Sanki morarmış gibi görünüyorlar ama ona bunu söylemiyorum çünkü moralinin bozulmasını istemiyorum.

"Öncelikle, benim yönetmem konusunda hemfikir miyiz? Sizden daha iyi olduğum için falan değil, çünkü belli ki değilim, ama bence bunu bir kişinin yönetmesi gerekiyor."

"Sen tanıdığım en düzenli şeytansın, Mitchell. Hem bu senin fikrindi. Kesinlikle sen yönetmelisin, tabii bana patronluk taslamadığın sürece. Çünkü bunu yaparsan..." ama Medusa parmaklarını kütletirken gülümsüyor.

"Vikinglerin ve kadınların liderisin, dostum," diyor Alfarin.

"Sana tamamen güveniyorum, Mitchell," diye cevaplıyor Elinor.

Derin bir nefes alıyorum. "Süper, teşekkür ederim. O zaman dinleyin," Başlıyorum. Dört kafa da birbirine değene kadar öne eğiliyor. "Dönüştürücü yalnızca zamanda geri ya da ileri gitmekle kalmıyor ama aynı zamanda saat kısmı geleceğe ve geçmişe göz atmamıza da yarıyor." Herkes sessizce ve can kulağıyla dinliyor. "Şimdi bunu yapacağız. Önce şimdiki zamana gideceğiz. New York şehrinin bu operasyon için uygun

olduğunu düşünüyorum çünkü orada hiç fark edilmeyiz. Oradan da, her birimiz ölüm zamanımıza dönecek ve, ve... Yani değiştirmek istersek, değiştireceğiz işte."

Çok başlamama rağmen, planın sonu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şeymiş gibi geliyor. Zaten kekelemeden duramadım ama Medusa, Alfarin ve Elinor'un rengi atıyor. Sanırım yapacağımız şeyin önemini daha yeni kavrıyorlar.

Zamanı değiştirebiliriz. Zamanı değiştireceğiz.

Yarı Yol Evi'nden büyük bir gong sesi geliyor. Cennet'e bir gemi yanaşıyor. Yüzlerce insan ÖLÜ HÂKİMİYETİ yazan rıhtıma koşmaya başlıyor. Bazı ölüler ellerinde beyaz biletlerini sallıyorlar. Daha az şanslı olanlar ise onları çalmaya çalışıyor. Yumruklar havada uçuşurken bir ayaklanma başlıyor, her yer karman çorman oluyor. Dört sene önce buraya ilk geldiğimde böyle olduğunu hatırlamıyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse o zaman o kadar şaşkındım ki, şimdi buraya ait çok bir şey hatırlamıyorum. Burayı sevmedim. Ölü olduğum için, *bir anıyı yaşamak* deyimini çok kullanamayacağım ama başka ne diyeceğimi de bilemiyorum. Buradan, hemen şimdi çıkmak istiyorum.

"Ayrılalım buradan," diyor Medusa. "Herkesin dikkati geminin üstündeyken kimse dört şeytanın kaybolduğunu fark etmeyecektir."

Dönüştürücü'yü çıkarıp, iki yüzünün etrafındaki kırmızı ibreyi çevirmeye başlıyorum. Medusa ve Elinor ayaklarındaki kumu silkip çoraplarını ve botlarını yeniden giyiyorlar.

"Bu çok tuhaf bir his," diyor Medusa. Diğerleri de mırıldanarak ona katlıyorlar.

Gözlerimi kapıyorum ve Dönüştürücü'nün titrek sıcaklığının parmaklarımın arasında dolaşmasına izin veriyorum. Sol kolumdan başlayarak tüm vücudumu geziyor. Mideme vardığında gülümsüyorum. Ön dişlerin çarpması ve ıslaklık haricinde, öpüşmek gibi bir şey bu... Beni sakinleştiriyor.

"Şimdi, kitaba göre, ibreyi alıp beyaz yüzeyinde bir zaman işaretlemeliyim. Sonra da alttaki üç düğmeye birden basmalıyım. Bu gitmek istediğimiz zamanı, dakikayı ve saniyeyi sabitliyor."

"Yapabilirsin, Mitchell." Medusa ellerini omzuma koyuyor. Saçındaki çilek kokusu içimi kıpırdatıyor. Tanrım, açım ben.

Altın okları birleştirerek, her bir kolu süt beyazı numaraların üzerine dikkatlice koyuyorum. Derin bir nefes alarak zamanı sabitliyorum.

"Çok iyi gidiyor," diye gürlüyor Alfarin. "Mitchell'da Odin'in bilgeliği var."

"Teşekkürler, Alfarin," Ölmek üzere olan bir kurbağa gibi çıkıyor sesim. "Elinor, Dönüştürücü gündüz ya da akşam vaktine gitmemizi ayarlayabiliyor mu? Bununla ilgili bir şey göremedim."

"Evet, iki tarafı da sabitledikten sonra bunu aklından yapacaksın, Mitchell. Şimdi saati ters çevir."

Söyleneni yapıyorum ve saatin kırmızı yüzü parlıyor. Elinor'un kütüphaneden benim için aldığı kitabı vermeden

önce satır satır okuyacağını biliyordum. İyi ki burada... Bu işi batırırsam kıçımı kurtaracakmış gibi bir his var içimde.

"Şimdi en küçük kolu aya, diğerini de güne getirmeliyim. Sonra da üst kenardaki ilk iki düğmeye basacağım."

Parmaklarım ne kadar hızlı hareket ederse etsin, tüm o alıştırmalara rağmen çok fazla zaman alıyor. Ya şimdi hemen kaçmamız gerekirse? Hırıltılı Kurtadamlar'ın kanlı dişleri gözümün önüne geliyor.

"Son olarak da yılı sabitliyoruz," diyorum son ve en uzun kolu da yavaşça kırmızı ibreyle oynatırken. Bir yandan da aklıma gelen görüntüyü kovmaya çalışıyorum. İbreyi dört rakamlı yılı oluşturan yılan şeklindeki numaraların üzerinde kaydırıyorum. Diğerlerine de öğretiyormuş gibi sesli düşünüyorum ama bu herkesten çok benim işime geliyor.

Dönüştürücü'den, çaydanlığın kaynayınca çıkardığı gibi tiz bir ıslık sesi yayılmaya başlıyor.

"Böyle olması normal mi?" diye soruyor Medusa.

"Kesinlikle normal," diyorum hiç hissetmediğim güvenle. "Bir sonraki adım gideceğimiz yere odaklanmam."

"New York," diyor dört farklı ses. Hepimiz kahkahaya boğuluyoruz. Üzerimizdeki gerginlik uçup gidiyor.

Sağ elimin parmakları Medusa'nın bileğinin ılık tenini kavrıyor. Dönüştürücü daha büyük bir şiddetle titremeye başlıyor.

"Odaklan," diyor Elinor. "Burada saatin akşam ya da gündüz olduğuna karar veriyorsun, Mitchell."

"Ben Central Park'ı düşüneceğim, bence ne olur ne ol-

maz hepimiz aynısını düşünelim. Hepiniz Central Park'ın nasıl göründüğünü biliyorsunuz, değil mi?" Alfarin ve Elinor başlarını sallayıp gülümsüyorlar. "Harika. En iyisi karanlığa sığınıp seyahat etmek olur ki göze çarpmayalım, ama akşamın erken saatleri olacak. Böylece yemek bulup ihtiyaçlarımızı sağlayabiliriz. Saatin kırmızı yüzünde gideceğimiz yer belirdiğinde büyük düğmeye hızlıca basacağım ve hepimiz aynı anda gideceğiz. Bu yüzden birbirinize tutunun."

"Korkma, Mitchell. Arkadaşların seninle," diyor Alfarin. Bir elini Elinor'un beline sıkıca sarıyor.

"İnanma cesaretini gösterirseniz, hiçbir terslik çıkmaz," diyor Elinor. Başı Alfarin'in göğsünde olsa da, iki kolunu da Medusa'nın sağ dirseğine sarıyor. Uzun kızıl saçları portakallı sodanın fışkırması gibi havaya uçuyor.

Medusa parmak uçlarında kulağımın yanından beni öpüp, "Sana güveniyorum," diye fısıldıyor.

El ele tutuşuyoruz, ona bakarken kendimi bir tuhaf hissediyorum. Bu şey yanlış gider de kendimizi Mars 'ta ya da daha da kötü bir yerde bulacak olursak, hatırlayacağım son şey onun yüzü olacak. Küçücük kulakları, deli gibi kıvırcık saçları, sinirlendiğinde ya da heyecanlandığında burun deliklerinin nasıl da büyüdüğü ve burnuyla üst dudağı arasındaki, gamzeleriyle uyumlu o çukur....

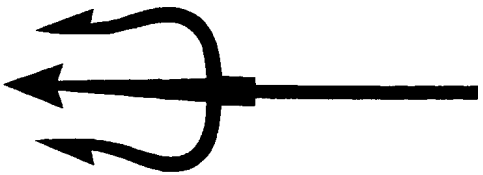
Sanırım o çukura filtrum deniliyor.

İşe bak. Uzay boşluğunda kaybolmak üzereyim ve filtrum sözcüğünü düşünüyorum.

Yüzümü buruşturuyorum ve Dönüştürücü'nün kırmızı yüzeyinde zaman ve uzayı görmek istiyorum, uzayı çok da değil aslında. Yılanlar, semboller ve harfler kendi küçük girdaplarında çıkmaza girmiş gibi dönmeye başlıyor. Şiddetli titreşim devam ettikçe hepsi birbirine giriyor ve sonra o aklımdaki yeşil park sanki televizyon ekranındaki karıncalı görüntü gibi birden somutlaşıyor.

"Şimdi!" diye hep birlikte bağırıyoruz. Saatin altındaki kırmızı tuşa tüm gücümle basıyorum.

Dünya alevlerle yükseliyor ve bu hız başımı döndürüyor. Sonra her şey kararıyor.

11. New York'un Soğuğu

İnce bir hava bulutunun içinden çıkıyoruz. Birkaç korkunç dakika boyunca gözlerimi açmaya korkuyorum. Yaşarken hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştım. Sanırım ölünce erkekliğimi kaybettim. Kendine gel, Mitchell. Burası New York, New York. O kadar muhteşem ki, iki ismi var.

Bir gözümü aralıyorum. Sonra da diğerini... Yine mavi gözlerim olduğunu hatırlıyorum. Erkek mavisi... Hatırlayamadığım şey New York'un bu kadar soğuk olduğu. Ben ölü olmakla meşgulken Kuzey Kutbu buraya taşınmış olabilir mi?

Büyük bir çalılığın arkasındaki bu yeri, Septimus'un seyahat dergilerinden birinde görüp seçtim. Central Park: Dünyanın yeşil kara parçası ikonu. Bulunduğumuz nokta yaşayanların göremeyeceği, saklı bir yerde. Yukarı bakıyorum. Seyrek, yamuk ağaçların üstünde resimlendirilmiş büyük bir beton yığını var. Öylesine büyük ki, önümüzde tsunami gibi

bir karartı oluşturuyor. Hemen çantamdan bir harita çıkarıyorum ve hepimiz etrafına toplanıyoruz.

"N-n-nerede... o-o-olduğum-m-m-uz-uuu... b-b-b-iliy-y-yor... m-m-musun-n-n-nuz?" diye soruyor Medusa dişleri birbirine çarparken.

"S-s-s-sanırım b-b-b-urda-a-a," diye cevaplıyorum haritadaki büyük yeşil dikdörtgenin ucunu işaret ederek. Parmaklarım öylesine titriyor ki, diğerlerinin tam olarak hangi noktadan bahsettiğimi anlaması çok zor.

"N-n-n-n-eres-s-s-i?" diye soruyor Elinor. Dudakları hızla moranıyor.

Elimle tekrar tekrar parkın altını işaret ediyorum. Dilimi ısıracağım diye konuşmaktan korkuyorum. Sonuçta Yeraltı'nın yoğun sıcağına alışkınız, Kuzey Amerika'nın aşırı soğuk Kasım akşamına değil.

"B-b-b-ir... b-b-barın-n-n-ak... b-b-ulal-ı-ı-m," diye kekeliyor Alfarin. Medusa ve Elinor kollarını birbirine sarıp başlarıyla bunu onaylıyorlar. Alfarin ve benden farklı olarak, en azından üzerlerinde hırka var. Benim üstümde sadece gövdemi kapatan kısa kollu siyah bir tişört var. Bir donla gelsem de olurmuş.

"B-b-b-eni... tt-t-t-takip... ed-d-d-in," diyorum güçlükle "ve Alf-f-f-arin... s-s-s-akla... şu... b-b-b-altayı."

"Nereye?"

Medusa ve Elinor önce Alfarin'e, sonra da bana bakıyorlar. Baltayı saklayacak bir yerimiz yok. Çantalarımızdan birine koymak için fazla büyük ve Alfarin'in mavi tuniğinin içine saklamak için fazla hantal.

"B-b-bir... f-f-f-ikri-i-im... v-v-v-ar," diyor Medusa. Eklemlerim durduramadığım bu şiddetli titremeden ağrımaya başlıyor. "El, b-b-benimle... gg-g-el." Alfarin'le bana olduğumuz yerde kalmamızı işaret ediyor.

"B-b-b-iz... n-n-eden... g-g-gelmiy-y-y-y-oruz?" diye soruyorum.

Medusa'nın yapabildiği tek şey işaret ederek, "B-b-alta!" diye bağırmak oluyor.

Gitmelerine ses çıkarmıyorum. Konuşabileceğimden emin değilim. Dişlerim damağımdan fırlayıp, üstünde titrek aptallar gibi durduğumuz çimenlere düşecekmiş gibi geliyor. Medusa çantamı kapıp Elinor'un elinden tutuyor ve onu bir yola çekiyor. İkisi de karanlıkta gözden kayboluyorlar.

Yarım saat sonra Kuzey Kutbu kâşiflerine benzeyen iki kişi beliriyor. Neyse ki bunlar yeni, kalın, koyu mavi parkalarının kürklü kapüşonlarını açmış Medusa ve Elinor'dan başkası değil. Alfarin'in parmakları soğuktan kaskatı kesildiği için artık baltayı tutmayı beceremiyor. Bu aysız gökyüzünde, kör balta ayaklarının hemen üstünde duruyor. Burada biraz daha kalırsak, ayazdan vücudum parçalanmaya başlayacak.

Medusa sert deriden yapılma gitar çantasını tutarken, Elinor'un eli alışveriş çantalarıyla dolu. Alfarin'le çantaları açıp kıyafetleri üst üste giymeye başlıyoruz. Hızlıca hareket etmek için Medusa ve Elinor da düğmeleri ilikleyip fermuarları çekmemize yardımcı oluyor. Bu tıpkı annemin beni giydirmesine benziyor ve kızların kıyafetlerime karışmasından hiç hoşlanmam. Buzlarımız çözülüp konuşacak hale gelene kadar on beş dakika geçiyor.

"Bu şeyleri nasıl aldınız?" diye soruyorum. Başıma birkaç kez doladığım kırmızı, uzun kaşkol yüzünden sesim boğuk çıkıyor. "Çaldınız mı?"

Medusa elini parkasının cebine daldırıp çantamdan aldığı parayı çıkarıyor.

Kızlar, Buz Parmak gibi donsa bile beyinleri çalışmaya devam edebiliyor.

"Geleli bir saat bile olmadı ve senin kıçını yine ben kurtarıyorum." Bana vuruyor ama hissetmiyorum çünkü üstümde sumo güreşçileri gibi görünecek kadar çok kıyafet var.

"Aman ne büyük sürpriz! New York'a geleli on saniye oldu ve kızlar alışverişe gittiler," diye karşılık veriyorum. "Ben de er ya da geç bunu yapacaktım zaten."

"Şimdi geldiğim için mutlu musun?"

"İşe yarayacağın zaman da gelir elbet."

"Ah, hangi konudaymış? Hadi söyle. Ne kadar muhteşem olduğumu uzun uzun duymak istiyorum."

Medusa'yı boynundan yakalıyorum. Bunu yapmak artık ısındığım için ve o da hâlâ küçük ve cılız olduğu için zor olmuyor.

"Mesela yemek yapabilirsin, çamaşır yıkayabilirsin, temizlik yapabilirsin..."

Elleri baldırımı yakalıyor ve böylece tepetaklak düşüyorum. Onu da çimlere doğru çekiyorum ve güreşip gülüşerek yuvarlanıyoruz.

Tekrar canlı gibi olmak çok iyi hissettiriyor. Kısa bir süre sonra gerçekten de olacağım.

"Gitar bana mı, Medusa?" diye soruyorum alışveriş çantalarıyla yarısı örtülmüş uzun kaba bakarak.

"Hiç heveslenme, Mitchell. İçi boş," diyor Medusa, karnımın üstünde otururken. "Alfarin'in baltasını saklamak için mükemmel olur diye düşündük."

Alfarin gitar kabını tutan gümüş tokaları açıyor. Kapak açılınca içinden puanlı yeşil bir ipek astar çıkıyor.

"Medusa!" diye haykırıyor Alfarin. "Hiç böylesine harikulade bir hediye almamıştım. Bu cömertliğin karşısında baltamın keseceği başlar..."

Medusa hemen Alfarin'in iyi niyetli fakat kanlı hayalini bölüyor. "Teşekküre gerek yok, Alfarin, bunu seçen aslında El."

Elinor başını öne eğip kirpiklerinin üstünden yukarı baktığı şu tatlı hareketini yapıyor. Sonra Alfarin ayaklarına kapanıp bileklerini öpmeye başlayınca geriye doğru sendeliyor.

"Bence Alfarin El'i yemeye başlamadan, yiyecek bulsak iyi olacak," diyerek kıs kıs gülüyor Medusa. Elinor'un kızaran suratında beliren endişeli ifadeye gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Buraya yakın bir fastfood dükkânı var," diyor Medusa. Haritam onun kucağında duruyor. Medusa'yı karnımın üstümden kaldırıp haritayı elinden kapıyorum. Ne de olsa sorumluluk bende.

"Buraya yakın bir fastfood dükkânı var," diye belirtiyorum. Medusa ayağa kalkıp kafama bir şaplak atıyor.

"Bu şehri şimdiden sevmeye başladım," diyor Alfarin coşkuyla, baltasını yerleştirirken. "Hızlı yemekleri ve baltama uyuyacak bir yer verdi."

Dördümüz de sallana sallana parktan çıkıyoruz. Sanırım Alfarin ve Elinor yedi kat kıyafet giymiş ama tabii onlar Cehennem'de bizden çok daha fazla vakit geçirdiler, bu yüzden sıcaklığa ihtiyaç duyuyorlar. Yaşayanlar bize bakmıyor bile. Canlı renkler başlangıçta hepimize çok tuhaf geliyor. Gölgelere ve ateşlere o kadar alışmışız ki, bu gökkuşağı gibi şehir gözlerimizi kamaştırıyor. Elinor bunca arabayı çok gürültülü bulduğu için parmaklarını kulaklarına koyarak yürümeye devam ediyor. Kütüphaneden aldığı, mekanikle ilgili hemen hemen her kitaba saatlerce gömülen biri olarak Alfarin, yaya geçitleriyle ilgileniyor. Hatta rahatsız bir İtalyan adam sarı taksisinin camlarını aralayıp onu tehdit edene kadar, birkaç dakika trafik işaretiyle oynuyor. Tabii adam ona bir şey yaparsa kendisinin Cehennem'i garantileyeceğinden habersiz...

Sosisli sandviç ve çıtır çıtır kızarmış tavuk kokusu bizi bir sokağa sokuyor. Alfarin büyük bir camda yazılı mönüye bakıyor. Yemin ederim ki o mönünün üzerindeki her şeyden en az iki tane yiyeceğim.

"Viking tanrıları şahidim olsun ki, bu benim gördüğüm en şahane manzara!" diye bağırıyor bana dönerek. "Bu geceki yemeği ısmarlama şerefini bana lütfeder misiniz?"

Alfarin'e biraz nakit veriyorum. "Hadi bakalım, koca adam."

Alfarin göğsüne vurarak, restoranın ikili kapısına yükleniyor. Tuhaf bir biçimde kapı kırılmıyor. İriyarı, varil görünümlü, Eskimolar gibi giyinmiş olan bu sarı, uzun saçlı adam tezgâha doğru yürürken, yemek yiyenlerden bazıları peynirli burgerlerinden kafalarını uzatıp onu izliyorlar.

"Nedense içimde batıracakmış gibi bir his var," diye mırıldanıyor Elinor nefes verirken. Parmakları yine ensesini ovuyor.

"Merak etme," diye ikna ediyor Medusa. "Gidip bir masa bulalım."

Tezgâhın arkasındaki iri göğüslü kadın yemeği hazırlıyor. Kırmızı beyaz çizgili gömleğinin –o kadar dar ki her an dikiş yerlerinden patlayabilir– üstünde HİZMET ETMEKTEN MUTLULUK DUYAR yazıyor. Yuvarlak yüzündeki ifade öyle söylemiyor.

Alfarin hırkasının fermuarını açıp tüylü kapüşonunu çıkarıyor.

"Bana bir kova tavuk eti ver bakalım, hizmetçi," diye buyuruyor.

Elinor az önce oturduğumuz beyaz plastik masaya kafasını vuruyor.

"Ne dedin sen?" diye homurdanıyor garson, Septimus'unkine benzer koyu güneyli aksanıyla.

Alfarin tezgâha nakit parayı fırlatınca, Elinor yerinden zıplıyor. Hızla koşmaya başlıyor ama Vikingli arkadaşımıza ulaşamadan yere atılmış turşu dilimine basıp kayarak havada uçuyor ve sırtının üstüne düşüyor.

"Tavuk dedim, hizmetçi," diye ısrar ediyor Alfarin. "Ben Alfarin'im, Dobin ve Hlif'in oğlu ve bu para benim yemek biletim. Şimdi arkadaşlarıma hizmet et yoksa memnuniyetsizliğimin bir göstergesi olarak popona vurmak zorunda kalırım."

"Sen kimsin de bana hizmetçi diyorsun, seni şişko oros-

pu çocuğu?" diye bağırıyor kadın tombul yumruklarını sallarken. "Def ol git buradan yoksa polis çağırırım!"

Medusa aklı karışan Elinor'u ayağa kaldırmaya çalışıyor. O kadar çok gülüyorum ki altıma kaçırmaktan korktuğum için ayağa kalkamıyorum.

"Beni bırak," diye söyleniyor Elinor Medusa'ya, "Alfarin'i buradan çıkar."

Alfarin'in devasa cüssesini restorandan çıkarmak birkaç dakikamızı alıyor. Tartıştığı kadın ona yağlı balık spatulasıyla vurmaya başlayınca çıkmaya razı oluyor.

"Ben yanlış bir şey yapmadım!" diye feryat ediyor Alfarin. "Bizim orada çalışan her kadına hizmetçi denilir. Bu bir iltifattır."

"Bence burada çikolata, çiçek ve hanımefendi demek daha çok kabul görürdü, seni sersem," diyor Elinor öfkeyle.

"Defolun, defolun!" diye bağırıyor kadın, şimdi spatulayı hepimize savurarak.

Buruşuk siyah tenli ve gri saçlı yaşlı bir müşteri, "Hadi, Martha," diyor ağır ağır. "Onlara kimsenin popona laf edemeyeceğini göster!"

Dördümüz de biraz daha güvenli olan Central Park'a koşarak gittiğimizde, aklıma Alfarin'in tezgâha attığı para geliyor. Nakit parayı boşa harcayamayız. Cehennem'in muhasebe bölümünde çalışmak bana bunu öğretti.

"Parayı aldınız mı?" diye endişeyle soruyorum.

"Bende," diye cevaplıyor Elinor. Arka cebini işaret ediyor. "Kadın peynirli burger atmaya başlayınca aldım."

"Anlamıyorum!" diye haykırıyor Alfarin. "Poposuna bir şaplak atsam, yüzüme bir tokat atabilirdi. Hatta buna hiç sesimi çıkarmazdım. Ama benim yaşadığım dönemde, karşı cinsi böyle etkiliyorduk biz."

"Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var, Alfarin," diye cevaplıyor Medusa. "Mitchell'den sana öğretmesini isteme yeter."

"Ne demek bu şimdi?" diye soruyorum.

"Kızlar konusundaki zevkini geliştirmen gerek demek."

"Kızlar konusundaki zevkim mükemmeldir, çok sağ ol."

"Mitchell, seni âdemelması olan bir kızla öpüşürken gördüm."

"Yani?"

"Kızların âdemelması olmaz, şapşal!" diye bağırıyor Medusa.

Elinor domuz sesine benzer tuhaf bir ses çıkarıyor. O kadar çok gülüyor ki, kırmızı yanaklarından yaşlar geliyor.

Olduğum yerde duruyorum. Medusa aklımdan geçen şeyi söylemiş olabilir mi? Destek için Alfarin'e bakıyorum ama o sakalında kalan ketçapı temizlemekle meşgul.

"Şimdi ne yapıyoruz, Mitchell?" diye soruyor Elinor, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Bir otel ayarlayıp oda servisini çağırıyoruz," diye cevaplıyorum. "Açlıktan ölüyorum, üşüdüm, gözlerim yanıyor ve o kızın âdemelması falan yoktu. Sadece boynu biraz şişti, o kadar. Hastalıktan ölmüş olmalı."

"Sen öyle diyorsan..."

"Hangi otele gitmek istersin, Mitchell?" diye soruyor Elinor.

"Ben ilk gördüğümüze gidelim derim," diyor Alfarin. "Bugün başka bir sorun çıkarmadan, Mitchell dinlense iyi olacak."

Sadece hamile kadınların ve yaşlıların dinlenmeye ihtiyacı olur. Alfarin bile bir kız gibi olduğumu düşünüyor. Şeytan Takımı New York şehrinde onları karşılayan kocaman beton ve ışık yığınına doğru aç ve yorgun ilerlemeye başlıyor. Giderken yanında kanatlı bir melek olan, atlı adam heykelinin yanından geçiyoruz. Sanki gözleri her hareketimizi takip ediyormuş gibi kuşkulu görünüyor. Yanında polis duruyor. Medusa'ya bakıp havayı içine çekiyor. Sonra ağzını yavaşça açarak geriliyor; dişleri normalden iki kat büyük görünüyor. Muhtemelen şehrin çöplüğünden gelen çürük koku geceyi sarıyor.

"Bu bir otele benziyor," diyor Medusa. Köşedeki şatoya benzeyen binayı gösteriyor. "En azından bu gecelik neden burada kalmıyoruz?"

Oybirliğiyle karar veriliyor. Tedirgin bir biçimde arkama bakıyorum ama polis gitmiş. Tek görebildiğim şey parka doğru koşan büyük bir köpeğin silueti.

Kol kola, kırmızı halının üstünden geçerek binaya giriyoruz. Yakınlardan bir müzik sesi geliyor ve gidip bu sesi çıkaran piyanoyu aramamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine cüzdanımı alıyorum. İçinde ofisten çaldığım para ve yaşadığım zamandan kalma fotoğraflı kimliğim var. Neden kimliği sakladığımı bilmiyorum; bir daha kullanacağımı

hiç ummuyordum. Belki de vazgeçmek çok zor gelmişti. Ama bugün kesinlikle işe yarayacak.

Ön büroya gidince, en ucuz iki odayı soruyorum; biri Alfarin ve benim için, diğeri de kızlara.

Sevimli Asyalı resepsiyonist parayı uzatınca bana gülümsüyor ve kapı kartlarını veriyor. Böylelikle dünyanın en lüks otellerinden birinde odalarımız oluyor. "Ziyaretinizi daha keyifli hale getirebilmek için yapabileceğimiz bir şey varsa, lütfen oda hizmetlisine sormaktan çekinmeyin, Bay Johnson. Umarız buradaki istirahatınızdan memnun kalırsınız," diyor.

Medusa daha yastığa başını koymadan uyumaya başlıyor, Alfarin de dalmak üzere. Dördümüz de bu gece aynı odayı paylaşacak gibi görünüyoruz çünkü Elinor benimle diğer odaya hayatta gelmez, ben de ona böyle bir şey söylemem zaten. Tam bir centilmenimdir.

Elinor odada parmak ucunda yürüyor. Ucuz odaları aldığımızı düşünecek olursak, burası oldukça etkileyici görünüyor. Mermer banyodaki musluklar altından yapılmış. Elbise askıları yastık gibi kaplanmış ki bence bu çok saçma ama Elinor bunu görünce mutluluktan uçuyor.

Kalan paramızı saymakla meşgulken, Medusa uykusunda bağırıp ağlamaya başlıyor. Kafasını bir o yana bir bu yana çeviriyor ve içine düştüğü bu kâbustan uyanmaya çalışırken kollarını savuruyor. Daha önce bunu yapmasına şahit olmuştum ve hiç hoş görünmüyor. Elinor'la ben yatağa zıplayınca, Alfarin şekerlediği yerden yuvarlanıp düşüyor. Eline

bir balta almış ve sallamak üzere. Bu en az Medusa'nın çığlıkları kadar korkunç çünkü Alfarin şu anda yarı uyanık ve dikkatli olmazsa birimizin kafasını uçurabilir.

"Uykunda bağırıyordun," diye fısıldıyor Elinor. Medusa'nın saçını o güzel yüzünden çekiyor. Bunu ben yapmak istiyorum çünkü Medusa'nın en yakın arkadaşı benim ama Elinor'un yapmasına izin veriyorum.

"Yine mi kâbus gördün?" diye soruyorum. Elimi Medusa'nın omzuna koyuyorum. Bana doğru yaslanıyor ve ben de kollarımı onun kemikli kaburgalarına sarıyorum. Göğsü hızlıca kısa aralıklarla yükselip iniyor. Yaşıyor olsa atan kalbini hissederdim ama yaşamıyor ve ben de hissedemiyorum.

"Yine mi aynı kâbus?"

Medusa başını salıyor onaylarcasına. Kahverengi gözlerinden büyük gözyaşları akıyor ama hiç sesi çıkmıyor. Ne bir iç çekme ne de hıçkırık... Medusa gerçekten üzülmediği sürece yaygara koparanlardan değildir.

Mesela bir arkadaşı, dostluğunu deri ceketiyle satın almaya kalkmadığı sürece...

"Nasıl öldün, Medusa?"

Tekrar sormak istiyordum ama konuşan Alfarin oluyor. Tuhaf ama ona defolup gitmesini söylemiyor.

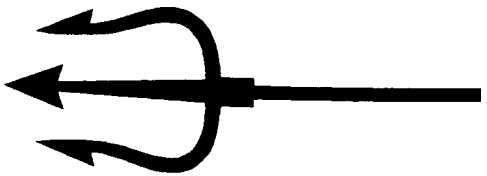
"Golden Gate Köprüsü'nden düştüm," diyor sessizce. "Atlamak istemedim, sadece dengemi kaybettim. Bana yardım etmeleri için onları korkutmak istemiştim."

"Ah, Medusa." Dudaklarımı şakaklarına dayıyorum. Öpücük değil bu, öylece duruyorum. Acısını içime çekebilseydim, bunu hemen yapardım.

"Orada olduğuna pişman mısın?" diye soruyor Elinor.

En yakın arkadaşım kendini geri çekiyor. Yataktan çıkıyor ve üstünü başını topluyor, sırtı bize dönük. Burnunu çekip elinin tersiyle gözlerini kuruluyor ve o sarmal saçlarını pencerenin yansımasında düzeltiyor.

"Sadece onu da yanımda getirmediğim için pişmanım."

12. Uykucu Koyun

İki oda tutmak tam bir para ziyanı oldu. Medusa ve Elinor bir yatağı paylaşıyor. Alfarin dördümüzün bir arada olmasını istiyor. Benim de Medusa'yı kâbuslarıyla baş başa bırakmaya niyetim yok, bu yüzden bir odayı kullanarak diğerini boş bırakıyoruz.

Medusa, herkes sızdıktan sonra onu uyurken izlediğimi bilse çıldırırdı. Sapık gibi davrandığım yok. Sadece Dönüştürücü'yle birlikte banyoda bir saat geçirmesi beni endişelendirdi. Saatin yüzeyinden bir şey izliyordu bundan eminim ama o sadece üstündeki parmak izlerini sildiğini söyledi. Pek de iyi bir yalancı değil. Ortak özelliklerimizden biri de bu...

Medusa, ona kedi yavrularını kurtarırken öldüğümü söylediğimde bana hiç inanmamıştı. Stajyerlik işi için ikimiz de üçüncü mülakata kaldığımızda arkadaş olmuştuk. Gözlerini çevirip yanımdan gitmişti; ben de onun peşinden koş-

muştum. Bana söylediği ilk kelime bir küfürdü. Bu hoşuma gitmişti. Erkeklerin, kendilerini süründüren kızlardan hoşlandığı koca bir yalan. Yani, onu da seviyoruz ama sadece ilk an için. Patty Llyod gibi bir kızla asla takılmazdım. Muhteşem biri ama çok uğraşmak gerekiyor. Medusa ise çoğu zaman uyumlu. Tam da istediğim gibi...

Ölüm zaten arkadaşlık olmadan da yeteri kadar boktan... Kızlara göre dördümüz de ruh eşleriymişiz. Bazen geçmişimizle ilgili analizlerde bulunuyorlar. Medusa, ve özellikle Elinor, kaderin bizi bir araya getirdiğine ve daha bir sürü saçma şeye dair derin ve ağır konulara girebiliyorlar. Elinor genelde dördümüzün bir arada olmak için yaratıldığını söylüyor.

Ben kadere, yıldızların yörüngesine ya da bu tarz saçmalıklara inanmıyorum, çünkü bence herkes –veya kötü ses, benim büyük araçlarla olan geçmişime de bakacak olursak– kendi şansını ya da şanssızlığını kendi belirler. Medusa, Alfarin, Elinor ve ben bir aradayız çünkü birbirimizi seviyoruz. Hepimizin bu gruba eşsiz bir katkısı var: Medusa tanıdığım en zeki insan, Alfarin en cesuru ve Elinor da en mantıklısı.

Ben de dördümüzü bir arada tutan tutkal görevini görüyorum, şimdilik.

Medusa'yı izlemeyi bırakıp çalışma masasının üstünde duran Dönüştürücü'ye doğru yürüyorum. Herhangi bir acil durum olursa diye onu dışarıda mı tutsam, yoksa saklasam mı bilemiyorum. Şu Kurtadamlar tarafından yakalandığımı düşünmediğim bir an bile geçmiyor ama bu hiç uyumayan şehirde şimdi yalnızca sessizlik hâkim.

Bu da çok sinir bozucu...

Sessizlik demişken, odanın dışını kastediyorum. İçerdeki ses inanılmaz. Alfarin'le Elinor sanki camları horlamayla ilk kim kıracak diye yarışıyor gibiler. Elinor'dan gelen lokomotif sesine bakılacak olursa, o kazanıyor. Bu kadar narin birinin bu sesi çıkardığına inanmak zor.

Uyuyamayacak kadar çok heyecanlıyım. Kendimi şu elle kurup izlediğiniz oyuncaklar gibi hissediyorum. Beş saniye kadar dönerler ve sonra da düşüp pili bitene kadar vızıldarlar hani...

Bu iş sandığımdan da kolay oldu. Cehennem'den bir aksilik olmadan çıktık ve onca düzenbazlığıma rağmen, üç yakın arkadaşım da benimle birlikte. Yarı Yol Evi'nde yakalanmadık ve Dönüştürücü daha ilk denememde çalıştı. Üşüme problemi ve Alfarin'in restorandaki kavgası dışında, New York macerası güzel bile geçti.

Diğerleri de kalkınca önce kimin ölümüne gideceğimize karar vermemiz gerekecek. Sonra işler biraz daha zorlaşacak. Bu konuda kendimi kandıramam.

Bu gece Medusa'dan gelen itiraf çok korkunçtu. Bize nasıl öldüğünü ilk kez söylemiş oldu. Bir başkasından daha bahsetti, yanına almadığına pişman olduğu birinden. Eğer onu bu dünyada üzmüş biri varsa, yemin ederim zamanda geri gidip onu kendi ellerimle öldürürüm.

Ve Elinor da şu sesi kesmezse, gidip burnunu tutarak yastıkla onu boğacağım. Nefes almasına gerek bile yok ve bu ses insan sesi gibi değil.

Alfarin on altı yaşındayken ölmüş. Bir savaşta öldürülmüş. Vikingler bir İngiliz köyünü yağmalıyormuş ve onu ailesinden ayırıp, saldırmışlar. Şimdi sülalesinin çoğu Cehennem'de... Bir şekilde Yukarı'ya gidenlerden hiç bahsedilmedi, hatta lafı bile geçmedi. Kardeşliğin onuruna leke sürmüş olarak görülüyorlar. Alfarin, Viking kralının vârisiymiş. Kontrolü ele alacak kadar yaşasa tarih yazardı, buna eminim. Alfarin öldükten sonra dünyada kalanlar, onun ruhunu gördüklerine inandıkları için, ona Cehennem'de bir kahraman gibi davranılıyor. O kadar iyi bir dost ki, bir yaşam hakkı daha olduğunda ona nasıl hürmet edeceklerini görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim onu efsanevi bir savaşçı olarak tarih kitaplarında okuyor olacağım.

Herkesin ikinci şansı olmalı, çünkü gençken pek önemsenmiyorsun. Yaşarken bazı insanlar senin yapabileceklerinle ilgilenmiyorlar. Bunu ancak çok geç olduğunda görüyorlar. Cenazelerde söylenen sözler, o kişi ölmeden önce, bunları duyabilecekken söylenmeli.

Elinor'un da ölümü korkunç olmuş. Cehennem oldukça sıcak ama eminim yanarak ölmek en kötü ölüm şeklidir, çünkü çok acılı olur. Herkes uzun ve ilginç bir hayat yaşamış, yaşlı ve huzurlu biri olarak ölmek ister. Kimse dünyadaki son anısının kendi yanan et kokusu olmasını istemez. Elinor'un bunu kabullenip şimdi olduğu kişiye dönüşmesi şaşılacak şey. Ben olsam asla bununla baş edemezdim. Muhtemelen Cehennem'in akıl hastanesinde diğer delilerle yaşıyor olurdum. Elinor bunu çok travmatik bulduğu için ölümüyle ilgili

konuşmaz. Medusa bu konuyu konuştuğumuzda, Elinor'un Alfarin'e bir tuhaf baktığını söylüyor. Genelde konuşmamak için elimizden geleni yapıyoruz. Ben bunu fark etmemiştim ama tabii kızlar bir şeyleri daha iyi gözlemliyor.

Eğer Dönüştürücü'yü kullanarak zamanı değiştirebilirsem, eğer kendimi o otobüsün önüne atlamaktan kurtarabilirsem, bir insanın yaşayabileceği en uzun ömrü yaşamak için elimden geleni yapacağım. Bence yüz bir yaşında ölmek iyidir. O zaman hâlâ kendi saçım ve dişim olacak ve bu gerçekten çok önemli. Deli gibi zengin olacağım, yaptığım müzik milyonlar satacak ve Facebook'ta o kadar büyük bir hayran kitlem olacak ki ölümüm herkesi sarsacak. İstediğim gibi ölürsem, Twitter'da en çok tartışılan konu ben olacağım. Biftek, patates püresi ve koca bir fıçı çilek yedikten sonra uykumda öleceğim.

Şimdi aklıma geldi. Hep çilek yüzünden... Teknik olarak Medusa benden daha büyük. 1951 yılında doğmuş. Ben daha portakalda vitamin olmadan seneler önce yaşamış ve ölmüş. Yani eğer bir araya gelirsek, şu genç erkek avcısı yaşlı kadınlardan olacak.

Gülmeye başlıyorum. Elimde değil. Sırf huysuz, yaşlı bir kediye dönüştüğüyle dalga geçmek için bile ona çıkma teklifi ederdim.

Gerçi o huysuz bir kediye benzemiyor. Medusa sinir bozucu, dik kafalı ve tuhaf bir biçimde kendine yetebilen biri ama o benim en yakın arkadaşım ve eğer biri onun ölümüne neden olduysa, bunun bedelini ödeyecek. O bakan ya da dün-

yaca ünlü bir şef olabilirdi. Medusa için her şeyi yaparım ama bazen onunla dalga geçmek, biraz sataşmak ve patates kızartmasını çalmak daha kolay oluyor.

Şimdi midem ağrımaya başladı. İşte erkekler bu yüzden bu tarz şeyleri düşünmüyor; ülser olmayalım diye. Duygular hakkında düşünmek ve bir kadının aklından geçenleri anlamaya çalışmak erkeklerin erken ölmesine neden oluyor.

Sonra da tekrar Cehennem'e... Dedim ya, oradan kaçış yok.

"Neden benim adımı yazdın?"

Lanet olsun! Medusa ne zaman uyandı? İki dakika önce kedi gibi horluyordu. Şimdi yanımda durmuş, parmaklarını tarak gibi saçlarının arasından geçirerek kıvırcıklarını düzeltiyor. Hep Alfarin'le Elinor yüzünden. Uyuz ikili o kadar çok ses çıkarıyor ki, Medusa'nın yataktan kalktığını duymadım.

"Neden benim adımı yazdın, Mitchell?" diye soruyor tekrar. Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum, sanki yanıyor. Ya da belki de yanan benim yüzümdür.

"Biliyorsun ki aramızda kırk yaş fark var," diye cevaplıyorum.

"Ne olmuş yani?"

"Biz seninle birlikte olsak, sen şu genç erkek avcılarından olurdun yani."

Yemin ederim ki kendimin en büyük düşmanıyım. Ölümlerimizle ilgili plan yapıyorum ya da kaçış planı düşünüyorum diyebilirdim. Tiffany mağazasının bir üst sokağındayız, Tanrı aşkına, ona deri ceketi telafi etmek için elmas bir yüzük almak istediğimi söyleyebilirdim.

Ama yok, o zaman çok akıllıca olurdu. Onun yerine, gidip ona genç erkek avcısı demek zorundaydım.

"Neyse ki bu talihsiz durum hiç gerçekleşmeyecek," diye cevap veriyor. Ama kucağıma oturup kollarını boynuma doluyor. Yavaşça başını omzuma koyuyor.

Kafam karıştı şimdi. Kızlar bunu neden yapıyor? Hem kaba bir şey söylüyor, sonra da bana sarılıyor. Bir de poposu o kadar kemikli ki, bacaklarımı delmek üzere. Onu biraz kaydırıyorum ve bana daha da yakınlaşıyor. Tertemiz çarşaflar gibi kokuyor. Bu da bana annemi, eski yatağımı ve eski hayatımı hatırlatıyor.

"Uyku gibi kokuyorsun."

"Koyun gibi mi?"

"Ne? Hayır, öyle demedim."

"Koyun gibi koktuğumu söyledin."

"Uyku, koyun değil."

"Bir insan nasıl uyku gibi kokabilir? O bir isim. İsimler."

"Temiz yatak çarşafı gibi koktuğunu söylemek istedim."

"Yani normalde kirli yatak çarşafı gibi mi kokuyorum?"

"Ağzımı açtığıma pişman oldum."

"Bana koyun gibi koktuğumu söyledin."

"Uyku gibi koktuğunu söyledim. Sadece sevimli olmaya çalışıyordum. Kızlar sevimli erkekleri sever diye düşünmüştüm."

"Neden sevimli olmaya çalışıyorsun ki? Ben seni zaten seviyorum."

Bu iş neden bu kadar zor? Yalvarırım biri kızlar hakkında kullanma kılavuzu yazsın.

"Sevimli olmaya çalışıyorum çünkü sen benim en yakın arkadaşımsın ve binlerce kuralı yıkarak, beni Cehennem'den buraya kadar takip ettin. Bir sürü kâbus görüyordun ama tanıştığımızdan bu yana ilk kez bana nasıl öldüğünü söyledin. Sadece iyi davranmak istedim ve bu yüzden de sana sıcacık uyku gibi koktuğunu söyledim. Koyun gibi değil, tamam mı?"

Alfarin koltukta homurdanıyor ama dinlenmeye devam ediyor. Elinor'un sesi şimdi de jet uçakların kalktığı an çıkardığı ses gibi çıkıyor. Bir ara ses limitini aşıp otelin çatısını havaya uçuracak.

Medusa kahkaha atıyor. Zamanda ve manyetik gök cisimleri arasında uçmak beynini yakmış olmalı. Benimkini bozduğu kesin. Yine omzuma yerleşiyor ama bu defa kollarımı dolamaya korkuyorum. Yanlış bir şey söylemek zorunda kalabilirim.

"Sen aptalın tekisin, Mitchell Johnson."

"Sen de başımın belasısın. Bu arada biraz kilo alsan iyi olur. Popon da en az dirseklerin kadar kemikli çünkü."

"Erkeklerin sıska kızlardan hoşlandığını sanıyordum."

"Hayır. Kızlar biraz etli olmalı."

"Patty Llyod gibi mi?"

Yanlış bir şey söyleme, Mitchell.

"Onu öpmemeliydim ve gerçekten çok pişmanım, Medusa."

"O sana göre değil, Mitchell."

"Bana göre olan birini tanıyor musun?"

Ama Medusa yay gibi gergin, öylece oturuyor. Soruma cevap vermiyor. Hareket eden tek yeri, titreyen kirpikleri...

"Ne şeker görünüyorsunuz öyle!"

Elinor yatakta geriniyor. Matkap sesinin kesildiğini duymamışım bile. Medusa kucağımdan kalkıp gidiyor. O yokken kendimi soğuk ve boş hissediyorum. Elinor konuşmaya başlar başlamaz Alfarin kıpırdanıyor. Elinor'un sesi onun kişisel alarmı gibi.

"İkiniz öyle bir horluyorsunuz ki, parktaki polisin burayı basmamasına şaşırdım."

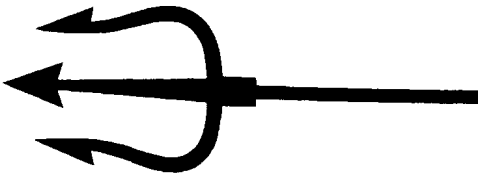
"Elinor horlamaz," diyor Alfarin ciddiyetle. "Sadece ölü ciğerleri biraz ağır hareket ediyor."

"Teşekkürler, Alfarin." Elinor gözleri parlayarak ona bakıyor, o da kafasını sallıyor.

Kızlar konusunda göz rengine bakmaksızın tam bir ezik olan Mitchell Johnson, namı diğer M.J.: 0.

Dobin ve Hlif'in oğlu Alfarin, Viking savaşçısı ve kızlar sakallarını örerken bile erkek kalabilen Alfarin: 1.

Bence artık zamanı değiştirmenin vakti geldi.

13. 9 Harpa 970

Şimdi ne Alfarin ne de ben aç karna karar verebilecek haldeyiz, bu yüzden ilk ortak kararımız oda servisini çağırmak oluyor. Otuz dakika sonra, benden yaşça pek de büyük olmayan bir adam gümüş bir el arabasıyla içeri giriyor. Ona acele edip hayatını yaşamasını, çünkü her an elinden alınabileceğini söylemek istiyorum. Bunun yerine, bir ellilik bahşiş veriyorum ve o da odadan hızla sıvışmadan önce bana çabucak teşekkür ediyor; parayı geri alacağımdan korkmuş olmalı. Alfarin arabadaki gümüş kapakları çoktan açmış ve çırpılmış yumurtalara, çıtır domuz etine ve hamur işi tatlılara doğru bakarak inlemeye başlıyor.

"Plana karar verdin mi?" diye soruyor Elinor. Alfarin bir garson gibi davranarak bir tabak yemeği ve bir fincan sıcak çikolatayı ona doğru uzatıyor.

"Önce kimin ölüm anma gitmek istediğine karar vermemiz gerekiyor," diyorum sessizce.

"Bence ilk giden ben olmalıyım, dostum," diyor Alfarin. Gitar kabını açıp baltayı alıyor. Tombul parmakları tahta sapı kavrıyor.

"Diğerleri için de sorun yoksa bana uyar," diye cevap veriyorum. "Meraktan soruyorum, neden ilk senin gitmen gerektiğini düşünüyorsun?"

"Önden bayanlar, değil miydi o?" diye şaka yapıyor Medusa.

"Normalde bu kurala uyardım," diye cevaplıyor Alfarin, "ama bu bir kadına kapıyı açıp centilmen olmaya benzemez. Eğer bir şeyler ters giderse, sen ve Elinor kaçabilmelisiniz. Mitchell bizim liderimiz ve Dönüştürücü'nün sahibi o, sizin güvenliğiniz onun elinde olmalı."

"Teknik olarak, ben Dönüştürücü'nün hırsızıyım," diye söyleniyorum. "Ama ne demek istediğini anlıyorum, Alfarin. Peki, bu ikinize de uyar mı?" diye soruyorum Medusa ve Elinor'a. "Önce Alfarin'in zamanına gidip ölümden kaçmasına yardım edeceğiz."

"Bunu gerçekten yapıyoruz, değil mi?" diye soruyor Medusa yavaşça. Elinor ona sarılıyor. Birden iştahım kaçıyor. Ölümümü değiştirmeyi çok istiyorum ve en yakın arkadaşlarımın da bunu yapma şansı olsun istiyorum ama birçok şey ters gidebilir. Ya Dönüştürücü'yü kaybeder ve Vikingler zamanında kalırsak? Ya birbirimizden ayrı düşersek ve kaçamazsak? Ya Kurtadamlar gelip beni alır da çiğnediğim onca kural yüzünden beni Adı Anılmayanlar'ın arasına koyarsa? Medusa, Elinor ve Alfarin'in benim bencilliğim yüzünden acı çekmesi ya da işkence görmesi fikri çok ağır geliyor.

"Siz gelmeyin," diye mırıldanıyorum. Dönüştürücü hâlâ çalışma masasında. Oldukça zararsız gibi görünüyor. Şimdi süt beyazı yüzü görünüyor ama ona dokunduğumda içinden çıkan o titreşimleri hissedebiliyorum. Sanki benimle konuşmak, beni uyarmak istiyormuş gibi...

Acaba tehlikeyi sezebilir miyim? Septimus, bunun dünyaya yeni icatları tanıtmak için kullanıldığını söylemişti ama ben bunu suistimal edeceğim. Üstün hayal gücüm –dört uzun ölü sene içinde deliliğin en üst seviyesini de gördüğümü hesaba katarsak– birden Dönüştürücü'yü canlı bir varlıkmış gibi düşlememe neden oluyor. Eğer onu düzgün kullanmazsam, benden ve arkadaşlarımdan hayal bile edemeyeceğim bir şekilde öcünü alır.

"Bu tartışmaya bir daha girmiyoruz," diyor Medusa, "sen de bizim koruyucumuz gibi davranmayı bırakmalısın artık, Mitchell. Dördümüz burada birlikteyiz ve her şeyi sonuna kadar birlikte göreceğiz. Şeytan Takımı, hatırladın mı? Hem şimdi fikrimizi değiştirip Cehennem'e geri dönsek ne olacak sanıyorsun? Septimus bizi partiyle mi karşılayacak sence?"

"M haklı, Mitchell," diyor Elinor, ensesini ovarken gözlerini odada gezdirerek. "Kendinden çok bizim için endişelendiğini biliyoruz ama biz bu kararı verdik."

"O zaman her şey bir kez daha Odin'in elinde," diyor Alfarin, ayağa kalkıp göğsünü şişirerek.

"Öldüğün tarihi tam olarak hatırlayabilir misin, Alfarin?" diye soruyorum. "Bunu iyi ayarlamamız lazım. Kızların gereğinden çok orada kalıp Vikinglerle savaşmasını istemiyorum."

"Ben kıyafetlerimi değiştireceğim," diyor Elinor. Şimdi birden sessizleşen Alfarin'e doğru yürüyor ve sırtına vuruyor. "Sakın bensiz gitme, Alfarin, yoksa çok kızarım."

Tüm oda sessizliğe bürünüyor. Halıya oturup çenemi yatağın köşesine koyuyorum ve Medusa'ya bakıyorum. Tanıdığım insanların arasında en güzel cilde sahip. Ne bir yara izi, ne de leke var. Teni tıpkı vanilyalı milkshake gibi...

Cehennem'de de cilt problemleri olabiliyor. Brian Molewell –şimdi stajyerlik işi ona kaldığı için muhtemelen bunu kutluyordur– öyle sivilceli ki, eminim Yukarı'dan görülüyordur.

Ama Medusa'nın teninde hiçbir şey yok. Onun pürüzsüz, tertemiz bir cildi var. Hatta bence mükemmel olmayan tek yeri, alnının sağ tarafında yer alan kızamık lekesi.

Çok güzel ve tek bir kusuru bile yok.

Medusa ve Elinor dün akşam aldıkları yeni şeyleri giyiyorlar. Neden buna zahmet ettiklerini bilmiyorum. Üstlerinde yine dar pantolon ve hırka var. Kızlar bizim iç çamaşırlarımızı bile değiştirmediğimizi duyunca iğrendiler ama bunu daha dün giymiştim. Biraz daha durabilir.

Alfarin bana bir kâğıt parçası uzatıyor. Üstünde 9 Harpa 970 yazıyor.

"Dostum, bu ne?" diye soruyorum.

"Ölüm günüm," diye cevaplıyor.

"Harpa diye bir ay yok ki."

"Sizin dilinizde Nisan ayı anlamına geliyor."

"Sen öldüğünde hava nasıldı, Alfarin?" diye soruyor Medusa.

"Hava mı?" diye tekrarlıyorum. "Adam ölmek üzere ama sen havayı mı soruyorsun?"

"Ona göre giyinmemiz lazım, Mitchell," diye cevaplıyor Medusa. "New York'a geldiğimizde soğuktan morardığımızı hatırlatmama gerek var mı?"

"Soğuktu," diye cevaplıyor Alfarin sessizce. "Karın rengi kırmızıya çalıyordu."

Midem düğümleniyor. Medusa eli ensesinde dolaşan Elinor'a korku dolu bir bakış atıyor.

"Ceket giyin," diyor sonunda, Alfarin'e onunkini uzatarak. Kolunu sevgiyle okşuyor.

"Bir şey söyleyebilir miyim, Mitchell?" diye soruyor Elinor, dördümüz de odanın içinde karşılıklı bir şekilde dururken.

"İzin almana gerek yok, Elinor."

"Ölümü nasıl değiştireceğimizi anlamak için, önce öldüğü yeri görmemiz lazım. Ama onu Dönüştürücü'de nasıl göstereceğiz? Alfarin'in nerede öldüğünü görmedik. Dönüştürücü'yü elinde tutup hafızasındakini aktararak, onun düğmeye basması gerekecek."

Şu Elinor tam bir dâhi. "Doğru söylüyor, Alfarin," diyorum. "Bunu senin yapman gerekiyor."

Alfarin Dönüştürücü'yü hiç ses etmeden ama koca suratı boncuk boncuk terleyerek, masadan alıyor.

"Nasıl yapacağımı söyle," diyor. "Ve Dönüştürücü'yü benimle tut, dostum, bence sana iyi davranıyor."

"Herkes hazır mı?" diye soruyorum ve hepsi başını sallıyor.

Alfarin'e beyaz yüzdeki zamanı nasıl ayarlaması gerektiğini gösteriyorum. Ağır ağır hareket ediyor ve ilk denemesi benimkinden çok daha uzun sürüyor. Üç siyah düğmeyle zamanı sabitlediğinde, Dönüştürücü'yü çeviriyor ve tarihi ayarlamaya başlıyor.

"Sıkı tutunun, millet," diyorum.

"Beni sakın bırakma," diye fısıldıyor Medusa.

"Asla," diye cevaplıyorum ve bu konuda ciddiyim.

Birden kapıda yumruk sesleri duymaya başlıyoruz. Elinor bir çığlık atıyor ve Alfarin neredeyse Dönüştürücü'yü yere fırlatıyor. Dışarıdaki koridorda yankılanacak kadar sesli bir şekilde küfrediyorum.

"Bizi almaya geldiler!" diyerek çığlık atıyor Elinor ve Alfarin'i bırakarak ensesini çekiştirmeye başlıyor.

"Alfarin, çabuk, görüntüyü hayal et. Hemen gitmeliyiz!" diye bağırıyorum. "Elinor, iki elinle tutun."

"Kurtadamlar mı geldi? Septimus'un onları yolladığına inanamıyorum!" diyor Medusa.

Kapının kolu şiddetle sarsılıyor ve Medusa ayakları üstünde zıplamaya başlıyor.

"Hemen gidelim hadi, hadi, hadi!"

"Buldum!" diye bağırıyor Alfarin.

Gözlerim bir kez daha yerinden oynuyor ve ateş gibi sıcak bir esinti yüzümü yalıyor. Yemin ederim burnuma acı yanık kokusu geliyor ve bu kez bizimle gelen gölgelerin karanlıktaki çığlıklarını duyabiliyorum.

MS 970 senesine pek de hoş gelmiyoruz. Alfarin dışında herkes, cıvık, siyah çamura düşüyor. Sulu kar yağıyor. Alacakaranlık olmasına rağmen gökyüzü ateşle aydınlanmış. Alfarin, Medusa ve Elinor'u ayağa kaldırıp onları kulübeye benzer bir binaya çekiyor; tahtadan yapılmış, tek katlı derme çatma bir yer burası... Havada bağırtılar, yuhalamalar ve derin çığlıklar yankılanıyor.

Ayağım takılıyor, sendeleyip kulübenin içine düşüyorum. Buranın bir arka duvarı yok ve tıpkı lağım gibi kokuyor. Medusa'nın da Elinor'un da beti benzi atmış.

"Ölümümü buradan görebileceğiz," diyor Alfarin ciddi ciddi.

"Neredeyiz, Alfarin?"

"Bir İngiliz köyündeyiz. İsmini biz de bilmiyorduk. Ekinleri için gelmiştik."

"Bunu yapabileceğine emin misin?"

"Yapamayacak olsam burada olmazdım."

Alfarin'le ben yavaşça kulübenin arka tarafına gidiyoruz. Buradan saman yığınıyla kaplı büyük alanı rahatlıkla görebiliyoruz. Etrafında sazdan yapılma ve şimdi çoğu alev alev yanan evler var. Kadınlar ve erkeklerden oluşan bir topluluk halka oluşturmuş; en azından on beş kişi sayıyorum. Çeşit çeşit silahtan, oduna kadar kuşanmışlar. Yanlarında uzun, incecik bacakları olan iki tane devasa av köpeği var. Köpekten çok dört ayak üstünde duran besili sıçanlara benziyorlar ve ben ellerinde balta olan adamlardan çok onlardan korkuyorum.

Köylülerin oluşturduğu çember şimdi göremediğim bir şeyi aralarına alıp kapanıyor. Bir şey yakalamış olmalılar.

Sonra neye ya da kime saldıracaklarını fark ediyorum.

Geri çekiliyorum. Bunu izleyemem ve Alfarin de kesinlikle izlememeli. Yine Dönüştürücü'yü kullanabiliriz. Bir saat daha geriye gidip, daha başlamadan onu bu durumdan kurtarabiliriz. Çok geç kalmışız.

"Mitchell, dostum," diye fısıldıyor Alfarin, beni eliyle öne çağırarak.

"Geri dönelim, Alfarin. Bu işi batırdık."

Ama Alfarin hayır anlamında başını sallıyor.

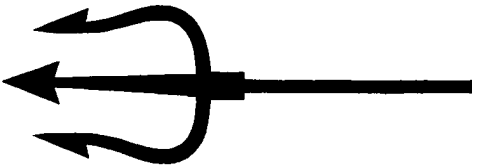
"Eğer benim dostumsanız, şimdi yanımda kalırsınız," diyor yavaşça. "Uzun zamandır bu anı bir başkasının gözünden görmek istiyordum, ama tanrıların bana hiçbir zaman bu onuru bahşetmeyeceğini düşünmüştüm."

Medusa ile Elinor benden daha cesur olmalılar ki, çamurun içinden Alfarin'e doğru sürünerek ilerliyorlar. Boka batmış haldeler ama yine de gidip arkadaşlarının yanında duruyorlar. Kendimden utanmalıyım. Kalan bir gram aklımla gidip onlara katılıyorum.

İşte başlıyor.

Bir Viking prensinin ölümünü izlemek üzereyiz.

Arkadaşımızın ölümünü izlemek üzereyiz.

14. Bir Viking'in Ölümü

Dondurucu sulu kar kalınlaşmaya başlıyor. Bunu yüzümde hissedebiliyorum. Önce ağzıma ve burun deliklerime konuyor, sonra da kaşlarımda bir katman oluşturmaya başlıyor. Kalın, siyah bir duman havayı kaplıyor; yanan odunların kokusu tuhaf bir biçimde güzel geliyor.

Sert bir el benimkini sımsıkı tutuyor. Sanırım bu Medusa'nın eli ama hiç bakmıyorum. Şu anda hissettiğim tek şey dehşet.

Alfarin bizden sadece birkaç adım önde duruyor. Dördümüz de hâlâ kulübenin arkasında saklanıyoruz ama alelade yapılmış duvarlar Ortaçağ şiddetinin tehdidi altında sallanıyor. Bu tahta binanın tamamının tepemize düşmesi an meselesi.

Alfarin'e vücudumdaki kanın her bir damlası kadar saygı duyuyorum ama şimdi onu böyle izlemek... Kelimelerim kifayetsiz kalıyor. Sanki insan değilmiş gibi. Bir anıtın tepesindeki heykelmiş gibi görünüyor. Biraz olsun hareket

etmiyor; taş kesilmiş gibi sanki. Yüzünden ne hissettiğini de anlayamıyorum çünkü ifadesiz görünüyor. Alfarin, öylece durup izliyor. Tanrı aşkına, adam bunu izliyor.

Ama bu bir televizyon ya da bir filmin sahnesi değil. Bu gerçek hayat, hatta o hayatın bin sene önceki hali. Şu anda tarihi yaşıyoruz ve onun bunu böyle soğukkanlılıkla kabullenişi beni dehşete düşürüyor. Cehennem'den getirdiğimiz tek şey ruhlarımızdı ama Alfarin'inki kaybolmuşa benziyor.

Zamanda geri gitmeliyiz. Alfarin'i kavminden ayıran şey her neydiyse onu bulup durdurmalıyız. Ona yardım etmek zorundayız. Bu kelimeleri onun aklına sokmak istiyorum. BİZ SANA YARDIM EDEBİLİRİZ. Zaten buraya geliş amacımız da bu.

Biraz sonra ne olacağını biliyorum, biliyoruz. Alfarin muhtemelen bir sonraki hamleyi hâlâ hissedebiliyor. Benim ölümüm çok aniydi. Otobüsün kafamı bir karpuz gibi ezmesini ya da en başında yola atlamama neden olan şeyi hiç hatırlamıyorum.

Alfarin hatırlıyor. Bu konu hakkında şaka bile yapmıştı. Thomason'un yerinde otururken birkaç Viking kılıç dansı yapmak istemişti. Tabii bu onların etrafa bıçak atmak için uydurdukları bir bahaneydi ama Alfarin –patlayana kadar gülerek– bize kendisinin tam da böyle öldüğünü anlatmıştı. İşte o zaman tüm o korkunç detayları öğrenmiştik, Elinor neredeyse bayılacaktı.

Ve şimdi de Alfarin bizim bunu canlı canlı izlememizi istiyor.

Kalabalığı buradan bile duyabiliyorum. Etraftaki binalar

yanıyor olabilir ama sesler de, köylüler de içinde kaldı. Her şey sanki bir mağaradaymışız gibi on katı büyüklüğünde görünüyor. Şimdi ilk kez Alfarin'i duyuyorum. Bizim Alfarin'i değil, diğerini, yani yaşayanı.

Bu böyle olmayacak.

Dönüştürücü'yü hâlâ elimde sımsıkı tutuyorum. Kırmızı ibreyi alıp saatin beyaz yüzünde zamanı sabitlemeye başlıyorum.

"Ne yapıyorsun, Mitchell?" diye soruyor Elinor.

"Bizi zamanda geriye götürüyorum."

"Şimdi mi?" diyor Medusa hıçkırarak. Başımı eğip ona bakıyorum ve kirli yüzünden akan yaşların hırkasının yakasına kadar aktığını görüyorum. Bunca zaman sessizce ağlıyormuş.

"Bir saat geri dönmeliyiz. Bunu şimdi durduramayız." Sesim o kadar çok çıkıyor ki boğazımı yakıyor.

"Şimdi giderseniz, ben sizinle gelmiyorum, dostum," diyor Alfarin. Bana bakmıyor, yaşayan halini izliyor. Oraya biraz daha yaklaşıyor. Yuhalayan kalabalık ve hırlayan köpekler Viking prensinden sadece birkaç metre ötede duruyor. Yanan bir meşaleyle ona vuruyorlar. O da baltasını kaldırıyor. Alfarin savaş alanına gidecek ama bu hiç iyi olmayacak. Ölümü kaçınılmaz. Şimdiden tarih kitaplarında yazıyor.

"Beni de almadan gitmeniz gerekecek," diyor Elinor. Üzüntüyle burnunu çekiyor ama ayağa kalkıyor. "Ben Alfarin'le kalıyorum."

Bizi bu kulübeye sürüklediğinden bu yana ilk kez, Al-

farin mavi gözlerini ölüm anından ayırıyor. Elinor'a büyük bir hayranlıkla bakıyor ve sonra tekrar izlemeye devam ediyor. İki eliyle de baltasına sıkıca sarılıyor ama onu kendini kurtarmak için kullanmayacağını biliyorum.

"Bunu yapmak zorundayız, Mitchell," diye fısıldıyor Medusa. "Bu, Alfarin'in anı ve biz onun adına karar veremeyiz."

Haklı da... çünkü Medusa her zaman haklı. Ben de kalkıp öne doğru bir adım atıyorum. Şimdi kar daha kalın ve hızlı yağıyor. Ayaklarımızın etrafında toplanıp, çamuru köpüklü deniz gibi kaplıyor. Ayaklarımız çamurun içine batıyor. Dönüştürücü benim elimde duruyor ve onun gücünden cesaret alıyorum.

"O zaman hepimiz seninleyiz, Alfarin."

Yaşayan Alfarin korkmuşa benzemiyor ya da olup bitenlerden habersiz. Öleceğini biliyor ama götürebileceği kadar kişiyi de yanına alacak. Baltası havada. Kalın, dondurucu yağmur tıpkı patlamış mısır gibi baltanın yüzeyinden sekiyor. Dakikalar içinde kar kırmızıya dönüyor. Yaşayan Alfarin saldıran ilk taraf değildi, hatta ikinci bile değildi ama savunmaya geçtiğinde öldürücü olabiliyor.

Savaş filmi kareleri izlemek sizi şiddetin görüntüsüne ya da sesine hazırlamıyor. Ama ayakta kalma gücümü sınayan tek şey kesikler... Kanla baş edebilirim ama kırılmış beyaz kemik görüntüsü bacaklarımın jöle gibi titremesine neden oluyor.

Kalabalıktan altı kişi etrafa saçılmış kol ve bacaklarıyla çoktan yerdeler. Atılan çığlıkları duymasam, korkunç şeyler

satan dükkânların birindeki mankenleri izlediğimizi düşünürdüm. Yaşayan Alfarin o kadar güçlü ki, bir defada iki kişiyi götürebiliyor. Sanki baltası kolunun bir uzantısı ve kurbanlarının kanı da kolundan aşağıya dökülen karla sulandırılmış bir şelale gibi görünüyor.

Ama artık bu kanın çoğu ona ait. Yaşayan Alfarin sırtından, omzundan ve bacaklarından yaralanıyor. Daha saldırganın kafasını koparamadan, bir parça odunla kafatasına ardı ardına üç kere vuruluyor. Siyaha çalan koyu kırmızı, kalın kan Alfarin'in kulaklarından ve burnundan süzülüyor. Deri botları baldırlarını köpeklerin saldırısından koruyor ama sonra bir tanesi zıplayarak Alfarin'in boğazına dişlerini geçiriyor.

Silahlı erkek ve kadınlar prensi yere düşüremediler ama hırlayan bir diğer canavarın da katkısıyla bu işi saniyeler içinde hallediyorlar.

Elinor'un dizleri tutmuyor ve kendini çamura atıyor. Medusa katılarak ağlıyor. Benimse sümüğüm ağzıma akıyor ve aptal mavi gözlerimden boşalan yaşlar hızla çenemden aşağıya dökülüyor.

Bizim Alfarin kıpırdamıyor. Sırtı ve başı dik duruyor. Yuvarlak yüzünde belli belirsiz kendini gösteren bir gülümsemeyle, onuruyla ölüyor.

İşte şimdi en kötü an geliyor, çünkü arkadaşımızın öldüğünü duyabiliyoruz. Çığlık atmıyor ya da yardım çağırmıyor çünkü o atalarına ihanet etmeyecek olan bir Viking prensi, ama az önce göğsünden yükselen gürleme sesi şimdi cılız ve zayıf çıkıyor. Baltasını köpeklerden birine geçiriyor. Köpek-

ten camı kırabilecek kadar tiz bir çığlık geliyor ve ince bağırsakları uçurtmadan sarkan ipler gibi yavaşça süzülüyor. Diğer av köpeği hemen geri çekiliyor.

Kısa ama yapılı, mantar kafa saç kesimi olan adam bir adım öne geliyor. Elinde küçük bir balta var. Kör ve pis bıçak Alfarin'in silahının dörtte biri kadar. Adam onu iki eliyle tutarak başının üstünde havaya kaldırıyor.

Göğsüm inip kalkıyor, sanki içimden bir şey fırlayıp çıkacakmış gibi hissediyorum. Dudaklarımdan *"Hayır!"* kelimesi dökülüyor ve öne doğru bir hamle yapıyorum. Bizim Alfarin'in kocaman kolu göğsüme saplanıyor.

"Bu benim kaderim, dostum. Tanrı Odin böyle uygun görmüş."

"Bunu... durdura... biliriz." Nefes alamıyorum. Ölüyüm ve aslında nefes almak bir şey ifade etmemeli ama ediyor işte. Ellerim destek olmak için Elinor'un omzunu kavrıyor ama gücümle onu çamurun içine gömüyorum.

Artık çok geç. Ne yaparsak yapalım zaten geç kalacaktık. Balta saplandı ve kalabalığın telaşından ve alkışlarından geriye kalan tek şey Alfarin'in parçalanmış suratı.

İnce siyah sopalar kalabalığın üstüne dolu gibi yağmaya başlıyor. Ayakta duranlar domino taşı gibi yıkılmaya başlayınca, alkışlar birden çığlığa dönüşüyor. Bir sürü kürklü adam şimdi Alfarin'in cansız bedeninin yattığı çamurlu yere doğru üşüşünce bir uğultu yükseliyor.

Alfarin son beş dakikadır içinde bulunduğu donmuş halinden birden çıkarak beni kulübenin içine doğru çekiyor.

"Bunlar benim kavmim, benim ailem," diyebiliyor sadece.

Elinor ayağa kalkmaya çalışıyor ama sanki titreyen bacaklarının üstünde durmaya çalışan yeni doğmuş bir tay gibi görünüyor. Alfarin kollarını ona dolayarak, onu ayağa kaldırıyor. Elinor'un gözleri öyle bir dönüyor ki sanki beyaz kısmı daha çok görülüyor. Bu bana korkunç bir biçimde yeni şeytan olanların gözlerini hatırlatıyor.

"Medusa, Medusa." Onu kaldırmaya çalışıyorum ama bu kadar küçük ve sıska biri olmasına rağmen şimdi ölü gibi ağır.

"Onu öldürdüler. Onu bir hayvan gibi katlettiler." Medusa şoka girmiş. Gözleri Elinor'unki gibi dönüp durmuyor, bir yere sabitlenmiş gibi.

"Mitchell, Dönüştürücü hâlâ sende mi?" diye soruyor Alfarin.

"Tabii ki."

"Şimdi bizi bir saat ileri götür, lütfen."

"Ne? Sen delirdin mi? Bizim bir saat geri gitmemiz lazım. Alfarin, hatta bizim birkaç hafta geriye gidip senin o gemiye binmeni engellememiz gerek."

"Bu benim ölümüm, dostum. Şimdi bizi bir saat ileri götür. Söz veriyorum, bu son isteğim olacak."

Arkadaşlarımın inadına lanet ederek Dönüştürücü'nün beyaz yüzündeki saati ayarlıyorum. Kırmızı yüzünü değiştirmeye gerek yok ama yine de çevirip Alfarin'e uzatıyorum.

"Daha önce görmediğin bir yeri hayal edemezsin, Alfarin."

"Bizi nehrin yanındaki o ağaçlık alana götürüyorum," diye cevap veriyor Alfarin, uzakta duman tüten yeri işaret ederek. "Bunu hayal edebilirim. Bu işin nasıl bittiğini görmem lazım."

Kafam karışıyor ama şu anda herhangi bir şeyi tartışacak enerjim ve isteğim yok. Ölümümden bu yana geçen dört sene içinde hiç olmadığı kadar çok soğudum hayattan.

"Tutunun," diyor Alfarin. "Mitchell, sen de benimle tut."

Medusa'yı kollarıma alıyorum. "Seni bu işe bulaştırdığım için çok özür dilerim," diyebiliyorum sadece.

Görünmez bir alev beni kara deliğin içine çekerken Dönüştürücü'yü kavrıyorum.

Uğuldayan rüzgârla birlikte ölülerin çığlıkları dalgalanıyor. Kendimizi çürüyen cesetler gibi bir araya toplanmış ölü ağaçların arasında buluyoruz.

Tek bir yıldızın ve ayın olmadığı gökyüzü, mürekkep gibi koyu siyah bir renge boyanmış. Köy hâlâ yanıyor ama ilk geldiğimiz andaki kadar şiddetli değil. Kar, alevleri söndürmüş olmalı.

"Neden buradayız, Alfarin?" diye soruyorum. O kadar yorgunum ki artık dayanamıyorum. Ayaklarının üstünde duran tek kişi Alfarin. Medusa ve Elinor sırtüstü uzanıyorlar.

"Bu benim son yolculuğumdu," diye cevaplıyor Alfarin. "Bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Ortadan ikiye bölünmüş bir ağacın arkasında duruyor. Ben de onun yanına gitmek için kendimi zorluyorum. Artık biri bizi görse de umurumda değil. Sadece bugünün bitmesini ve buradan gitmeyi istiyorum. Bu işe Alfarin'in korkunç ölümüyle başlamamalıydık. Daha şey bir ölümle... Kimi kandırıyorum ki? Hiçbirimizin ölümü kolay değildi.

Hepimiz genç öldük ve bu huzurlu ya da doğal bir ölüm şekli değil. Hepsini ne diye buraya getirdim sanki?

"Teşekkürler, dostum. Bu anı seninle paylaşmak benim için bir şereftir, kardeşim."

Kollarımı Alfarin'in geniş omuzlarına dayıyorum. Biz farklı ülkeler, farklı kültürler, farklı zamanlara aidiz ama yine de kardeşiz.

Uzun bir sal kıyıya yanaşmış. Altı adam meşaleyle aydınlatılan bir taçla bir merasim düzenliyor. Omuzlarında kırmızı bir kumaşa sarılı, uzun, eğri büğrü bir yük var.

Bu Alfarin.

Ölü bedeni salın içine indiriliyor. Cehennem'den tanıdığım biri Alfarin'in baltasını kıyafetlerinin üstüne yerleştiriyor. Bu Alfarin'in babası Kral Hlif.

Gözyaşı ya da ağlayıp sızlama yok. Sadece sessiz bir saygı hâkim. Meşaleler Alfarin'in tabutunun üstüne atılıyor ve bot sallanmaya başlıyor. Ailesi suyun içine girip botu itiyor. Dalgalı su hemen tekneyi götürüyor ve tekne yanarken bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Bu çok güzel, Alfarin," diye fısıldıyor Medusa. O ve Elinor da yanımıza geliyor ve dördümüz de yanan sandalın gidişini izliyoruz.

"Artık gidebiliriz," diyor Alfarin ve başını eğiyor. Kimseye tek kelime etmeyeceğim ama yüzünden akan bir damla yaş görüyorum.

Alfarin'in ruhu aramıza döndü.

Dönüştürücü'yü ayarlamaya başlıyorum. Bizi New York'a geri götürüyorum.

Sonra yapılacak son bir şey kaldığını fark ediyorum.

"Alfarin," diyorum Medusa ve Elinor koluma girerken.

"Evet, dostum."

"Kavmin. Törenden sonra seni gördüklerini söylemişlerdi."

Medusa hemen ne demek istediğimi anlıyor ve nefesini tutuyor. Elinor ve Alfarin biraz daha yavaşlar ve kafaları karışmış görünüyor.

Ağaçlardaki boşluğu işaret ediyorum. "Seni gördüler, oğlum. Seni gördükleri an buymuş işte. Oraya gidip iyi olduğunu onlara göstermelisin."

"Mitchell!" diye bağırıyor Elinor heyecanla. "Doğru ya, seni zamanda yolculuk yaptığın için görmüşler. Gerçekmiş."

Alfarin'in sadık baltası havada sallanıyor ve ağaçların arasından açıklığa çıkıyor. Medusa, Elinor ve ben gölgeleri izliyoruz. Elinor parmaklarını ağzına götürmüş, Medusa da "Tanrımtanrımtanrım" diye sayıklıyor.

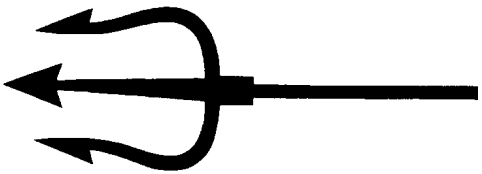
Alfarin'in kavminin ürkütücü alevlerin ışığında görebiliyoruz. Başta bizim Alfarin'i görmüyorlar ama birden bir çığlık kopuyor. Parmaklar onun durduğu yeri işaret ediyor ve herkes bu yana bakmaya başlıyor. Alfarin'in kuzeni Thomason'u görüyorum. Alfarin'in amcası Magnus babasının yanında, ikinci derece kuzenlerinden biri olan ve uzun süre bu ismi kullanan Odd da dalgalanan soğuk suyun yanında duruyor. Sanırım yüz sene kadar önce bir muzla evlenmişti.

Bu kadar özel bir ana tanıklık etmek yanlış gelse de, izlemeye devam ediyorum. Alfarin veda eder gibi elini sallıyor ve tekrar gölgelerin içine saklanıyor. Şimdi Medusa ve Elinor birbirlerine sımsıkı sarılıyorlar. Kıyıdakiler hiç kıpırdamıyor.

"Hazır mısınız?"

Alfarin başıyla onaylıyor. Yüzünde sakin bir ifade var. Artık çok huzurlu... Onuruyla öldü ve kavmi de onu diğer tarafa saygıyla yolcu etti.

Bir daha buraya dönmeyeceğimizi biliyorum.

15. Bir Varmış Bir Yokmuş

Gidişimizden on iki saat sonra otel odasına geri dönüyoruz. Karanlık olsun istiyorum. Nedense karanlık bana güvendeymişiz gibi hissettiriyor. Hapsolmuş ruhların kulağımdaki çığlıkları dinince, birinin kapıya hızla vurduğunu duyuyorum. Kapının kolu oynuyor. Biri fazlasıyla ısrarcı. Hakikaten yarım gün boyunca orada beklediler mi yani?

"Banyoya saklanın," diyorum diğerlerine.

"Eğer gelenler Kurtadamlar ise, birlikte olmalıyız," diyor Alfarin.

"Gelenler Kurtadamlar olsa sizce kapıyı çalarlar mı?" diyor Elinor sandalyeye otururken. Daha önce Elinor'u hiç böyle alaycı görmemiştim. Ona yakışıyor.

"Gelen Kurtadamlar ise duş almamı beklesinler," diyor Medusa. Kirli yürüyüş botlarını çıkarıyor ve çöp sepetine atıyor.

Kapı bir gürültüyle açılıyor. Kolalı yakası ve beyaz kol

manşetleriyle bir kadın yanlamasına içeri dalıyor. Bir elinde üzerinde küçük çikolatalar olan beyaz seramik bir tabak ve diğerinde de birkaç anahtar var; buraya yatağı toplamak için gelmiş olmalı.

"Dikkatti ol, Mitchell," diye dalga geçiyor Medusa. "Hizmetliler sonsuza kadar kirli havlularla dövülmen için seni almaya gelmiş."

Elinor kıkırdamaya başlıyor. Titrediğini fark ediyorum. Soğuktan titriyor olamaz çünkü odadaki termostatı en yüksek dereceye ayarlamıştık. Burası Cehennem gibi.

Hizmetli her birimize tek tek bakıyor, özür diler gibi geveliyor ve sonra çikolataları da alıp koşmaya başlıyor. Onu suçlayamam tabii. Her yanımız çamur kaplı ve hastanelerde gaz problemi yaşayan hastalara ayrılmış lağım gibi kokuyoruz. Medusa'nın saçlarına da artık bir pasaport alsak iyi olur çünkü hepimizin aksine saçları neredeyse canlı.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, dostlar," diyor Alfarin yavaşça. Baltasının keskin yüzünü kuruluyor ve dikkatli bir şekilde gitar kılıfına yerleştiriyor. Başımı sallıyorum ve onu odadan çıkarken izliyorum. Çok uzağa gitmeyecektir. Şimdi onun ailesi biziz.

Medusa banyoyu çoktan sahiplenmiş, ben de bu yüzden anahtarı alıp diğer odadaki banyoyu kullanıyorum. Sıcak suyun altında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Odaya geri geldiğimde Elinor'un da gitmiş olduğunu fark ediyorum. Alfarin'in peşinden gittiğini umuyorum. Grubun yaşça en büyük üyesi o olabilir ama kendine has bir saflığı var.

Birinin onunla ilgilenmesi gerekiyor. Eğer Elinor'un onu takip ettiğini biliyorsa, Alfarin de çok uzağa gitmeyecektir.

Alfarin bugün bir harikaydı. Umarım ileride ölümünü değiştirmediği için pişmanlık yaşamaz. Belki de değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Sadece o ana tanıklık etmek istiyor gibiydi.

Odada etrafıma bakınıyorum. Biz geldikten sonra epey kirlenmiş gözüküyor. İncecik kül gibi görünen beyaz toz her yerin üstünü kaplamış. Biz gitmeden önce böyle değildi ve gerçek zamanda sadece yarım günlüğüne yoktuk.

Parmaklarımı cilalı ahşabın üstünde gezdirdiğime pişman oluyorum.

Bu izleri biz bırakıyoruz. Burada olmamız bile odayı kirletmeye yetiyor.

Banyonun kapısı açılıyor ve buhar odaya nüfus ediyor. Medusa, üstünde koyun baskıları olan kısa pijamasını giymiş. Göbeğinin etrafındaki su damlalarının arasında parlayan pembe elmas halkayı görebiliyorum. Bu kadar yakından bakmasam iyi olur çünkü fark edecek olursa kafama bir şaplak atar.

"Koyunlardan hoşlanmadığını sanıyordum," diye dalga geçiyorum.

"Koyun gibi koktuğumu söyleyenlerden hoşlanmıyorum."

"Cidden yanında pijama mı getirdin?"

"Hazırlıklı gelmiştim."

"Delisin sen."

"Ne düşündüğün umurumda bile değil," diye cevap veriyor, düğme gibi küçük burnunu havaya kaldırarak. Bir hışımla yatağa çıkıyor ve sıska bacaklarını beyaz yorganla örtüyor.

"Sanırım, Elinor Alfarin ile gitti."

"İyi," diyor Medusa. "Yalnız kalmamalı zaten."

"Oda servisini çağıracağım. Bir şey ister misin?"

"Domuz pastırmalı sandviç ve patates kızartması, yabanmersinli kek ve dondurma. Bir de diyet kola ya da kahve var mı diye sor. Ayrıca bir sepet yuvarlak ekmek ve bolca tereyağı, biraz reçel..."

Medusa Cehennem'e bile bir hafta yetecek kadar yemeğin listesini saymayı bitirince, ikimiz için de sipariş veriyorum. Üç kişi yemek arabasını odaya getirirken, Alfarin ve Elinor hâlâ dışarıda. Sadece bir kişilik bahşiş veriyorum ve bunu çok da iyi karşılamıyorlar. Muhtemelen bir sonraki siparişime tüküreceklerdir.

"Acaba gidip onları arasak mı?"

"Merak etme onları, Mitchell," diyor Medusa ağzı doluyken. Az önce bir avuç dolusu patatesi ağzına tıktı.

"Alfarin de Elinor da bu şehri bilmiyor, Medusa. Başlarına her şey gelebilir."

"İki dakika endişelenmesen olmaz. Alfarin ve Elinor muhtemelen kütüphanedeki her kitabı okumuşlardır. Günümüzü ve bu şehri bizden çok daha iyi biliyorlardır. Hem bugün şahit olduğumuz şeyden daha kötü ne gelebilir ki başlarına?"

Doğru söylüyor. Medusa geçmişin ve geleceğin muhasebesini yapmakta gerçekten çok iyi. Ben daha şimdiyi düşünürken başıma ağrılar giriyor.

"Sence şimdi kimin ölümünü görmeliyiz?"

"Henüz benimkini görmeye hazır mıyım, bilmiyorum,"

diyor Medusa yavaşça. Yabanmersinli kekin üstünde parmağını gezdiriyor. Önceden olsa müstehcen bir şaka yapardım ama şimdi tek düşündüğüm onun ölümü.

"Kimdi o, Medusa? Yanına almak istediğin kişi kimdi?"

Duruyor ve parmağını kekin üstünden çekiyor. Sanki bir şey boğazına takılmış gibi acı bir ifade beliriyor yüzünde. "Üvey babamdı," diyor sonunda.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Medusa gülümsüyor. Ama bu seferki ağzını açarak, parlayan dişleriyle yaptığı mutlu gülücük değil. Üzgün ve düşünceli bir gülümseme bu...

"Şimdi değil."

Keşke Medusa benden hiç sır saklamasa ama onu zorlamıyorum. Dönüştürücü bende, dolayısıyla bu dünyanın tüm zamanları benim elimde ve o hazır olana kadar da elimde tutabilirim.

Medusa esniyor. Biyolojik saatimiz mahvolmuş durumda. Semavi bir jet lag yaşıyor gibiyiz ki bu muhtemelen yaşarken tecrübe edilenden çok daha kötüdür. Şimdi o böyle yapınca, ben de gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

"Yatağı sen al, ben koltukta yatarım," diyorum, boşalan yemek tabaklarını el arabasına koyarken. Kapıyı açıp arabayı dışarı sürüyorum. Halıyla kaplanmış koridor boyunca yürürken etrafıma bakınıyorum ama Alfarin ya da Elinor'dan bir ses yok. Umarım iyilerdir. Hâlâ üzerlerinde duran bin yıllık çamurdan arınmadılar ve daha da kötüsü yanlarında para yok. Bu zamanı okudukları kitaptan bildiklerini düşünüyor olabilirler ama yaşamakla aynı şey değil.

Koridorda geri dönerken, kocaman bir çiçek buketinin solmaya başladığını fark ediyorum. Pembe ve beyaz yapraklar geçit törenlerinde havaya atılan kâğıt şeritler gibi dökülüyor. Uzanıp zambağa benzeyen bir çiçeğe dokunuyorum ve o da parmaklarımın arasında ufalanıyor.

Ölüm beni zehirli bir varlığa dönüştürdü.

Midem bulanarak –hayır yediklerimden falan değil– odaya geri dönüyorum. Montumu alıp Alfarin ve Elinor'u aramaya gideceğim. Şeytan Takımı bir aradayken çok daha güvende...

Ama Medusa'yı telefonda Elinor'la konuşurken buluyorum. Ona "El," diye seslenmesi birden bana Cehennem'i hatırlatıyor ve sanırım sıla özlemine benzeyen bir tür acı hissediyorum. Septimus ile konuşmak istiyorum. Bunu neden yaptığımı ona anlatmak istiyorum. Beni anlardı, bundan eminim.

Umarım onun başını belaya sokmamışımdır.

"El ve Alfarin parktalar," diyor Medusa, Elinor'u sevdiğini söyledikten sonra telefonu kaparken. "Konuşuyorlarmış."

"İyilerse sıkıntı yok."

"Bir sonraki yolculuğu El yapmak istiyor."

"Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü Elinor hassas... yani bizden hassas ve önceden de belirttiği gibi ölümünü değiştirmek için oraya gitmemiz gerekiyor."

"El düşündüğünden daha güçlü, Mitchell," diye karşılık veriyor Medusa.

Odadaki ışıkları kapatıyor ama yatağın başucundakileri açık bırakıyor. Karanlık gölgeler duvara tırmanmaya başlıyor. Odadaki hiçbir şeyle uyumlu değiller. Tüylerim diken diken olurken, kollarımdaki deri tavukayağı gibi büzülüyor. Medusa yataktaki yastıkları şişirip yatıyor. Gölgeler sanki onu alıp gidecekmiş gibi geliyor, ben de onları korkutmak için bir lambayı daha yakıyorum.

Dolaptan bir yastık alıp karamel rengindeki yorganı üzerime örtüyorum. Koltukta uyumaya pek de meraklı değilim. Çünkü koltuktan en az yetmiş santim uzunum.

"Yatağı paylaşabiliriz aslında," diyor Medusa. Sesi üstüne örttüğü yorgandan dolayı boğuk çıkıyor. Kendini onların içine öyle bir gömmüş ki sadece başının üstü görülüyor. Kıvırcıkları yastığın etrafına yayılmış duruyor.

Hemen üstümdeki örtüyle yastığı yere fırlatıyorum. "Emin misin?"

"Seninle sevişmeden durabilirim diye düşünüyorum."

Hemen yanına kayıyorum.

"Aramıza yastık falan koymak ister misin?" diye soruyorum.

"Bana yaklaşan her şeyi Alfarin'in baltasıyla koparıp atarım artık," diyor kıkırdayarak.

Lambaları söndürüyoruz ve her yer karanlık oluyor.

Dışarıda, New York şehri olduğu gibi duruyor. Siren sesleri ve kornalar, yaşayanların seslerine karışıyor. Bir yerden müzik sesleri geliyor; titreyen bas sesinin temposunu

sanki arka dişlerimde hissediyorum. Her yerde yükselen sesler ve kahkahalar yankılanıyor. Sonra bir uluma sesi geliyor ama bu normalden farklı. Bir köpek uluması gibi değil. İnleyen bir gülme sesi gibi bir yükselip bir alçalıyor. Medusa uzanıp elimi tutmaya çalışıyor fakat parmakları karanlıkta benim parmaklarımı bulana dek, önce bacağımı kavrıyor.

Kalbimin atışını hissedebiliyorum. Yatağın üzerinde, mezardaki heykel gibi yatıyorum. Ellerimi, ayaklarımla başımı nereye koyacağımı bilemiyorum ve tamamen hareketsiz bir biçimde siyah tavana bakarak uzanıyorum.

Medusa bana doğru dönüyor ve bacaklarını benimkilere geçiriyor; koluyla da belimi sarıyor. O kadar sıcak ki, sanki üstümde sıcak su şişesi varmış gibi hissediyorum. Elimi kaldırıyorum ve şimdi göğsümde yatan başını kavrıyorum.

"Bugün harikaydın," diyor. Parmaklarım yavaşça aralanıyor ve boynunu ovmaya başlıyor. Teni sıcacık ve yumuşacık... Eli ölü kalbimin tüm işe yaramazlığıyla kupkuru durduğu göğsüme uzanıyor.

"Dolu dolu bir maceraydı, değil mi?"

"Korkunçtu."

"Dehşet vericiydi."

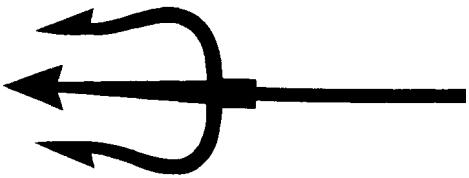
"Şimdi seninle geldiğimiz için mutlu musun?"

"Evet, öyleyim."

Şöyle bir iç geçiriyor. Bir şeytan nefes alma alışkanlığını asla kıramaz. Bedeninin üzerimde ağırlaştığını hissediyorum ve boynuna masaj yapmaya devam ettikçe huzurlu bir uyku sesi çıkıyor boğazından.

Medusa uykuya daldı. Gitgide yaklaşan, uğuldayan kahkaha sesinin şimdi sanki yatak odasının camından geldiğini duymuyor.

Ve biz onuncu katta kalıyoruz.

16. 4 Eylül 1666

Zaman ellerimde ama nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Geçmişte miyim, gelecekte miyim, yoksa şimdiki zamanda mıyım? Artık bilmiyorum. Alfarin ve Elinor, Medusa'yı göğsümde uyurken geri geliyorlar. Yanlarında yedek anahtar var. Sessiz olmaya çalışıyorlar ama Alfarin'in fil yavrusu gibi bir vücudu var. Dolayısıyla karanlık odada parmak ucunda yürümeye çalışırken bir şeye takılıp düşmesi kaçınılmaz. Galiba bu defa ona bunu yapan baltası; gitar kabını yerde bırakmış. Topuklarının üstünde yürürken masaya çarpıyor. Elinor, Alfarin'in kör talihinden dolayı böyle olduğunu düşünüyor ve yaygarayı koparıyor. Medusa kendini yataktan atıyor ama bu sırada nasıl becerdiyse dizleri bana çarpıyor. Şu anda öyle bir acı çekiyorum ki, tekrar ölüyor olabilirim.

Kesinlikle şimdiki zamandayım. Acı gerçek olmadığı sürece bu kadar uzun süremez.

Elinor duş almak için diğer odaya geçerken Medusa da onu takip ediyor. Konuşabilecekleri şeyler benim anlama kapasitemi aşsa da, sanırım dedikodu yapmak istiyorlar. Medusa'nın yaptığı tek şey yemek yiyip uyumaktı halbuki.

Alfarin kendini banyoya atıyor ve ben de ona kızların geçen gece aldığı kıyafetlerin arasından temiz bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Vücudunu gösterme konusunda pek utangaç olmadığından, odanın içinde ıslak bir şekilde üstünü zar zor kapatan bir banyo havlusuyla geziyor. Sağ omzunda sal şeklinde bir dövme var. Sanırım artık bu dövme ona daha anlamlı geliyordur.

Ben de dövme yaptırmayı düşünüyorum ama ne yaptıracağıma karar veremiyorum. Aslında şu bütün kola yaptırılanları seviyorum. Ama bunun için önce biraz kaslı olmam gerekir çünkü o tarz dövmeler sıska kollarda çok aptal duruyor.

Şu ölümümü bir durdurayım, iki koluma birden yaptıracağım.

Medusa odaya geri dönüyor, birkaç eşya alıyor ve tekrar ortadan kayboluyor. Alfarin ile konuşmaya başlıyoruz.

"İyi misin?"

"Evet, dostum."

Alfarin ile ben o kadar yakınız ki, anlaşmak için dört kelime yetiyor.

Medusa ve Elinor odaya geri dönüyorlar. Yine ikiz gibi olmuşlar. İkisinin de üstünde dar gri pantolon ve siyah tişört var. Ve ikisi de saçlarını toplamış, gerçi Medusa' nın kıvırcıkları tokadan kaçıp yüzüne düşüyor.

Kimse az önce Medusa ile üzerinde uyuduğumuz beyaz çarşaf üzerindeki, koyu gri pudramsı izlerden bahsetmiyor.

Deri döker gibi, üzerimizdeki ölümü döküyoruz.

Dönüştürücü şimdi elimde... "Tarihi söylemelisin, Elinor."

Terliyor ve onu daha önce hiç görmediğim kadar soluk görünüyor. Şimdi ellerinin ikisi de boynunun arkasında. Başı hâlâ omuzlarının üstünde mi diye kontrol ediyor sanki. Alfarin'in kolunu sıkıyor.

"Söylediğim gibi davranacağına söz ver," diyor ona.

Alfarin onun elini öpüyor. "Emrindeyim."

"Ölüm tarihimi biliyorsun, Mitchell. Benim doğum günümdü: Eylül'ün dördü," diyor. Sesi çatallaşıyor, korku içinde. Ama Elinor kesinlikle yaşamda ikinci şansı hak ediyor ve eğer böylesine korkunç bir ölümü durdurabilirsek, bu harika olur. Değil mi?

"Hangi saate gitmemizi istiyorsun, Elinor?"

"Öğlendi. Çocuklar gelip yangının Fleet Sokağı'na kadar geldiğini söylemişlerdi, yani saat üç olmalı."

Yılı bana hatırlatmasına gerek bile yok: 1666. O yıl ölen şeytanlara hatıra broşu vermiş. Üzerinde Şeytan'ın resmiyle birlikte sene yazılı.

Dönüştürücü, zaman yolculuğu için ayarladığım koordinatları girmeden çok önce ötüp titremeye başlıyor. Odadaki herkesin aklındakini sezebiliyor. Kenarındaki yılanların sanki kıvranan midemle bir bağları var.

"Hayal etmen lazım, Elinor," diyorum, "ama bizi yangına götürme. Önce olaya uzak bir yerde olmamız gerekiyor."

"Anladım," diyor, incecik parmaklarını elimde titreyen

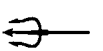
Dönüştürücü'ye koyarken. Elinor, gözlerinde yaşlarla Alfarin'e bakıyor.

"Seninle parktayken bahsettiğim şey buydu," diyor tuhaf bir şekilde. "İşte bu yüzden ölümden sonra arkadaş olacağımız belliydi."

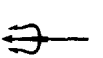
Medusa ile birbirimize bakıyoruz. Neyse ki onun da kafası benim kadar karışmış görünüyor. Olayların dışında kalan tek kişi olmak istemiyorum.

"Birbirinize tutunun," diyor Elinor. Odaklanırken yüzünü buruşturuyor ve Dönüştürücü'nün kırmızı yüzeyi dönmeye başlıyor.

"Şimdi."

Öncekinden çok daha yüksek sesteki çığlıklar, boğulan karanlıkta yankılanıyor. Bizimle birlikte seyahat eden bir şey daha var. Kanın ve sıcaklığın metalik tadını ve hırlayan nefesini seziyorum. Bu bir insan değil. Üzerimde örümcek ağı gibi incecik bir iz ve sonra vücudumu kavrayan parmaklar hissediyorum.

Dumanın ortasına geliyoruz. Herkes dizlerinin üzerine düşüyor.

"Karanlıkta bir şey vardı!" diye bağırıyor Medusa. Gözleri yuvasından çıkacak gibi duruyor.

"O ses de neydi öyle?" diye gürlüyor Alfarin. "İnsan değildi."

"Ben de hissettim, bir şey bana dokundu."

"Bunu tekrar yapmak istemiyorum," diyor Medusa. Sanki onları ısıtmak ister gibi kollarını ovuşturuyor.

"Belki de ben bir şeyi yanlış yaptım," diyor Elinor endişeyle ve ellerini Dönüştürücü'den çekiyor. Saatin kenarında küçük, kırmızı parıltılar dönüyor ama ellerimi yakmıyor.

"Sen yanlış bir şey yapmadın, El," diyor Medusa onu destekleyerek.

"Millet, dinleyin. Yangın yakında olmalı," diyor Alfarin. "Çatırtıları buradan duyabiliyorum."

İlk kez etrafımıza bakıyoruz. Ama geldiğimiz yer yine çürük tahtadan yapılma yıkık dökük bir yer. Sidik kokusu gözlerimi yaşartıyor. Köşede birkaç çuval duruyor. İki fare yerde ölü yatıyor.

"Bu sefer de başka bir tuvalete mi geldik?" diye soruyorum.

"Burası eski bir depo. Blinkerton adındaki yaşlı bir adam burada ticaret yapardı. Aşağıdaki nehrin kenarında, başka bir yere taşındı," diye cevaplıyor Elinor. Geçmişi şimdiden bugününe dönüyor.

Çarpan tahta kapıya ilerliyor ve bir bölmeye açılan bu kapıyı aralıyor.

"Buraya yakın mı yaşıyorsunuz, El?"

Elinor, evet anlamında başını sallıyor. Çilli yüzünde neredeyse sarhoş gibi hayran bir ifade beliriyor.

"Üç yüz seneyi aşkındır John'u ve William'ı görmemiştim," diye iç geçiriyor. "Tam da hatırladığım gibiler."

"Kardeşlerini görebiliyor musun?" diye bağırıyoruz hep bir ağızdan, ona doğru koşarken.

Aralık kapıdan dışarı bakıyoruz. Gözlerim başta dar sokakta kavga eden çocukları seçemiyor. Gökyüzünü kaplayan yangının turuncumsu rüzgârı çocukları kaplamış. Belki öğleden sonra olabilir ama yangının tepesindeki, gökyüzü siyah. Kalın kül yığını, kirli kar gibi yağıyor.

"Şimdi ne yapalım, Mitchell?" diye soruyor Alfarin. "Yine sana bağlıyız."

"Sanırım bu seferki kolay olacak," diye cevaplıyorum güvenle. "Bence Elinor'u şu anda her neredeyse oradan alalım ve onu o... o sazdan ev sizin mi, Elinor?"

"Dur bir dakika," diye sözümü kesiyor Medusa. "Bunu iyi düşünmeliyiz. Yaşayan El'i kurtarınca ne olacak? Şimdi bizde olana ne olacak? İki tane Elinor'umuz olamaz ki."

Bunu düşünmediğime inanamıyorum. Bomba gibi bir patlama dar taş sokaktan bu yana hızla gelirken, Dönüştürücü'nün kılavuzunu getirmediğim için kendimi paralarcasına, zihnimdeki kitapçığın sayfalarını tarıyorum. Çığlık sesleri havayı delip geçiyor. Tahta kapı hançer gibi ölümcül kıymıkları etrafa saçarak kibrit çöpüne dönerken, Medusa ile Elinor ayakları yerden kesilerek sarsılıyor.

Alfarin patlamanın tüm gücüyle yere düşüyor ve kafasını korkunç bir gümbürtüyle duvara çarpıyor.

"Alfarin!" diye bağırıyor Elinor. Şimdi Alfarin'in baygın halde yattığı tahta zeminde sürünerek yanına gidiyor. Alfarin'in baltası hâlâ elinde.

Medusa ile ben de arkadaşımızın yanına koşuyoruz. Buz kesilmiş. Erik büyüklüğünde pembe bir yumru koca kafasının yanında belirmeye başlıyor.

"Şimdi ne olacak, Mitchell?" diye bağırıyor Medusa.

"Elinor, sen Alfarin ile kal. Medusa ve ben de senin evine gidip..." Ama susuyorum çünkü Elinor korkudan yeniden ölmek üzere.

"Alfarin olmalı!" diye bağırıyor. "Zamanı geldiğinde, o gitmeli!"

"Neden bahsediyorsun?"

"O olmalı. Oydu işte. Şimdi her şey yanlış gidiyor."

Elinor'un ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrim yok ve bunu öğrenmeye vaktim de yok. Yangın çatırtısı yerini gürlemeye bıraktı. Her an Cehennem'e dönebiliriz.

Medusa kolumdan çekiştirmeye başlıyor. "Hemen gitmemiz lazım," diye ısrar ediyor.

Dönüştürücü'yü Elinor'a veriyorum.

"Gitmek istersen, nasıl kullanacağını biliyorsun."

"Bu benim değil ki!" diye bağırıyor, isle kaplanmış yüzünden gözyaşları dökülürken.

"Benim de değildi."

Alfarin ve Elinor'u yangında sıkışıp kalan depoda bırakıyoruz; Elinor'un Alfarin'e kalkması için yalvaran sesi şiddetli, sıcak rüzgârda uçup gidiyor. İki küçük çocuk sazdan evde kayboldular ama onların seslerini dışarıdan duyabiliyoruz.

Sahne korkunç. Her türden ve şekilden insan oradan oraya koşuşturuyor. Kimse bu yangın labirentinden çıkış yo-

lunu biliyor gibi görünmüyor. Sadece birkaç dakika önce, yangın ufukta görülüyordu. Şimdiyse birkaç adım ötemizde... Tahta ve saman, üstüne benzin dökülmüş gibi çabucak tutuşuyor. Siyah, ağır havadan dökülen küller üzerime yapışıyor. Burun deliklerimden boğazıma giriyor. Medusa'nın uzun kirpikleri külle kaplanmış ve saçları pantolonu gibi gri görünerek, onu elli sene daha yaşlı gösteriyor.

Elinor'un ev dediği, acınası yere doğru gidiyoruz. Onun yaşayan sesini duyabiliyoruz ve bu da ürpermeme neden oluyor. O bizi görse, tanıyamaz.

Birkaç kişi binanın girişinden içeri koşuyor. Üstleri başları siyah külle kaplı olsa da, yangından önce de çok farklı görünmedikleri izlenimine kapılıyorum. Başında beyaz, kirli şapkası olan kadın öne doğru sendeliyor. Kirli kızıl saçları önüne düşünce, kulaklarının arkasına yerleştiriyor. Tıpkı bizim Elinor'umuzun yaptığı gibi...

Kadın durduk yere, Medusa'nın yüzüne bir tane patlatıyor. En yakın arkadaşım yere düşüyor.

"Defol git evimden, pis kevaşe!" diye bağırıyor kadın. "Yangından faydalanıp eşyalarımı çalabileceğini mi sandın, seni iğrenç yaratık."

"Ona bir daha dokunursan, bu yaptığın son şey olur!" diye bağırıyorum kadını iterken. Medusa yerde hıçkırıyor ve soluk teni şimdi kısa, pembe parmak izleriyle parlıyor. Onu ayağa kaldırıp arkama alıyorum.

"Bitir işini, aptal orospu!" diye bağırıyor ağzında birkaç tane dişi kalmış yaşlıca bir adam. Onlar da sarı ve kahverengi

lekelerle kaplı görünüyor. "Başka bir hırsız gelip almadan şuradaki yemekleri al artık."

"Domuzları da al," diye bağırıyor başka bir erkek. Bir kolu sakat, hafifçe sallanıyor. Adamlar yukarıdan gelen çığlıkları umursamıyorlar.

"Elinor ile çocuklar yukarıda!" diye bağırıyorum ama beni duymazdan geliyorlar. Tencereleri, kirli çatlak tabakları toplayıp dışarıdaki el arabasına götürüyorlar. Çığlık sesleri yükseliyor. Şişko, sakallı bir adam içeri giriyor.

"Bert, Jacob, yangın McDonalds ailesinin evine ulaşmış. İtfaiyeciler yaşlı adamı çıkarmış ama küçükler hâlâ orada," diyor boğuk sesle. Kolunun üstüne öksürürken ağzından kan geliyor. "Çıkın şimdi buradan. Rüzgârdan uzağa, doğu tarafına gidin."

"Çocuklara ne olacak?" diye bağırıyorum Bert, Jacob ve yaşlı cadı yaklaşan sesten uzağa, kaçan kalabalığa karışırken.

"Çekil şuradan be çocuk!" diye söyleniyor kolu sakat adam. Koltukaltına bir domuz yavrusu sıkıştırmış. Adam o kadar kötü kokuyor ki, domuzun bayılmadığına şaşıyorum.

"Bırak, gitsinler," diyor Medusa hıçkırarak, kolumu çekerken. "El ve çocukları biz alırız."

Çürük dişli adam birden duruyor. "Çocuklar mı dedin? Benim oğlanlar da orada mı?"

"Ve Elinor da!" diye bağırıyor Medusa. Yüzündeki acı ve aşağılanma duygusu uçup gitmiş. Bu arada arka dişlerini sıkıyor, eminim birazdan birine yumruk atacak.

"Kızların bana faydası yok," diye söyleniyor adam. "Bir boğaz eksilir. Ben oğlanları alacağım."

Kalın, siyah duman odayı çevrelemeye başlıyor. Artık tahta merdiveni göremiyorum. Medusa ve ben hâlâ nefes alma refleksiyle savaşırken, yaşayanlar ciğerleri patlarcasına öksürmeye başlıyor. Yukarıdaki öksürük sesi artık gelmiyor.

Çürük dişli adam bağırıyor, "John, William, aşağıya inin bakayım!" ama kimse gelmiyor. Ayakları kırılmış, tahta bir sandalyenin yanında bir süre duruyor ve sonra kaçıyor.

"Onları bıraktı!" diye bağırıyor Medusa. "Çocuklarını ölüme terk ettiler."

"Evet, ama biz buradayız!" Çoktan bize ulaşmış olan ateş fırtınasının gürleyen sesini bastırmaya çalışıyorum. "Şimdi yapmalıyız, Medusa."

Gözümü karartıp yukarı koşuyorum. Tahta basamaklar yamuk yumuk ve gevşek. Daha bir basamak çıkamadan, kayıp düşüyorum. Medusa tüy gibi hafif, basamakları ikişer üçer çıkarak benim yanımdan geçiyor.

Medusa oradayken binanın çökeceğinden korkarak, ayağa kalkıyorum ve arkasından tırmanıyorum. Burnumuzun ucunu göremiyoruz. Duman kömür gibi kara ve sıcaklığın yoğunluğu bize binanın yandığını hatırlatıyor.

Tavanın bir kısmı büyük bir gürültüyle çöküyor. Yanan odun ve samanlar sol tarafımıza düşüyor. Tepemizde açılan yeni delikten çıkan yoğun dumanla, sağımızda zavallı bir çığlık sesi duyuluyor.

"Elinor!" diye bağırıyor Medusa. "Elinor, biziz, seni kurtarmaya geldik."

"Bizim kim olduğumuzu bilmiyor!" diye bağırıyorum ben de. "Daha bizimle tanışmadı."

Kapının girişinde, beyaz, kirli elbiseli bir figür beliriyor.

"John ve William'ı kıpırdatamıyorum," diyor yaşayan Elinor boğulurken. "Bana yardım etmelisiniz."

Odaya koşuyorum. Daha evvel kavga ettiğini gördüğümüz iki çocuk, şimdi köşeye sinmişler. Yeşil gözleri brüksel lahanası gibi kocaman görünüyor. Birini kaldırmaya çalışıyorum ama bana vurmaya başlıyor. Omzumdan ısırınca onu bırakıyorum. Ölü etimin tadını alınca öğürüp tükürüyor.

"Elinor, onları camdan atacak kadar tutabilir misin?" diye bağırıyorum, tavanın diğer kısmı da çökerken. Düşen korlar tahta merdivenleri tutuştururken yanan samanlar etrafa dağılıyor.

"Evet!" diye bağırıyor.

"O zaman onları bana at. Önce onları sonra da seni yakalayacağım."

Yaşayan Elinor kim olduğumuzu bilmiyor ama bizi sadece yardımcı olmak isteyen insanlar olarak kabul ediyor. Bizim Elinor'umuz. Ölümünde olduğu gibi yaşamında da güven duyan biriymiş demek... Onu terk eden ailesine bile söylediği tek bir nefret sözü yok.

Medusa'nın elinden tutarak tekrar dışarı koşuyorum. Merdivenlerden düşerek bir yığının üstüne iniyoruz. Merdivenler alev alev... Yaşayanların dünyasında bir daha ölemeyeceğimiz gerçeği de tam bir züğürt tesellisi, çünkü aslında Cehennem buradan çok daha güvenli. Alevleri yararak tekrar

sokağa çıkıyoruz. İnsanlar ağlayıp bağırarak şimdi yoluna çıkan her şeyi yakıp yıkan kırmızı canavardan kaçmaya çalışıyorlar. İçten içe Medusa'ya vuran şu kadının yangında mahsur kalmasını umuyorum. Elinor'un annesi olması umurumda bile değil.

Pencerelerden birinde bir yüz beliriyor. Bu Elinor. Çocuklardan küçük olanı kucağında... Kumaş şapkasını ve saçlarını çekiştiriyor.

"At onu, Elinor!" diye bağırıyorum.

Çocuk bir çığlıkla düşüyor ama kafasını yere çarpmadan önce onu yakalıyorum. Genç, hamile bir kadın onu kapıp el arabasına koyuyor.

"Acele et, Elinor!" diye bağırıyor kadın. "Küçük John'u da at."

Büyük çocuk kardeşi kadar dövüşmeye çalışmasa da, Elinor'la mücadele ediyor. Onu camdan sarkıtmadan önce birkaç kez bu böyle gidiyor. Tam arkalarındaki alevleri görebiliyorum. Ayakları bir gümbürtüyle yere çakılsa da, tekrar çocuğu yakalıyorum. Acı içinde bağırıyor.

"Biz Elinor'u buluruz!" diye bağırıyorum hamile kadına. "Siz buradan gidin."

Korku ve merakla karışık saygı duyarak, hamile kadın el arabasını tutup çekmeye başlıyor. Çocuklar ablaları için ağlıyor ama güvenli bir alana sürüklenirken hiç kıpırdamıyorlar.

Yangın şimdi Elinorların evinin her iki yanındaki binaları da ele geçiriyor. Erkekler, yangını suyla söndürmeye çalışmıyorlar; hatta nedense ilerdeki evleri yıkıyorlar. İnsanlar hâlâ çığlıklar içinde sevdiklerini arıyor. Tam bir kıyamet günü...

"Elinor, hemen atlaman lazım!" diye bağırıyor Medusa ama artık Elinor'u göremiyoruz. Kırılmış camdan dışarı duman çıkıyor.

Sonra sanki ortadan ikiye ayrılan devasa bir kemik gibi iğrenç bir çatırtı geliyor ve ikinci kat tamamen çöküyor. İnsan ölünce yaşama içgüdüsü tamamen kaybolmuyor; Medusa da ben de kocaman mavi-turuncu alevler gökyüzüne karışırken geri çekiliyoruz.

Ve çığlık başlıyor.

Kurtadamlar kurbanlarının dillerinin neden koparıldığını şimdi anlıyorum çünkü gerçek işkencenin çığlığı dayanılmaz oluyor. Varlığınızın her bir zerresinde hissedebiliyorsunuz.

Yaşayan Elinor'un ölmekte olan çığlıkları yüreğimi delip geçerken midem bulanıyor.

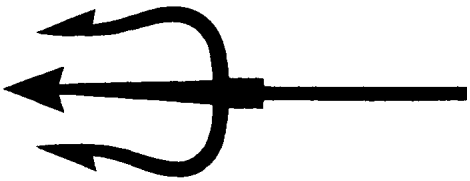
Onu kurtarmaya, ölümünü durdurmaya ve hayatta ikinci bir şans vermeye geldik ama başaramadık.

Birden yanımdan kocaman bir siluet geçiyor. Bir baltanın keskin yüzü, doymak bilmeyen yangını yansıtıyor.

"Alfarin, ne yapıyorsun?" diye bağırıyor Medusa.

Ama o durmuyor. Yanan binaya girip gözden kayboluyor.

Daha ne yaptığımı anlamadan peşinden koşuyorum.

17. Balta ve Alevler

Derim sıcaktan kabarmaya başladı bile. İki tahta kiriş, biri dik halde ve diğeri de onun üstünde doksan derecelik açıyla durarak, evin kalan kısmına giden bir tünel oluşturuyor. Eğer onlar da düşerse, binanın tamamı yıkılacak. Dumanlar içindeki bu binada bir şeyleri görmeye çalışmak işe yaramaz ama kullanabileceğim bir başka duyum daha var.

İşitme.

Yaşayan Elinor kapana kısılmış bir hayvan gibi bağırıyor. Evi tam anlamıyla başına yıkıldığı için öldüğünü biliyorduk ama öte yaşama geçmesinin bu kadar uzun süreceğini hiç düşünmemiştim. Bu rahatsız edici. İnsanın içini bir tuhaf yapan ses daha önce Medusa'ya vurdukları mutfak tarafından geliyor. Elinor, yıkılan tavandan direkt buraya düşmüş olmalı.

Alfarin'in şimdi nerede olduğunu biliyorum ve aklımın karanlığında bir umut ışığı beliriyor.

Bu ev tahtadan yapılmış ve Alfarin'in yanında baltası var. Hâlâ yaşayan Elinor'u kurtarabiliriz.

Sol elim başımın üzerinde, yanan kirişleri iterek ilerlemeye devam ediyorum. Alfarin benden birkaç adım ötede duruyor. Yaşayan Elinor'un kapkara ve kanlı yüzünden birkaç santim ötede duran yerdeki baltaya basıyorum.

Elinor iki kalın tahtanın altında, yerde yüzükoyun yatıyor. Tahtalardan biri bacaklarının, diğeri de sırtının üstünde. Elinor'un ağzından kan geliyor.

"Önce bunu kaldıralım!" diye Alfarin'e bağırıyorum, Elinor'un sırtında duran kirişi göstererek. Tahtalardan birinin ucu yanıyor ve ben de Elinor'un uzun elbisesini yakmaya yüz tutmuş korların üzerine çılgınca vurmaya başlıyorum.

Alfarin ile ben kirişin diğer yanından tutmak için yerlerimizi alıyoruz ama tepesindeki duvardan ve tavandan düşen parçalarla tamamen sıkışmış. Tekrar tekrar deniyoruz. Alfarin on adam gücünde ama tahtayı bir santim bile kaldıramıyoruz. O kadar sinirleniyoruz ki tekme atmaya başlıyoruz, ama yine de yerinden oynamıyor.

Yaşayan Elinor'un başı bir yana düşmüş ve ağzı akan kanın üstünde açık duruyor. İç organları ezilmeye başlıyor. Yakında kendi kanında boğulacak.

Alevler artık her yanımızda. Onları söndürme olanağımız yok. Alfarin'in tişörtü yanmaya başlıyor ve ben de iyice alev almasın diye üstüne atlayarak söndürüyorum. Elinor ıstırap içinde haykırıyor. Sanki doğum yapan, ilkel bir kadın gibi çıkıyor sesi.

Elbisesi alevler içinde yanıyor.

Alfarin baltasını alıp tahtayı kesmeye çalışıyor ama hemen üstümüzdeki kirişler şiddetle sallanmaya başlıyor. Her şey yerle bir olmak üzere...

Tişörtümü çıkarıp Elinor'un elbisesine vurarak, üstündeki yangını söndürmeye çalışıyorum. Yemin ederim ki tenimin sıcaktan yanarak şişip, kabardığını hissedebiliyorum.

"Böyle ölmek istemiyorum," diye hıçkırıyor Elinor. Burnundan ve ağzından avuç dolusu kan akıyor.

"Onu çıkaramıyoruz, Alfarin!" diye bağırıyorum. Her yanımı endişe kaplıyor. Bu işi berbat etmeyi yine nasıl başardık?

"Lütfen böyle ölmeme izin vermeyin," diye yalvarıyor yaşayan Elinor. Şimdi elleri ve dizlerinin üzerinde, Elinor'un yüzünün hemen yanında duran Alfarin ile konuşuyor.

"Biliyorum," diyor sessizce ve eğilip Elinor'un alnından öpüyor.

"Elini çabuk tut," diye yalvarıyor Elinor.

"Öbür dünyada görüşürüz, prenses," diyor Alfarin ve baltasını alıp, tahta kısmından kavrayarak, kollarını başının üstüne kaldırıyor.

Balta alevleri yarmadan birkaç saniye önce ne yapacağını fark ediyorum.

"Alfarin, hayır!"

Elinor'un ayaklarına düşen tahtanın üstüne çöküyorum. Şimdi bu dünyanın cehenneminin dibinde yanıyorum. Buraya Elinor'u kurtarmaya gelmiştik, öldürmeye değil.

Alfarin beni tutup çekmeye başlıyor. Direniyorum. Bana dokunmasını istemiyorum. Daha çok kiriş düşmeye başlıyor. Düşsün. Beni bu cehennemde yaksınlar. Şu yaptıklarım yüzünden sonsuza kadar Cehennem'de yanmayı hak ettim.

"Bizi geri götür!" diye kükrüyor Alfarin.

Üstümde buz gibi ellerini hissediyorum. Şimdi her şey soğuk... Ben de buz kesiyorum. Burası Dante'nin tasvir ettiği Cehennem'den bir kare sanki. Dokuzuncu kat, hainler için. Bundan daha büyük bir hainlik olabilir mi?

Çığlıklar duyulmaya başlıyor. Yanan eller, karanlıkta tutup çekmeye çalışıyor bizi. Her zamankinden daha hızlı ve sert... Ve işte uluma sesleri... Ölümün uluyan kurtları bizim için geliyor.

"Onları duşa sok. Su buz gibi olmalı."

Medusa ve Elinor hemen işi ele alıyor. Bir annenin bebeğine yaptığı gibi vücudumu kontrol etmelerine izin veriyorum çünkü şimdi acizim.

Alfarin ve beni duşa sokuyorlar; döşeme yere çöküyorum. Elinor başlığı çeviriyor ve dondurucu su yanık, ölü bedenlerimize doğru fışkırıyor.

"Kıyafetlerini çıkarsak mı?" diye soruyor Elinor.

Medusa'nın dikildiği banyoya yavaşça göz gezdiriyorum. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi geliyor. Medusa, Alfarin'in baltası elinde, lavabonun önünde duruyor. Üzerimizden kanı temizliyor. Su kırmızı akıyor.

"Bakma, El," diye hıçkırıyor Medusa, ama Elinor usulca elini onun sırtına koyuyor.

"Sorun değil," diyor sessizce. "Dört yüz senedir bugünün gelmesini bekliyordum."

Şimdi Medusa deli gibi ağlamaya başlıyor. Lavabonun üstüne eğilmiş, omuzları titriyor. Dönüp Alfarin'e bakıyorum. Yanmış sakallarından ve saçından su dökülüyor. Soluk teni şimdi kırmızı ve şiş. Benim de bundan farksız olduğumu anlamam için aynaya bakmama gerek yok ama ikimiz de acının karşısında sessiz kalıyoruz.

Bunu hak ettik.

Alfarin'in gözleri kapalı ve Elinor da Medusa'yı teselli ediyor. Kimse beni ağlarken göremez. Yumruğumu ağzıma sokup sertçe ısırıyorum.

Medusa tuvaletin üstüne çöküyor. Elinor ona birkaç peçete veriyor. Sonra da Alfarin'in baltasını siliyor ve onu yatak odasına götürüyor. Her birimiz parçalara ayrıldık ama Elinorumuz bir yaz günü kadar sakin.

Anlamıyorum. Ona yaptığımız şey için neden bize bağırıp çağırmıyor? O kirli balta saygı duyulacak ya da dikkatle korunacak bir şey değil ki. O bir hain. Elinor daha az önce Medusa'nın o baltadan akan kanı yıkadığını gördü. Elinor yüzyıllardır Alfarin ile birlikte, Medusa ve benim onlara katılmamızı bekledi. Arkadaş olmamızın kaderimizde olduğunu söyledi.

Neden bizden nefret etmiyor? Onun ölmesine biz sebep olduk ve tüm bu zaman boyunca bunu biliyordu.

Elinor bunu biliyordu.

Islak ayakkabılarımı, çoraplarımı ve kot pantolonumu çıkarıyorum. Tişörtüm 1666 yılında, o evdeki, o sokaktaki, o şe-

hirdeki her şeyle birlikte yanıp kül oldu. Converse'imin plastik tabanları erimiş. Vücudumun her bir zerresi acı içinde yanıyor.

"Yanıklarınız için merhem almamız gerek, Mitchell," diyor Medusa burnunu çekerek. Gözlerini ve burnunu peçeteye siliyor ve ayağa kalkıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden konuşmaya bile yeltenmiyorum. Duşa kabinden çıkıyorum ve soğuk döşemeye su damlatan ıslak iç çamaşırımla duruyorum. Medusa beni yumuşacık, beyaz bir havluyla kuruluyor.

"İkiniz de inanılmaz derecede cesurdunuz," diyor sessizce. Alt dudağını ısırıyor ama yine de akan gözyaşlarına hâkim olamıyor.

"Biz onu öldürdük."

Medusa şiddetle başını sağa sola sallıyor. "Siz onu kurtardınız."

"Onu ben öldürdüm," diyor Alfarin. Hâlâ suyun altında duruyor. Balmumundan yapılmış heykellere benziyor. Gözleri kıpkırmızı ve şişkin... Gözbebekleri tamamen kaybolmuş durumda.

"Siz onu kurtardınız!" diye bağırıyor Medusa. "Onun için yaptığınız şeyin farkında değil misiniz?"

Yumruğumu kapıya geçiriyorum. Avazım çıktığı kadar bağırarak, yanan ciğerlerim ağzıma gelene dek kapıya hiç durmadan yumruk atıyorum. Dışımda daha çok acı hissetmem lazım. Yanıklar yetmiyor. Acı her yanımı çepeçevre sarsın istiyorum. İçimdeki ıstıraptan kurtulmanın tek yolu bu...

Bazı şeyler yolunda gitmediğinde, yaşayanlar ölmek istediklerini söylerler. Ne kadar büyük bir aptallık bu! Hayatınızı sonlandırınca bütün saçmalıklardan kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz? Hiçbir kaçış yok, hem de hiç... İçinizdeki acı ve günahlar sonsuza dek sizinle kalacak ve ben de şimdi en yakın arkadaşlarımdan birinin ölümüyle lanetlendim. Varlığım süresince, bencilliğimin Elinor'un ölümüne sebep olduğu gerçeğini omuzlarımda taşıyacağım. Onun boğazına bıçağı ben dayamadım ama baltanın orada olmasının tek nedeni benim.

Başından beri haklıydım işte. Ben onlar için tehlikeden başka bir şey değilim, keşke bende bunu tek başıma yapacak cesaret olsaydı.

Medusa beni odanın içine doğru çekiyor. "Mitchell kendini kaybetti," diyor Elinor'a.

"Sen onunla burada kal," diyor Elinor. "Ben Alfarin'e bakacağım."

Medusa'nın sert parmak uçlarını eklemlerimde hissediyorum. Sonra parmakları yüzüme çarpıyor.

"Beni bırakmayacağına söz vermiştin," diyor sessizce. "Buraya dön, bana dön, Mitchell."

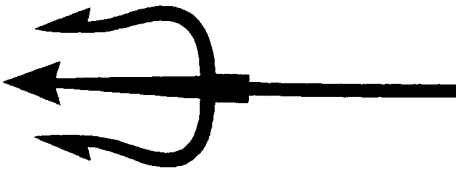
"Ben şeytanın tekiyim Medusa."

"Sen bir şeytan dışındaki her şeysin, Mitchell. Tanıdığım en sadık insansın. Arkadaşların için her şeyi yaparsın sen, her şeyi..."

Zayıf kolları beni sarıyor ve ben de başımı onun omzuna bırakıyorum. Sessizce kendime bir söz daha veriyorum. Eli-

nor'un kanı üzerine yemin ederim ki bu dünyada ya da diğerinde her şeyden çok sevdiğim insanlara zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim.

Ölümüm yaklaşıyor, işte o zaman bunların hepsi bitecek.

18. Vur, Vur, Vur

Medusa ve Elinor New York'taki ilk gecemizde bize temiz iç çamaşırları almıştı. Düşününce gülesim geliyor. Bu ancak kızların aklına gelir. Aramızdan iki kişinin ölümünü gördük –birine neden olduk– ama bir sorun yok çünkü yeni iç çamaşırlarımı giyiyorum.

Bir de annemle tanışsalar evi tozu dumana katarlardı.

Yok, bir daha böyle bir şaka yapamam. Duman falan... Bu baltadan gelen sesi bir türlü aklımdan atamıyorum, lanet olsun. Elinor'un boynundan geçerken öyle bir ses çıkardı ki...

Kızlar olanlar hakkında konuşmak istiyor, bu yüzden Şeytan Takımı toplantısı düzenlemek istediklerini söylediler. Elinor kendini açıklamak zorunda hissediyor ama benim o olanların hepsini unutmak istediğimi anlamıyor. O anı kesinlikle yeniden yaşamak istemiyorum. Şimdi Dönüştürücü'yü kullanarak Washington'a gitmemek için kendimi zor tutuyorum.

Beni tutan tek şey diğerlerini bu otel odasında, bu şehirde ve bu dünyada öylece bırakmak... Bir plana ihtiyacım var ama beynim suçluluk duygusuyla patlamak üzere. Hiç plan yapacak halim yok, özellikle de şimdi...

Medusa yanılıyor, ben korkağın tekiyim. Bu işi onlar olmadan yapmalıydım ama korktum. Yardıma ihtiyacım olacağını düşündüm. Ama gerçek bundan farklı... Medusa, Alfarin ve Elinor benden, kibrimden ve korkularımdan uzak durmalıydı.

Medusa ve Elinor odada volta atıyor. Ben de yanıklarım hâlâ acırken, giyinmiş bir şekilde hiç kıpırdamadan yatağın ucunda oturuyorum. Cehennem'de geçirdiğim dört seneden sonra cildimin ateşe alışmış olabileceğini düşünebilirsiniz ama 1666 senesi birçok şeytanın hiç tatmadığı acılarla dolu bir cehennemdi. Alfarin banyoda, saatlerdir çıkmadı. Dışarı çıktığında hepimiz nefesimizi tutuyoruz çünkü sakallarını tıraş etmiş. Yara bere içindeki yüzüne bakınca, bunu baltasıyla yapmış gibi duruyor. Çenesine ve yanaklarındaki yaralara bir sürü tuvalet kâğıdı yapıştırmış.

O kadar komik görünüyor ki kızlar gülmeye başlıyor.

Bense ona vurmak istiyorum.

Böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum ama şu anda ona o kadar kızgınım ki onu parçalayasım geliyor. Başka bir yol bulabilirdik. Başka bir yol bulmalıydık. Elinor'a geri gidip, onu gördüğümüz ilk anda oradan çıkarabileceğimizi söyledim ama kabul etmiyor. Toplantıda nedenini söyleyecekmiş.

Neden Alfarin ve Elinor ölümlerini değiştirmemekte bu kadar inatçılar ki? Anlamıyorum. Herkesin ikinci bir şansı olmaz. Bu yanlışları düzeltmek için çok büyük bir fırsat ama onlar bunu geri tepiyor.

Medusa bana üç tane beyaz hap ve bir bardak su uzatıyor. Bu ilaç yaşayanlar için, yani işe yaramayacağını ikimiz de biliyoruz ama yine de bu hareketi hoşuma gidiyor. Parmakları kısa saçlarımda geziniyor ama ben kendimi geri çekince duruyor.

"El, söylemesi gerekenleri söyleyince dışarı çıkıp aloe vera yağı alacağım. Cildine süreceğimiz için işe yarayabilir," diyor.

"Teşekkürler." Aloe veranın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama biliyorum ki Medusa'nın tek isteği bana yardım etmek.

Kızlar birbirine kollarını dolamış ve başlarını omuzlarına gömmüşler.

Alfarin ile benim yakın zamanda bunu yapmamıza imkân yok. Birbirimizin yüzüne bile bakamıyoruz.

Elinor öyle gergin ki, her zaman olduğu gibi ensesini ovuyor; tabii bu defa nedenini biliyorum.

"Biliyorum ki hepiniz benden nefret ediyorsunuz," diye başlıyor, "ama şimdi her şeyin nasıl olduğunu biliyorum ve ikinize de teşekkür etmek..." Daha fazla sesi çıkmıyor, yeşil gözleri yaşlarla doluyor. Artık her şey normale döndüğüne göre, sıra Elinor'un aklını kaçırmasına geldi. Medusa'ya dönüyor ve ellerini bükmeye başlıyor; çok endişeli görünüyor ama ben tekrar hayata dönüşüm buna bağlı olsa bile tatlı Elinorumuzdan nefret edemem ki.

"Senden nefret falan etmiyoruz, Elinor," diyorum duygusuzca. "Herhangi birimizin senden nefret etmesini sağlayacak bir şey yapabileceğini mi düşünüyorsun cidden?"

"Bizi bir araya getirenin kaderimiz olduğunu sen hep söylerdin," diyor Medusa, Elinor'a sıkı sıkı sarılarak.

"Er geç bir araya geleceğimizi biliyordum," diyor Elinor hıçkırarak. "Alfarin'i Cehennem'de bulmak senelerimi aldı ama tabii ki o benim kim olduğumu bilmiyordu, çünkü henüz ölümümü görmemişti. Sonra da ikinizin gelmesi için yüzyıllarca beklemem gerekti ama her gün ölüm listesini kontrol ettim. Medusa geldiğinde Mitchell gelene dek ona selam vermedim çünkü dördümüzün de bir arada olması gerekiyordu... üçümüz olursak.... üçümüz..."

Alfarin henüz ağzım bile açmadı. Gözleri yerdeki halıya sabitlenmişti. Sanki aramızda yokmuş gibi...

"Ölümünü yine değiştirebiliriz, Elinor," diyecek olsam da sözümü kesiyor.

"Hayır, değiştiremeyiz," diyor Alfarin yavaşça. Derinden gelen sesi odada yankılanıyor.

"Evet, bunu yapabiliriz," diye karşı çıkıyorum. "Medusa ve ben Elinor'u görür görmez dışarı çıkarırız. Bunu ona daha önce de söyledim."

"Peki ya kardeşleri?"

"Bilmiyorum, onları camdan ben atarım. Bak Alfarin, sen orada değildin. Sen sidik kokulu bir depoda bilincini yitirmiş halde yatıyordun. Ne olduğunu görmedin. Bunu değiştirebiliriz diyorum size."

"Alfarin haklı, Mitchell," diyor Elinor. "O beni anlıyor. Eğer benim ölümümü durdurursanız, bu defa benim yerime kardeşlerim ölecek. Onları kaldırmaya çalıştınız ama yapamadınız işte. Onlar kenar mahallede yetiştiler. Daha konuşmaya başlamadan dövüşmeyi öğrendiler. Onları oradan çıkaramazdınız."

"Benim en yakın arkadaşım senin kardeşlerin değil ama!" diye bağırarak karşılık veriyorum. "Yani eğer senin veya onların yaşaması arasında bir seçim yapacaksam, kusura bakma ama seni kurtarırım."

"Ama karar benim," diyor Elinor kibarca.

Şimdi öfkenin verdiği sıcaklık ve huysuzluk içimde dönüp duruyor. Sürekli camlara, kapılara vuracak halim yok ama içimdeki kızgınlığı ancak böyle atabilirim.

"Neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun, Elinor?" diye bağırıyorum. "Eğer sana yardım etmeme izin vermeyeceksen, neden geldin o zaman? İdarenin oradan geçerken yüzüme yumruk atacak kadar sinirlenmiştin ve şimdi ölümünü nasıl durdurabileceğimi biliyorum ama buna izin vermiyorsun."

"Ölümümü durdurmanı falan istemedim, Mitchell!" diye haykırıyor Elinor. Alfarin onun önüne geçip bana bakıyor. "Öleceğim anın o an olduğunu biliyordum ve Alfarin'in ne yapacağını bildiğinden emin olmak istedim. Yavaş yavaş yanarak ölmek istemedim, Mitchell. Istırap içinde ölmek istemedim. Bir an önce olsun istedim. Bunu durduramadığınızı kendiniz söylediniz. Alfarin beni kurtardı. Sen beni kurtardın."

"Biz seni öldürdük!" diye kükrüyorum.

"Ona bir daha sesini yükseltme," diye uyarıyor Alfarin.

"Yoksa ne olur? Benim de mi kafamı kesersin?"

Alfarin beni itiyor; ben de onu. Dövüşmeye başlıyoruz ama ilk yumruğu atan ben oluyorum. Çenesi kızgın demir gibi ama umurumda bile değil. Alfarin ve ben cebelleşip yere yuvarlanırken kızlar çığlık atmaya başlıyor. Yumruk ve tekme atıyorum ama ne yaptığımı anlayamıyorum çünkü sanki düz duvara çarpıyormuşum gibi hissettiriyor. Mideme birkaç yumruk alıyorum ve bu güçle sanki bağırsaklarım ağzımdan çıkacakmış gibi hissediyorum.

Çalışma masası ve sandalye odanın diğer köşesine uçuyor. Lamba Alfarin'in başına düşüyor. Vücudum yanan kırbaçlarla yüzülmüş gibi hissediyorum ama acı beni daha da motive ediyor. Alfarin'in kafasını, başında yıldızlar dönene kadar halıya vurmak istiyorum.

Medusa ve Elinor dövüşmeyi bırakmamız için bize bağırıyor. İkisi de bizi ayırmaya çalışıyor ve yumruklarımız onların yanına denk geliyor. Kolum havada yalpalanıyor. Alfarin' in de öyle... Dudaklarımdan ıslak bir şeyler akıyor. Ölü kanım gerçekten de çok tuzluymuş, deniz suyu gibi. Elinor'un kardeşinin beni ısırdıktan sonra tükürdüğüne şaşmamalı.

Elinor'un haklı olduğunu biliyorum. Eğer onu kurtarsaydık, kardeşleri ölecekti. Üçünü birden oradan çıkarma şansımız yoktu. Kardeşi de zebella gibi tekmeliyordu. Elinor'u kurtarma konusunda yanıldığımı bilmek öfkemi daha da alevlendiriyor.

Alfarin yıldızları gördü mü bilmiyorum ama ben gezegenleri gördüm. Oda dönmeye başlayınca dizlerimin üstüne

düşüyorum. Alfarin beni yakalayıp yere seriyor. Açık gitar kabının üstüne düşüyorum. Baltaya uzanıyorum ve avazım çıktığı kadar bağırarak sallıyorum. Balta koltuklardan birinin oyulmuş ayağına geliyor. Elinor geldiğimiz günden beri bu koltuğa hayran; Kraliçe Anne'in koltuğuymuş. Benim bildiğim tek Kraliçe Anne, VIII. "Kasap" Henry tarafından infaz edilmişti ve şimdi balta bende olduğuna göre biraz da ben doğrayabilirim. Eğer tüm bunlara bir son verecekse, odadaki her şeyi parçalara ayıracağım.

"Kes şunu, Mitchell, kes!" diyerek çığlık atıyor Medusa.

"Baltamı bırak!" diye haykıyor Alfarin ve odadaki masalardan birinin üzerinde duran Dönüştürücü'yü eline alıyor. Botlarının yanına, yere koyuyor. "Baltamı yerine koy, yoksa bu şeye basarım ve sonsuza dek yok ederim."

Savaş başlasın. Çeneme kadar gelen kanı akıtan şiş dudağımla yerden kalkıyorum. Balta hâlâ elimde.

Alfarin öfkeli ve terli görünüyor ve onun da yüzündeki tıraş kesiklerinden kan akıyor. Bir ayağının üstünde dengede kurmaya çalışıyor ve pembe bir jöle yığını gibi sallanıyor.

Burnumdan bir homurtu sesi çıkıyor ve çok canım yanıyor; burun deliklerimin kenarı da yanmış olmalı.

Alfarin'in dudağının kenarı yukarı çıkmaya başlıyor. Gözlerine bakmamaya çalışıyorum çünkü gülmek istemiyorum; ona çok büyük bir acı vermek istiyorum.

Şimdi kolları yel değirmeni gibi çırpınıyor. Eğer dikkatli olmazsa Dönüştürücü'ye çarpacak şey ayağı değil, koca göbeği olacak.

"Eğer Dönüştürücü'den uzaklaşırsan, baltanı yere koyacağım." Sert olmaya çalışıyorum ama şimdi boğazıma bir ağrı giriyor. Matematik dersinde gülmemek için kendini tutmak gibi bir şey bu. İnsanın elinde değil. Seni mahvetmek için tasarlanmış, gizli bir refleks işte.

"Teslim oluşunu kabul ediyorum," diyor Alfarin ve geri çekiliyor.

Baltayı Medusa'ya veriyorum, o da neredeyse elinden düşürecek gibi oluyor. Hain silah cidden çok ağır... Elinor odanın içinde koşup Dönüştürücü'yü alıyor ve arka cebine koyuyor.

"Teslim olmadım ki," diyorum Alfarin'e yürüyerek. "Bu bir ateşkes... Düşmanlığa ara vermek."

Tabak büyüklüğündeki elini uzatıyor. Ben de tutuyorum. Onu çekmeye çalışıyorum ama bende kaldıraç gücü yok tabii.

"İyi dövüşüyorsun, Mitchell," diyor. "Bir ara neredeyse denk getiriyordun."

"Oğlum, ben en az üç kere seni kıstırdım."

"Canını yaktım mı?"

"Hayır," diyerek yalan söylüyorum. "Ben yaktım mı?"

"Evet."

"Cidden mi?"

"Hayır. Kadınların karşısında erkekliğini kurtarmaya çalışıyorum. Aslında yavru köpek yalıyormuş gibi geldi."

"Katil."

"Kız çocuğu."

"Yemek yer misin? Oda servisinde süper sandviçler var."

"İyi fikir, dostum."

Kızlar ikimize de ağzı açık bakıyorlar ama erkekler böyledir işte. Sinirleniriz, kavga ederiz ve tekrar arkadaşlığımıza döneriz. Alfarin'in vücuduna indirdiğim birkaç yumrukla kendimi daha iyi hissediyorum, gerçi bunu yapmakla sağ elimdeki kemiklerin her birini kırdım ama olsun.

İki ölüme de bakıldı ama değişen hiçbir şey yok. Hâlâ kendi hatalarıma kızgınım ve olacaklardan deli gibi endişeliyim. Medusa sırtını göğsüme yaslayıp uzaktan kumandayı tutarken yerde oturuyorum. Beni beslemesi konusundaki teklifimden pek de etkilenmedi. Hatta bana o sandviçleri iğrenç bir şekilde nereye sokmam gerektiğini söyledi. 970 yılından döndükten sonra bir köşeye attığımız çamurlu kıyafet yığınından titreşimli bir ses geliyor.

"Bu ses de ne?" diye soruyor Elinor.

"Ceptelefonu gibi geliyor," diye cevaplıyor Alfarin. İki öğünlük yemek ve üstüne bir de yarım çikolatalı kek yedikten sonra üst üste iki kere geğiriyor.

"Sanırım benim telefonum," diyorum.

"Seni kim arar ki?" diye soruyor Medusa. Halının üstünde emekleyerek eşyaları karıştırıyor. Pantolonu indiği için, siyah iç çamaşırının üst kısmını görebiliyorum ve acaba ne tür bir sutyen giyiyor diye düşünüyorum. Stresli olduğumda neden böyle aptalca şeyler düşündüğümü bilmiyorum ama hep böyle oluyor.

Medusa ceptelefonumu cebimden çıkarıyor. Telefonda kırmızı ışık yanıyor.

"Telefonun ne zamandan beri bunu yapabiliyor?" diye soruyor dikkatle.

Cevap vermiyorum çünkü hatırladığım kadarıyla daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Işık duruyor. Ampulde sönen ışık gibi, kırmızı renk gidiyor ve kabı normal rengine dönüyor.

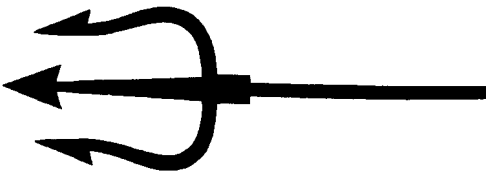
"Aman Tanrım," diyerek nefesini tutuyor Medusa. Rehberde geziniyor. Daha ekranı görmeden cevapsız çağrılara baktığını anlıyorum.

"Kimmiş, M?"

Medusa'nın yüzü bembeyaz oluyor. Hatta kıvırcıkları bile tuhaflaşıyor. Bana endişeyle bakıp telefonu uzatıyor. Telefon elime geçer geçmez, tekrar ötüp titremeye başlıyor. Kırmızı ışık tekrar beliriyor ve karnıma ağrı saplanıyor.

Septimus'tan bir mesaj var.

Biliyor.

19. Paradoks

Biliyorum.

Mesaj tek bir kelimeden ibaret ama beni endişeler denizine sürüklemeye yetiyor. Kaçmamız lazım. Septimus Cehennem'in bir numaralı hizmetkârı; bir güvenlik sorunu olduğunda bunu CAP'a bildirmekten başka çaresi yok. Ofisimizdeki kasa onların dosyalarıyla dolu. Dönüştürücü'ye ulaşmak için birkaç kırmızı dosyayı kaldırmam gerekiyordu, yani bunu bizzat biliyorum.

Zaten Şeytan'ın kredi kartını ve parasını çalmak yeterince kötüyken bir de Dönüştürücü'yü arakladım. Öyle efsanevi bir alet ki varlığını duyanlar bile gerçekliğine inanamıyor.

"Hemen gitmek zorundayız," diyor Alfarin. "Şimdi."

Ağzımı elimle siliyorum. Yarılan dudağım zonkluyor. Şimdiden beynimin içindeki çığlıkları ve uğuldamaları du-

yabiliyorum. Alfarin'e katılıyorum ama ölümün ellerini tekrar üzerimde hissetmeye hazır değilim. Her bir yolculuk daha da kötü gidiyor. Bir dahaki sefere karanlıkta gözlerimi açıp bana ulaşan ve o sesi çıkaran şeyi görmekten korkuyorum.

"Ne dersin, Mitchell? Lider sensin," diyor Elinor.

"Septimus daha uzun bir mesaj yazsa ölür müydü sanki?" diye sesli düşünüyorum. Telefonun siyah kılıfı soğuk ve ağır... Dönüştürücü'nün hassasiyetine öyle alıştım ki, elime aldığım diğer her şey hantal geliyor.

"Ne hakkında uzun mesaj atacaktı?" diyor Alfarin sabırsızca. "Dostum, sen cidden Lord Septimus'un Cehennem'den kaçışımızın zevkini sürdüğünü falan mı sanıyorsun? Tanrı Loki ile bile bahse varım ki, bu hainliğimiz çoktan ihbar edildi."

Kafamı sağa sola sallarken beynimin mantıklı yanı endişemi ele geçiriyor. "Bilmiyorum, Alfarin. Ölmeden birkaç ay önce babamın arabasını kaçırmıştım. Bir parti vardı ve bir tane kızla... neyse bu önemli değil. Babam bunu öğrendiğinde, bana *biliyorum* diye mesaj atmadı. Bana hemen polisi arayacağını ve kefalet ödemeyeceğini söyleyen bir mesaj attı. Neredeyse altıma yapıyordum. Hemen arabaya atlayıp polisler gelmeden eve gitmiştim."

"Polisi aramış mıydı?" diye soruyor Elinor.

"Hayır," diye cevaplıyorum, "ama anlatmaya çalıştığım şey bu değil. Demek istediğim, eğer Septimus bizi ihbar etmiş olsaydı, sanırım şimdiye çoktan tutuklanmış olurduk."

Sanki odadan karanlık bir bulut geçmiş gibi herkesin tüyleri ürperiyor. Onlardan korkmamız için, Kurtadamlar'ı anmamıza bile gerek yok.

"Bakın," diye devam ediyorum, "Septimus mesajı atmadan önce beni aramaya çalıştı. Sanırım benimle konuşmak istiyor."

"Onu geri aramayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye bağırıyor Medusa. "Sen çıldırdın mı?"

"Dönüştürücü kimde?" diye soruyorum. Elinor elini kaldırıyor.

"Tamam, toparlanın. Buradan ayrılıyoruz," diye kararımı belirtiyorum. "Almak istediğiniz her şeyi çantanıza koyun. Kirli kıyafetler de dahil, kalan her şey burada dursun. Tamam mı?"

Alfarin de, Elinor da başlarıyla onaylıyor ve odada işlerini görmeye başlıyorlar. Elinor her şeyi dikkatle katlıyor ama Alfarin sanki hindi dolduruyormuş gibi bütün kıyafetlerini çantasına tıkıyor. Elinor ellerini çırpıp organizasyonu üstleniyor.

Medusa yanımdan ayrılmıyor.

"Septimus'u arayamazsın."

"Daha ne yapacağıma karar vermedim."

"Evet, verdin. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Medusa," diyorum usanmış bir halde, "insanların gözlerine fazla anlam yüklüyorsun."

"Doğru söyleyip söylemediklerini ancak böyle anlayabiliyorum. On yedi sene boyunca yalancılarla yaşadım ben. Belirtileri bilirim."

"Gidip toparlan, Medusa. İki dakika içinde gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Karar vermedim."

"Neden bana yalan söylüyorsun? Herkesi geçtim ama sen..."

Ellerini tutmaya yelteniyorum ama onları geri çekiyor. Alt dudağını ısırıyor ve küçük burun delikleri şişmeye başlıyor.

"Lütfen bana kızma."

"Aslında hiçbir zaman bir planın yoktu, değil mi, Mitchell? Bir olaydan diğerine sürüklenerek, ilerledikçe bir şeyler uydurdun."

Yeniden yükselmeye başlayan bir öfke kokusu alıyorum. Ama ben ne Medusa'ya, ne de Elinor'a benimle gelmesini söyledim. Hatırladığım kadarıyla, kızlar onları ne kadar uzak tutmaya çalışsam da birer davetsiz misafirlerdi. Tek istediğim onları korumaktı ve şimdi Medusa benim sınırlarımı zorlama cesaretini gösteriyor. Üstüm başım çamur oldu, ateşlerin arasında kaldım, en yakın arkadaşlarımdan biri beni kum torbasına çevirdi ama ben hâlâ ölümümü durdurmak adına bir arpa boyu yol kat edemedim.

"Yaptıklarımı beğenmiyorsan, Cehennem'e geri dönebilirsin, Medusa," diyorum hemen. "Kimse burada kalman için seni zorlamıyor."

"İstediğin bu mu?"

"Tabii ki değil. İstediğim şey beni rahat bırakman."

"İyi o zaman, neden bizi gene ekmiyorsun?" Medusa, ellerini beline koyup benimle alay ediyor. "Dönüştürücü sende nasılsa... Ne zaman istersen bizi burada bırakabilirsin."

"Son kez söylüyorum, ben sizi ekmemiştim. Sadece sizi korumaya çalışıyordum."

"Daha önce hiç kimse beni koruyamadı!" diye kollarını açıp bağırarak karşılık veriyor.

"Neden sürekli böyle şeyler söylüyorsun? Belli ki yaşarken başına gelmiş olan bir şey için neden beni suçluyorsun? Eğer orada olsaydım buna engel olmaz mıydım sence? Şimdi bile bana doğruyu söylesen, engellerim ama yok, sır saklamak daha kolay geliyor, değil mi, Medusa? Eğer bana biraz da olsa güvenseydin..."

Alfarin ve Elinor'un kapıya doğru sıvıştıklarını fark ediyorum. "Olduğunuz yerde kalın ve toparlanmaya devam edin!"

Medusa yine bir şey söylemek için ağzını açıyor ama neyse ki vazgeçiyor. Hatta, Elinor'u alıp banyoya götürüyor.

İçeriden söylenme sesleri geliyor. Kızların tartıştığını sanmıyorum ama Medusa'nın ağzından hızlı hızlı çıkan kelimelere bakılacak olursa, şimdi başka bir şeye kızıyor. Kızlar yeniden odaya girerken Alfarin gitar kılıfının kabını kapatıyor. Septimus'un numarasını giriyorum ve başparmağım arama tuşunun üstünde geziniyor.

Onu özlüyorum. Umarım onu hiç hayal kırıklığına uğratmak istemediğimi biliyordur. Onunla konuşup her şeyi açıklarsam, belki de bunu yoluna sokabiliriz. Ben artık ölü olmak istemiyorum ve bunu herkesten çok o anlayacaktır.

Medusa ve Elinor çantalarını alıp omuzlarına asıyorlar. Yine sağduyu kazanıyor. Birbirimizle tartışmamalıyız ve kızlar sadece onları korumaya çalıştığımı anlamalı. Onlar benim en yakın arkadaşlarım.

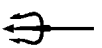
Elinor kollarını Alfarin'in pazılarına dolayıp ona sıkı

sıkı sarılıyor. "Baltanı unutma," diye fısıldıyor.

Medusa eliyle elimi tutuyor. "Artık kavga etmeye bir son verelim mi, Medusa?" diye soruyorum. Sırtını bana dönüp Elinor'un koluna girdiğini fark ediyorum. Dolayısıyla görebildiğim tek şey sırt çantası. Bu da bana, benimkinin nerede olduğunu bilmediğimi hatırlatıyor.

"Elinor, şimdi!" diye bağırıyor Medusa.

Yer ayağımın altından kayıp giderken boynum geriye düşüyor. Başımın içinden geçen ölülerin azap çığlıklarının olduğu karanlıkta dönmeye başlıyorum. Beni saran eller, yerini dişlere bırakıyor. Karanlıkta beni çevreleyen kurtların etimi ısırıp kopardıklarını hissedebiliyorum.

Her yer ıslak. Derin olmayan bir suya yüzüstü düşüyoruz. Ellerim ve ayaklarım suyun dibini bulunca sızlayan vücudumu kaldırıyorum. Güneş batıyor ve masmavi gökyüzünde parlak pembe çizgiler oluşuyor. Önümüzde kocaman, çelikten bir dikili taş duruyor ve gökyüzüne doğru yükselerek belirmeye başlayan ilk yıldızları işaret ediyor.

"Elinor, sen ne yaptın?" diye azarlıyorum. "Hangi gün, hangi zamandayız?"

"Elinor bizi zamanda altı ay geriye götürdü, yani senin en başında yapman gerekeni yaptı, Mitchell," diye cevaplıyor Medusa. "Eğer bizi şimdiki zamanda tutmasaydın Septimus izimizi bulamazdı."

Elleriyle bizi işaret ederek dik dik bakan insanlar var.

Eyfel Kulesi'nin yanındaki fıskiyelerden birinin üstünde, durup dururken dört genç belirdi ne de olsa.

Paris'te akşamın erken saatleri...

Aylardan yaz.

Futbol maçının devre arasında stada kurulan sahneye düşsek bu kadar görgü şahidimiz olmazdı.

Birden tepem atıyor.

"Kitaplardan gördüğün yeri hayal edip bizi buraya getiremezsin. Ver şu Dönüştürücü'yü," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Olmaz," diye karşılık veriyor Medusa. "Bana ceptelefonunu verip Cehennem'i aramayacağına söz vermediğin sürece olmaz."

"Cehennem'i aramama gerek bile kalmayacak, Medusa!" diye bağırıyorum, fışkıran suyun arasından Elinor'a bakarak. "Az önce Avrupa'nın yarısına burada olduğumuzu gösterdiniz. Çok geç olmadan, bunu halletmeliyim."

Alfarin uzanıp, Dönüştürücü'yü Elinor'un elinden alarak bana fırlatıyor.

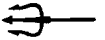
"Bizi geri götür."

Ben kırmızı ibreyi numaraların üzerinde oynatmaya çalışırken Medusa üzerime zıplıyor. Dönüştürücü'ye uzanmaya çalışırken ellerini boynuma doluyor. Alfarin onu başımdan çekmeyi deniyor ve Elinor'un uzun bacaklarına takılıp düşüyor. Dördümüz de çat diye fıskiyenin ortasına düşüyoruz. İzleyenlerin kahkahaları kulaklarımıza geliyor.

Kafamda oteli canlandırmaya çalışıyorum ama gördüğüm tek şey koridordaki solmuş çiçekler oluyor.

"Tutun birine, haydi."

Kafam vücudumun geri kalanından ayrılmış gibi hissediyorum. Alevli rüzgâr tenimi sıyırırken, çığlık atan ölülerin görüntüsü nihayet karanlıkta beliriyor. Sisli, gri bir girdapta açık ağızları dönüyor. Sonra görüntü değişiyor ve kana bulanmış dişler ölümcül darbe için insan kafalarının üzerine geliyor.

Ben Elinor'un üzerine, Medusa da benim üzerime düşüyor. Bir an için Alfarin'i kaybettiğimizi düşünüyorum ama sonra Elinor'un altından çıkan botunu görüyorum. Hepimizin ağırlığını taşıyor.

Otel odamızın dışındaki koridordayız. Vücutlarımızdan buhar çıkıyor ve duvarlar zifir gibi koyu siyaha bürünüyor. Yukarı bakınca, devasa köpekler gibi görünen siyah gölgelerin karşımızdaki duvarda gezindiğini görüyorum. Kocaman çenelerini kızların başına doğru uzatarak açıyorlar.

"Hâlâ çığlıkları duyabiliyorum," diyor Elinor hıçkırarak ve karşıdaki odanın kapısına doğru çekiliyor. "Kurtadamlar gördüm ve onlar da beni gördü."

"Ben de gördüm," diyor Medusa nefes alarak. Titremeye başlıyor ve elleriyle dudakları morarıyor.

"Odaya girmeliyiz!" diye bağırıyorum. Gölgeler kayboluyor. "Anahtar kimde?"

"Bende değil."

"Sende değiller miydi?"

"Yanımda çantam bile yok, anahtarlar nasıl olsun?"

"Masadaydılar."

"Neden kimse almadı?"

Alfarin kapıya yumruğunu vurmaya başlıyor. Sonra da kapı kolunu zorluyor.

"Ne yapıyorsun?"

"İçeri girmeye çalışıyorum."

"Alfarin, sakin ol, dostum." Sanırım zaman yolculuğunda olanlar koca oğlanı korkutmaya başladı ve şu anda sakinleştirmemiz gereken biri varsa, o da öldürücü silahı olandır.

"Mitchell, neden anahtarı almadın?" diye soruyor Medusa.

"Çünkü senle Elinor'un bir isyan planladığınızdan haberim yoktu."

"Şşşt," diyor Elinor. Alfarin hâlâ kapıya vuruyor. "Dinleyin."

Kapıyı dinliyoruz. Odanın içinden gelen sesleri duyuyoruz. "Haydi, haydi, haydi," ve sonra da "Buldum!" diyen bir ses kapıdan yükselerek, şimdi duvara dayadığımız kulaklarımızda çınlıyor. Odanın içinden çok büyük bir rüzgâr sesi geliyor ve kapının altından gri bir toz yığını fışkırıyor.

Sessizlik.

"Bu Alfarin'in sesiydi," diyor Elinor, şaşkınlıktan ağzını açarak, "ve Medusa'nın..."

"Bir paradoksun içindeyiz," diye karşılık veriyorum yere çökerek. Şakaklarımı ovmaya başlıyorum; Cehennem'den kalma bir baş ağrım var. Bu işi nasıl bu kadar batırabildik, daha doğrusu batırabildim?

"Açıkla, dostum."

"Paradokslar mantığa aykırı gelse de gerçekten olur," diye yanıtlıyorum, *Rolling Stone* ya da diğer dergileri okumak ye-

rine, sıkı bir bilimkurgu karikatürü takipçisi olduğum günleri hatırlayarak. Eminim Medusa bunu bilse, hiç hoşuna gitmezdi. "Alfarin'in ölümüne giderkenki zamanı hatırlıyor musunuz?" Kapıda birileri olduğunu duymuştuk, değil mi? İçeri girmeye çalışıyorlardı. Hepiniz Kurtadamlar geldi diye endişelenmeye başlamıştınız. Onlar değildi. Gelenler bizdik. Burada. Şimdi."

"Yani hem orada hem de burada mıydık?" diye soruyor Alfarin yüzünü kaşıyarak. Yüzünde şimdiden kirli sakal çıkmaya başlamış, oysa birkaç dakika önce tıraş olmuştu.

"Evet."

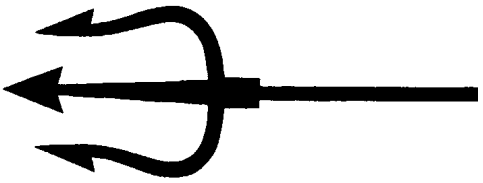
"Peki, bu her şeyi mahveder mi?"

Hiç konuşacak gücüm kalmadı. Hâlâ yüzüme yaklaşan dişleri görebiliyorum. Dönüştürücü benim elimde, yani şimdilik ait olduğu yerde. Bir karar vermem gerektiğini biliyorum ama bunu yapmak için cesarete ihtiyacım var. Arkadaşlığımızın gücüyle bu işin altından kalkarız sanıyordum ama yanılmışım.

Diğerlerini Cehennem'e geri yollayacağım. Şu ağır, kasa gibi kapıların kapandığı ana... Yani daha en başından hiç oradan ayrılmamış gibi olacaklar ama ben her şey sona ermeden önce devam etmeliyim.

Gidip başladığım şeyi bitireceğim.

Tek başıma.

20. İçimizdeki Şeytanlar

Odaya girmem lazım. Darbe vurma telaşları esnasında, Medusa ile Elinor oda anahtarının, kredi kartının ve nakit paranın çantamda olduğunu unuttular. Alfarin'e gitar kılıfıyla baltasını almayı hatırlatıp, benimkini unutuyorlar. En önemli şeyi...

"Özür dilerim, Mithcell!" diyerek ağlamaya başlıyor Elinor.

"Artık kontrolümüzü kaybetmeye başladık, değil mi?" diyor Alfarin.

"Başından beri kontrolün bizde olduğundan pek emin değilim," diye yanıtlıyorum. "Bakın, gidip eşyalarımı almam lazım. Üçünüzün de burada kalmasını istiyorum ve bu defa tek başıma seyahat edeceğim. Grup olarak yapınca, resmen zehirli atık salgılıyoruz."

"Kapıyı kırsak ya," diye öneride bulunuyor Alfarin. "Bu kilit benim baltama dayanmaz."

"Bugün yeteri kadar sorun çıkarmadık mı zaten?" diye karşılık veriyorum, yandan kızlara bakarak. Elinor'un çilli yanakları hemen utançtan kızarıveriyor ve Medusa da yere bakıyor. "Dikkatleri daha fazla üzerimize çekmeyi riske edemeyiz ve otelin kapısını kırmak da tam olarak bunu yapar. En fazla birkaç dakika içinde döneceğim."

"Bizim yanımıza gelecek misin?"

"Evet, elbette. Söz veriyorum."

Dönüştürücü'den elime kıpkırmızı bir ışık yansıyor. Sanki patlamak üzere olan bir havai fişek gibi görünüyor. Bu şeyin kontrolünü ele almanın avutucu bir yanı var. Bir şeylerin üstesinden çok iyi gelemiyorum belki, bunun fazlasıyla farkındayım ama bu küçük zaman makinesini idare edebilirim. Aramızda öyle bir bağ var ki, avucumun içine bile tam oturuyor. Sanki avucum için tasarlanmış.

Tarihi bir kenara bırakıp kendi saatime bakıyorum. Tıpkı muhasebe bölümünde yaptığım gibi bir şeyleri kaydetmeye başlamam gerek. Sayılarla aram çok iyi ve daha dikkatli olmaya başlamam lazım.

Dönüştürücü'nün kırmızı yüzünde oda görünmeye başlıyor. Kırmızı düğmeye basarken bizimkilere bakmıyorum bile. Kurtların kanlı dişlerinden ve çığlıklarından çekiniyorum.

Ama şimdi sadece sessizlik var.

Otel odasına varıyorum ve ilk kez ayaklarımın üzerine düşüyorum. Her şey rayına oturuyor. Biraz midem bulanıyor ama hepsi bu. Ölüm bana ulaşamadı. Kurtadamlar oraya gelip benim ödümü koparamadı. Yanık cildim bile daha serin ve rahat.

Yatak odasının kapısını açıyorum ve üç kişinin yüzünde bir rahatlamışlık ifadesi beliriyor. Medusa ve Elinor üstüme çıkıyorlar ve her tarafım saçlara boğuluyor.

"Ölümümde yaşadığım en uzun beş dakikaydı," diyor Alfarin, omzuma vurarak. "Tek başına seyahat etmek nasıl bir hisli?" diye soruyor Medusa. Beni bırakmıyor ve küçücük kollarını şimdi belime sarıyor.

"Hiçbir şey olmadı." Kolumu omzuna atıyorum ve yatağa kadar onunla yürüyorum. Birlikte oturuyoruz. Bu his çok hoşuma gidiyor.

"Yani daha kötü olmadı mı?"

Hayır anlamında kafamı sallıyorum. "Hayır, yani hiçbir şey olmadı. Ne bir çığlık duydum ne de bir yüz gördüm. Hatta karanlık bile farklıydı. Önceden sanki yüzüme bir yorgan örtmüşüm gibi hissettiriyordu ama bu defa kırmızımsı bir parlaklık karanlığın içinden çıkmaya çalışıyordu. Sanki mum ışığı gibiydi."

"Belki de uzak bir zamana gitmediğin içindir," diye öne sürüyor Medusa. Şimdi de başını omzuma yaslıyor.

"Sen bilge birisin, Medusa," diyor Alfarin. "Bence haklı olmalısın."

Fikrimi dile getirmiyorum ama bence yanılıyorlar. Elinor'un ensesini ovuşturmasından ve gözlerimize bakmaktan kaçınmasından anlıyorum ki, bence o da başka bir nedenden şüpheleniyor. Sonuçta, Dönüştürücü hakkındaki kitabın tamamını okuyan oydu. Elinor muhtemelen teoride benden çok daha fazla bilgiye sahip.

Şu koridordaki zifiri karanlık leke beni endişelendiriyor. Burası New York'taki Plaza, otellerle ilgili dergilere göre, dünyanın en pahalı otellerinden biri. Şeytan Takımı'ndan birinin o siyah lekenin ortaya çıkmasına neden olması hiçbir şekilde mümkün olamaz. Gri tozu anlarım ama o zifir gibi leke başka bir şey. Bence o ölümün zehirli izi. Kalıcı bir gölge...

Ama ben vardığımda odada hiçbir şey olmadı. Ne bir kül yığını ne de bir kir izi... Kurtadamlar'ın çığlığını, sıcaklığını ya da kana susayan soluğunu da hissetmedim.

Bir soru kafamda dönüp duruyor. Kafamda sözcüklere dökmek istemiyorum çünkü eğer bunu yaparsam o zaman gerçekten soruyu sormuş olurum.

Kurtadamlar hangimizi takip ediyor? Hangimiz şeytanız?

Hayır, böyle düşünemem. Kafam karışıyor. Her şey Septimus'un mesajıyla başladı ve şimdi caydırılmaya başlandım. Bu işte tek bir amacım vardı ve artık onun gerçekleştiğini görmek istiyorum.

"Herkes sessizleşti," diyor Medusa, inceledikten sonra. Kocaman, çikolata gözleri bana bakıyor.

"Düşünüyorum," diye karşılık veriyorum.

"Mitchell, iyi misin? Kıpkırmızı oldun," diyor Elinor.

Elimle yüzümü siliyorum, yanıyorum. Her yanımdan terler boşalıyor.

"Ben bir karar verdim. Hepinizi Cehennem'e geri götürüyorum," diye ortaya atıyorum. "Tek başıma devam edeceğim"

Şimdiye dek sahip olduğum en yakın üç arkadaşımdan karşı çıkmalarını bekliyorum ama tek kelime bile etmiyorlar. Sanırım niyetimi çok net ifade edemedim?

"Hepiniz anladınız mı?" diyorum. "Herkesi tam da başladığımız ana götürüyorum. Kimse farkı anlamayacak. Başınız belaya girmeyecek."

Ev ödevi yapmadığım zamanlar, öğretmeni görmezden geldiğim gibi onlar da beni görmezden geliyorlar. Neden benimle tartışmıyorlar? Bu konuda ciddi olmadığımı mı sanıyorlar? "Burada dikkat çekmeye çalışmıyorum, bu konuda ciddiyim. Yalnız devam edeceğim. Bir kez yaptım ve tek başıma zamanda yolculuk bir grupla yapmaktan çok daha kolaydı." Kitap yanılıyormuş, tek başına yolculuk çok daha kolay. Sonuçta ben yapabildim.

"Ayrılmadan önce iki oda için de ödeme yapmalıyız," diyor Elinor. "Alfarin, diğer odaya bir bakabilir misin? Ben de bu defa Mitchell'in çantasının hazır olduğundan emin olayım. M, sen de banyoya bakar mısın? Bir şey kaldığını sanmam ama çocukların yanığı için aldığımız kremi de koyalım. Belli olmaz, belki de içinde ölülere de yarayan bir şey vardır."

"Tamamdır, El," diye içten bir karşılık veriyor Medusa.

"Sözün benim için emirdir," diyor Alfarin başım eğerek.

Aptal değilim, ne yaptıklarını biliyorum. Eğer her zamanki gibi davranırlarsa, bunu yapmayacağımı sanıyorlar.

"Hepinizi geri götürüyorum, Elinor."

Temiz iç çamaşırlarını katlayıp çantama koymaya devam ediyor. "Tabii ki, Mitchell."

Sesimi yükseltiyorum. "Ben ciddiyim!"

"Yapacaklarından bir an olsun şüphe duymuyorum."

"O zaman ne yapıyorsunuz? Neden böyle... böyle... kayıtsızsınız?"

Medusa'nın sesi banyodan yankılanıyor. Mermerlere çarparak, normalden çok daha derinden çıkmasına neden oluyor.

"Kavga etmemizi mi tercih ederdin, Mitchell? Seni rahatsız eden şey de bu değil mi? Alfarin seni bir kez daha dövmek ister mi bilmiyorum ama çok istersen El ve ben birlik olup sana karşı gelebiliriz."

Yüzümden akan terler boynumda birikiyor. Lunaparklardaki hızlı trendeymişim gibi hissediyorum. Ama bu tren boşluğa ve karanlığa sürükleniyor ve ben kemer takmadım, düşeceğim.

Bana ne olduğunu bilmiyorum.

Alfarin odadan geri dönüyor. "Oda boş, prenses."

"Tamam," diyor Elinor, "para bizde, kredi kartı kontrol edildi, Dönüştürücü Mitchell'da, telefonları da aldık."

"Çocukların temiz iç çamaşırı da..." diye bağırıyor Medusa, "tamamdır."

Ayaklarımı sürüklüyorum ve tam zamanında banyoya yetişip lavobaya kusuyorum. Midemden çıkanlar çok iğrenç ve koyu yeşil çamur gibi görünüyor.

"Bu çok iğrenç, Mitchell," diyor Medusa, yüzünü buruşturarak.

"Sanırım ben bir kez daha ölüyorum," diye homurdanıyorum.

"Ee, her şeyin bir ilki vardır," diyor Elinor. Şimdi kapının eşiğinde durmuş parmaklarıyla uzun saçlarını kıvırıyor.

"Bunun olmasını bekliyormuş gibi davranıyorsun," diye karşılık veriyorum, yere çökerek.

Medusa duşta beyaz bir havlu ıslatıp yüzüme koyuyor.

"Ölülerin tek başına zaman yolculuğu yapmamalarının bir nedeni var," diyor saçımı okşayarak. "Elinor, biz Cehennem'de seni yakalaya çalışırken bize bundan bahsetmişti. Gördüğün gibi korkunç yan etkileri olabiliyor."

Kafamı kaldırıp Elinor'a bakıyorum. Alfarin de kapının eşiğine geliyor; dört sırt çantasını da omzuna asmış ve balta da elinde. Sakalları yokken çok daha genç görünüyor. Ama tüysüz olmak ona yakışmıyor.

"Kütüphaneden bir kitap daha almıştım," diyor Elinor. "Binlerce sene önce Dönüştürücü'yü kullanan biri tarafından yazıldığı söyleniyordu ama bilimkurgu rafındaydı, çünkü kimse ona inanmamış."

Biri tek başına seyahat ettiğinde başına ne geleceğini bilmeme gerek yok, hissedebiliyorum. Sanki iç organlarım çorbaya dönmüş. Hem ölü olup hem de bu kadar hasta olunabileceğinin mümkün olduğunu düşünmüyordum.

"Bunun olacağını bile bile, tek başıma seyahat etmeme izin mi verdiniz yani?" diye bağırıyorum.

"Bu kalıcı bir şey değil, Mitchell," diyor Medusa. "Buna ölüm ozmosu deniliyor."

"Biyolojiden nefret ederdim," diye homurdanıyorum, kahverengi bebek mamasına benzer bir şeyi kusmadan önce. "Peki, sütten ağzım yanmadan önce, Dönüştürücü ile ilgili bilmem gerek başka bir şey var mı?"

"Biri ne zaman Dönüştürücü'yü kullansa, zamanda değiştirilemez bir şey yaratmış olur," diye yanıtlıyor Elinor.

"Tabii istediğin gibi seyahat edebilirsin ama o düğmeye bastığın anda tekrar zamanda geri gidip onları değiştiremezsin. Bir de, ölülerin seyahat ederken ölüm izleri bıraktığını bilmelisin, ki sanırım buna şahit olduk. Ne kadar çok kişi seyahat ederse, o kadar çok iz kalır, çünkü Dönüştürücü zehirli atık bırakır."

"Ama tek başıma yolculuk yaptığımda hiçbir iz olmamıştı," diyorum yavaşça. "Birlikte yaptığımız yolculukta toz ve zift izleri gördüm, ama bende ne toz ne de başka bir şey vardı."

"Mutlaka bir şey olmuş olmalı," diyor Elinor.

"Söyledim ya, yoktu işte. Ben geldiğimde Kurtadamlar ya da, başka herhangi bir şey de yoktu. Bu defa yoktu işte."

Elinor'un gözleri Alfarin'e kayıyor. Kapının eşiğinden ayrılmış, odaya dönmüş ve baltanın keskin yüzünde yeni tıraş ettiği yüzünün yansımasına bakıyor. Pek de etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum.

Ama Elinor şiddetle hayır anlamında kafasını sallıyor. "Hayır, asla."

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Medusa sessizce. Eğilip yüzümü ıslak havluyla siliyor. Yüzümdeki sıcaklık şimdiden havluyu kupkuru yaptı bile.

"Önemi yok."

Ama ne kadar zıttını iddia etse de, Elinor'un da benimle aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim, çünkü Alfarin'den gözlerini alamıyor. Elinor çoğu zaman ona bakmaktan kendini alamaz.

Yine de tek başıma seyahat ettiğimde o zehir bende yoktu. Yolculuk bittiğinde de içimden katı yığınlar halinde çıktı. Yani gri toz ve zifir lekeler benden gelmiyor ve eminim ki Medusa ve Elinor'dan da gelmiyorlar.

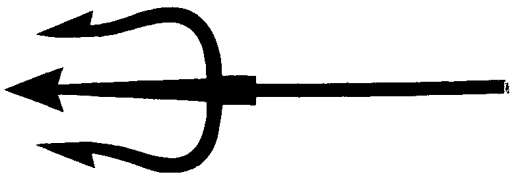
Ve eğer Kurtadamlar beni yakalamaya çalışmıyorsa, gruptaki bir diğer kişinin peşinde olmalılar.

Alfarin bir katil. Hep öyleydi... Viking krallarının oğulları, daha konuşmaya başlamadan önce silah kullanmayı öğrenirler. Ölüm onu durdurmadan önce, birkaç silahlı köylüyü nasıl da alaşağı ettiğini kendi gözlerimizle gördük.

Ve bir de Elinor meselesi var.

Ölüm beni hilekâr biri haline getirmiş olabilir ama vücudunun her bir zerresi farklı bir cevabı haykırsa da, bazen kendine karşı dürüst olmaktan başka çaren yoktur.

Ölüm Alfarin için geliyor.

21. Sırlar ve Yalanlar

Mide bulantım geçmeye başladı ve artık terlemem ya da titremem kalmadı. 1666 yılından kalan yanıklar sinir uçlarımı bir kez daha etkilediği için, vücudum karıncalanmaya başladı.

Ama tabii gitgide kolaylaşıyor. Öldüğünüzde, çok daha hızlı bir şekilde iyileşebiliyorsunuz, bana kalırsa bu çok ironik. Beş yaşındayken ve yaşıyorken elimi ocakta yakmıştım. İyileşmesi üç ay sürmüştü. Büyükannemin yaralı cilde yağ sürmemiz konusundaki ısrarlarını dinlemek bir işe yaramamıştı. İyileşmesine yardımcı olacağını söylemişti ama yaptığı tek şey beni kızarmış tavuğa çevirmesiydi. Ama ölüyseniz tıpkı XVI. Louis ya da Elinor'un da yaptığı gibi, kopan kafanızı tekrar yerine koymanız bile mümkün.

Medusa havluyu tekrar ıslattı. Hâlâ yüzümü siliyor. Artık buna ihtiyacım yok ama yine de sesimi çıkarmıyorum

çünkü onun etrafımda olması hoşuma gidiyor. Elinor'a yanıma gelmesini işaret ediyorum.

"Ne düşündüğümü biliyorsun, değil mi?"

Elinor ağzını büzüp yeşil gözlerini kısıyor.

"O Alfarin değil."

"Tartışacak vaktimiz yok, Elinor," diye karşılık veriyorum. "O yüzden, en azından benim önerime kulak asar mısın?"

"Biri beni bu konuşmaya dahil edebilir mi acaba?" diye soruyor Medusa. Yüzümü havluyla silmeyi bıraktı ve şimdi burun deliklerinden gelen kısa, derin homurdanmaları duyabiliyorum. Bu da sinirlenmeye başladığı anlamına geliyor.

Popomun üstünde banyonun bir ucundan diğerine kayıyorum ve kapıdan uzaklaşıyoruz. Alfarin'in onun hakkında konuştuğumuzu düşünmesini istemiyorum, ama şu anda tam olarak bunu yapıyoruz.

"Bence zamanda yolculuk yaparken duyduğum ve gördüğümüz şeyler Kurtadamlar ve onların kurbanları," diye fısıldıyorum, gizlice Alfarin'in sanki uzamasını bekliyormuşçasına, kirli sakalıyla oynamasını izlerken.

"Sanırım bunu hepimiz tahmin ettik zaten," diye karşılık veriyor Medusa.

"Mesele şu ki, ben tek başıma seyahat ederken orada değillerdi."

"Neden seni etkilemiyorlar yani?"

"Çünkü beni takip etmiyorlar, grubumuzdaki bir başkasının peşindeler. Sanırım Alfarin'i almaya geliyorlar."

"Hayır."

Medusa nefesini içine çekiyor. "Neden?"

"Elinor Kurtadamlar'm ilk şeytanlar olduğundan bahsetmişti. Ve onlar çocuk tacizcileri ve katillerin peşindeler. Ben Dönüştürücü'yü çaldığım için gırtlağa kadar günaha girmiş olabilirim ama eminim ki Kurtadamlar şu anda bizi başka bir şey için takip ediyor. Her şeyi düşünecek olursak, hırsızlık o kadar da büyük bir suç değil."

"Alfarin bir şeytan değil," diyor Elinor sertçe.

"Tabii ki değil," diye fısıldayarak karşılık veriyorum, "ama sence Kurtadamlar bunun ayrımını yapar mı? Onların kurbanlarını ölmeden önce takibe aldığını sen kendin söylemiştin, ama bu ölünce de takip etmeyecekleri anlamına gelmiyor olamaz. Onları gördüm, Elinor. Buradalar, bizi izliyorlar. Kalabalığın ve gölgelerin içindeler. Şimdi koridorda o iğrenç siyah iz var. Dördümüz birlikte yolculuk yaptıkça, bıraktığımız izler daha da kötüleşti. Kurtadamlar bizimle oyun oynuyor. Alfarin seni öldürdü ve 970 yılında da o köylülerden birkaçının canını aldığına eminim ve bunlar sadece bizim bildiklerimiz."

"Ama o farklıydı," diye karşı çıkıyor. "Alfarin'in yaptığı şey nefsi müdafaaydı. Bana gelince..." Sesi kesiliyor ve güzel, yeşil gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Ne demek istediğini anlıyorum, Mitchell," diye fısıldıyor Medusa, "ama bu konuda haklı olduğunu düşünmüyorum. El'in söyledikleri mantıklı... 970 senesinde, Alfarin sadece kendini savunuyordu, hem onun zevk için öldüren bir katil olduğunu düşünseler, Kurtadamlar daha o zaman onu

alırdı. Tüneldeyken El'in söylediklerini hatırlasana: Kurtadamlar kurbanlarını daha yaşarken takip eder ve katil onların varlığını mutlaka hisseder. Alfarin yaşayan bir Viking iken onların varlığını hissettiğinden hiç bahsetmemişti. Ve aklında bulunsun, o El'i katletmedi, sadece acısına son verdi. Ötenazi gibiydi yani. Bunu yaptığı için ona şeytan denilemez. Şeytani değil, merhametliydi."

Bir yanım karşı çıkmak istiyor ama içten içe kızların haklı olmasını umut ediyorum. Alfarin benim kardeşim gibidir ve sahip olduğum her şeyi yitirme pahasına onu savunurum.

Ama bu hararetli argümanları şimdi hiç de düşünmek istemediğim bir olasılığın kapılarını aralamış oldu.

Eğer Kurtadamlar benim veya Alfarin için gelmiyorlarsa, kızlardan birinin peşinde olabilirler mi?

Hemen gitmeliyiz. Ayakta durmaya çalışırken bacaklarım titriyor ama Medusa ve Elinor içgüdüsel olarak iki kolumu da tutuyorlar ve sabit duruyorum. Sendelerken, arkadaşlığımızın ilk günlerini düşünüyorum. Elinor tüm o zaman boyunca bizi beklemiş. Hayatlarımız da, tıpkı ölümlerimizin olduğu gibi birbirine bağlıymış. Kader diye bir şey var olabilir mi hakikaten?

"Alfarin, gitmeye hazır mısın?" diyorum. Sesim bana aitmiş gibi çıkmıyor. Sanki yankılanıyor gibi, benden bağımsız.

"Yüzümdeki kılları geri istiyorum," diyor Alfarin, surat asarak. "Yüzüm bebek poposu gibi görünüyor."

"O olmasa bile, sen gerçek bir erkeksin," diyor Elinor rahatlatarak. Elini onunkinin üstüne koyuyor ve Alfarin'in de ağzı

kulaklarına varıyor. Neredeyse bir melek gibi görünüyor.

"Daha kötüsü olabilirdi, Alfarin," diye ekliyor Medusa. "Mitchell gibi olsan, sakal bırakabilmek için yüz sene beklerdin."

"Öyle bir kaderim olsa, sonsuza kadar mağaraların en derininde saklanmak zorunda kalırdım," diyor Alfarin, kamyon gibi kollarını omzuma atarken.

"Yanıklara dikkat, adamım,"

Medusa elini yumruk yapıp ağzına götürerek öksürüyor. "Bebeksin."

Çenesini nasıl kapatacağımı iyi biliyorum ve zaten Ölümün Ozmosu'nu görmek tek başıma devam etme planımı iptal etti... "Hadi bakalım, senin ne kadar cesur olduğunu görelim, Melissa Pallister." Ağzı beş karış açılırken, Dönüştürücü'yü ona veriyorum. "Sıra sende."

Otel odasına son bir kez bakıyorum. Kocaman yataktaki beyaz çarşaflar kırışmış ve koyu gri tebeşir tozu gibi görünen izle lekelenmiş. Bir yığın kirli, ıslak kıyafetler köşeye atılmış. Her tarafta çamur ve pislik kokusu var.

"Tarihi ayarladın mı?" diye soruyorum Medusa'ya.

"Evet," diye fısıldıyor. Soluk yüzü ekşi sos rengine dönmüş.

Alfarin'e dönüyorum. "Bu defa kızları öncekinden de sıkı tutmalıyız."

"Korkuyorum, Mitchell."

Dönüştürücü, Medusa'nın eline küçük, kırmızı ışıltılar yayıyor. Avucunda öylece duruyor, eliyle kavrayamayacak kadar korkuyor.

"Bekle," diyorum. Alfarin'in omzundaki çantayı almak için dönüyorum. Çantayı açıp temiz iç çamaşırlarının etrafında elimi gezdiriyorum. Derinlere ulaştığımda parmağım bir parça kuşe kâğıdına değiyor ve tutup çekiyorum.

"Buna bak," diyorum Medusa'ya. Gözlerimizin ışıl ışıl parladığı, dördümüzün olduğu fotoğrafı gösteriyorum. Medusa gülümseyip de, mükemmel cildinde gamzeleri belirince benim asi bebeğim yine aramıza dönüyor.

"Bu fotoğrafa bayılıyorum!" diyor Elinor, kahkaha atarak. "Medusa tam bu fotoğraf çekinirken osurmamış mıydı?"

Medusa bunun saçma olduğuna dair, burnundan bir ses çıkarırken, Alfarin kıkırdıyor.

"Geğirmiştim, osurmamıştım. Kadınlar osurmaz."

"Bunu bir de anneme söyle," diyor Alfarin, sosis gibi parmaklarının arasına fotoğrafı alırken. "Borazanıyla, ağaçları yerle bir etmesiyle bilinirdi."

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" diye soruyor Medusa.

"Çünkü biz bir takımız," diye cevaplıyorum. "Biz birbirimiz dostuyuz ve ne olursa olsun bunu unutamayız."

"Şeytan Takımı," diye doğruluyor Elinor.

"Evet," diyor Medusa ama sesi derin ve hüzünlü.

"Sakın beni bırakma, ne olursa olsun," diyorum Medusa'ya, beline sımsıkı sarılırken.

"Gene Kurtadamlar'ı göreceğiz, değil mi?"

"Sadece kısa bir süreliğine," diye cevaplıyorum.

Dördümüz, dar bir çember oluşturuyoruz. Medusa'nın Dönüştürücü'ye yazdığı tarihi göremiyorum ama 1967'ye gideceğimizi biliyorum; namı diğer Aşk Yazı.

"Buna hazır mısın?" diye soruyorum.

"Gerçek, kâbuslardan kötü olamaz," diye yanıtlıyor Medusa.

Dönüştürücü Medusa'nın elinin üstünde, havada duruyor. Yavaşça parmaklarını saatin kenarına koyuyorum ve bırakmıyorum.

"Gözlerini kapat ve bakma."

Elinor da aynını yapıyor. Alfarin başıyla beni onaylıyor ve baltasını sımsıkı kavrıyor. Bunu dillendirmesek de aramızda bir çeşit telepati var. Alfarin ve benim gözlerim hepimize yeter. İkimiz de gözlerimizi açık tutacağız ve bu halkayı kırmaya çalışan her şeyi uzaklaştıracağız.

"Üç... iki... bir..."

Dönüştürücü bizi geçmişe atarken, sıkı halkamız hemen dağılıyor. Sıcaklık ve ateş yüzüme vururken gözlerimden yaş akıyor. Kurtadamlar etrafımızı sarıyor; kafalarında kurt derisiyle karanlıkta ortaya çıkıyorlar. Simsiyah, jilet gibi keskin dişler boynumu sıyırırken, girdapta acı çığlıkları yankılanıyor.

Ama bu defa, karanlıktaki bir sesi tanıyorum. Ulaşamayacağım bir yerde, durmaksızın artan korkunç bir çığlık... Beni çağırıyor ve bırakmamam için yalvarıyor.

Ellerimin altında, güneşin kavurduğu çimenleri hissediyorum. Ellerim ve dizlerimin üzerinde köpek gibi duruyorum. Hatta köpek gibi soluyorum. Parlak, ölümcül güneş gökyüzündeki tepede dururken, ışınları karşısına çıkan her şeyi yakıp kavuruyor.

Medusa ve Elinor sırtüstü yatıyorlar ve yüzlerini buruşturmuşlar. Elinor ellerini kulaklarına koymuş.

Alfarin yere çökmüş, öğürüyor.

Medusa'ya doğru sürünüyorum ve başını ellerimin arasına alıyorum. Başparmaklarım, teninde eğri büğrü çizgiler bırakıyor.

"Uyan, geldik," diye fısıldıyorum. "Geçti artık."

Gözkapakları, sanki mendilde dağılan mürekkep gibi küçücük damarlarla işlenmiş. Medusa'nın kuru ağzı usulca oynuyor; dudakları tutkalla yapışmış gibi kapalı. Kendimi çekip Alfarin ve Elinor'a bakıyorum.

"Nasıl geçti?"

"Her zamankinden de kötü," diyor Alfarin, "ve bir çığlığı diğerlerinden çok daha net duydum."

"Ben de," diyor Elinor.

Medusa bu duruma sessiz kalıyor. Dirseklerinin üzerine kapanıyor ama gözleri açık. Gözleri kanlanmış.

"Herhangi biriniz sesi tanıdı mı?" diye soruyorum.

Alfarin ve Elinor hayır anlamında başlarını sallıyorlar. "Sen tanıdın mı?"

Gözlerim üçünden ayrılıyor ve uzaklara uzanan kırmızı demir köprüye kayıyor. Manzara umurumda bile değil, sadece yalan söylediğimi anlamalarını istemiyorum.

"Hayır," diye cevaplıyorum.

Havada duman kokusu var. Cehennem'de, farklı türdeki pis yanık kokularını algılamada ustalaşabiliyorsunuz. Örneğin tahta, uzun süre solursanız gözlerinizi sulandırır. Sigara

dumanı içindeki kimyasallar nedeniyle diğerlerine benzemez, neredeyse tatlı bir kokusu vardır. Yağlı et yanığı ister istemez öğürmenize sebep olur ve kâğıt yanığı da havada gizliden bir iz bırakır. San Francisco, et yanığı haricinde, tüm bu esansların karışımını taşıyor. Onun yerini keskin mangal ve tatlı kokusu almış.

Medusa bizi Golden Gate Köprüsü'nün yanındaki büyük parka getirdi. Her yerde insanlar var; çoğu kavruk toprağın üstünde tembellik ediyor ama kimse bize dikkat etmiyor. Müzik havayı sarmış; hüzünlü gitar ve şarkılar duyuluyor. Altmışlar müziğini severim ama tahminimce herkes şu anın ne kadar önemli olduğunu umursamayacak kadar uçmuş durumda. İncecik sarı çimenlerde birkaç şenlik ateşi fark ediliyor ve hippi grupları da onların etrafını sarmış. Dünyayı umursamayan bir çift, yere kadar inen ve fil hortumunu andıran bir ağaç dalının üstünde oynaşıyor.

"Öldüğün gün bugün mü?" diye soruyor Elinor.

"Evet," diye yanıtlıyor Medusa usulca. Gözleri köprüye sabitlenmiş.

Alfarin ve Elinor'a dönüyorum. "Ben Medusa ile biraz yürürken burada bekler misiniz?"

İkisi de aynı anda başlarını sallıyor ve kararmış ağaca doğru yürüyorlar. Çürümüş ağaç kabuğuna isimler yazılmış. Çoğunun da etrafında kalpler var. Elinor izlerken, Alfarin de baltanın ucuyla ağacı kazımaya çalışıyor. Önce E, sonra da L harfini yaparken, yüksek sesli bir çatırtı havayı kaplıyor ve ağacın bir kısmı yanlarına düşüyor. Ölü yapraklar konfeti

gibi havaya fırlıyor ve sonra tozlu toprağın üstüne yavaşça süzülerek iniyorlar. Alfarin söylenerek dalı alıp tekrar ağaca takmaya çalışırken, Elinor kıkırdamaya başlıyor.

"Ne kadar da tatlı bir çift," diyor Medusa. Sesi hâlâ hüzünlü geliyor.

"Elinor'un o sırrı onca zaman nasıl sakladığını aklım almıyor," diye karşılık veriyorum. "Özellikle de Alfarin'den..."

Medusa elini avcumun içine koyuyor. "Hepimizin sırları vardır, Mitchell."

Parkın içinde yürümeye başlıyoruz, ağacın üstündeki çiftin ve yerdeki tozu kaldırarak dans eden üç kızın yanından geçiyoruz. Hepsi de yalınayak. Medusa'nın üzerinde dar bir pantolon, şimdi çıkarıp beline bağladığı kırmızı-siyah kareli gömlekle dar gri atlet var. Kızların daha çok günlük kıyafetler giymelerini seviyorum, özellikle de Medusa gibi güzel kızların güzel görünmek için simlere, tokalara ya da makyaj yapmalarına gerek yok. Dans eden kızların tam arkasında, bol kahverengi pantolonlu ve üstsüz bir adam duruyor. Kılsız göğsünü kaplayan siyah kalemle yazılmış yazılar var. İçi küçük çilekle dolu, kâğıt keseler satıyor. Az önce geldiğimiz, geleceğin New York'u ile 1967 yılı arasındaki para farkını anlamamasını umarak cebimdeki tüm bozukluğu uzatıyorum.

"Eğer buna hazır değilsen, direkt benim ölümüme geçebiliriz," diyorum, olgun bir çileği Medusa'nın ağzına tıkarken.

Medusa bana doğru yanaşıyor ve ellerimi daha sıkı tutuyor. "Sanırım artık hazırım."

"Üvey babanı mı göreceğiz?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Medusa. Sanki başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi duraksıyor ama konuşmuyor.

"Senin canını yaktığı için ona ne olursa olsun, herhangi bir şey yapmamı istersen, senin için bir nefeste yaparım."

"Artık nefes alan biri değilsin."

"Ama yakında alacağım."

Devasa ağacın gövdesinde biraz dinleniyoruz. Medusa beni diğer tarafa çekiyor ve böylece Alfarin ve Elinor'dan kısmen saklanıyoruz. Gerçi artık bu tarafa baktıklarını zannetmiyorum. Alfarin binlerce insanın içinde de olsa, gözleri bir tek Elinor'u görür. Çabalamadan romantik olabiliyor.

Bense deniyorum.

"Bana bir sır ver, Mitchell," diye fısıldıyor Medusa, ellerini göğsüme bastırarak. "Bana Cehennem'de kimsenin bilmediği bir sır ver."

"Neden?"

"Çünkü sana dair, sonsuza kadar benim olacak bir şey istiyorum, sadece benim."

"Hey, sana ceketimi vermeye çalışmıştım, hatırladın mı?"

"Öyle bir şeyi istediğim zaman alabilirdim," diye yanıtlıyor. "Ben buradan bir şey istiyorum," ve elini ölü kalbime götürüyor.

Ben ellerimle ne yapacağımı şaşırıyorum. O yanımda böylesine kendinden eminken ona dokunmak çok daha zor.

"Bunu herhangi birine, hatta Alfarin ile Elinor'a bile söylersen, bir daha seninle asla konuşmam," diyorum.

"Söz veriyorum."

"Ama ben de senden bir sır istiyorum," Ağacın gövdesine sürtünerek yere inerken kabuğu sırtıma batıyor. Yerler tozlu ve pantolonum hemen kirli, kırmızı tozla kaplanıyor. Medusa bacaklarını açarak kucağıma oturuyor. Bu onun boyunu biraz uzatıyor ve ağzım, onunkine yakın olması gerekirken düğme burnunun önünde duruyor.

"Ne istersen," diye fısıldıyor, parmaklarını saçlarımda gezdirirken.

"Ben yaşarken, annem beni Mitchell diye çağırmazdı."

"M.J. diye çağırırdı, değil mi?" diyor Medusa. Pis pis sırıtıyor ve gamzesi çıkıyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Septimus söylemişti."

"Septimus nereden biliyormuş?"

"Septimus her şeyi bilir."

Yanaklarımı şişirip nefes veriyorum. Saçlarım dalgalanmayacak kadar kısa ama Medusa'nın saçları ise büyülenmiş kobra gibi dans ediyor.

"Bence çok tatlı," diye ekliyor. "Benim M.J.'im." Başparmağı çenemi okşuyor.

Önc, Medusa'nın annemle aynı ismi söylemesini umursamıyorum. Hatta kulağa normal gelmesi biraz şaşırtıcı sonraysa birden bunu Medusa'dan tekrar duymayı ne kadar çok istediğimi anlıyorum. Yani benim iyi-kötü her şeyimi bilen kişiden... O her zaman neyi nerede söyleyeceğini çok iyi bilir. Bunlar duymak istediğim şeyler olmayabilir ama genelde duymam gereken şeylerdir.

"Benim M.J.'im."

Duymam gereken şey kesinlikle bu. Tam da şu anda, bu tatlı dakikada, ölü olmama olan kızgınlığım geçiveriyor. Acısı geçmiyor ama Medusa tıpkı bir yara bandı gibi onu kapatıyor.

Ağzı benimkinden birkaç santim uzakta... Ona bir tane daha çilek veriyorum ve o da aynısını bana yapıyor. Meyveli parmakları önce saçlarıma, oradan boynuma ve sonra göğsüme dokunuyor. Yüzündeki odaklanışı izliyorum, sanki vücudumu aklına kazıyor. Sahip olduğum her bir iç organım dans ediyor. Neyse ki nefes almak zorunda değilim, çünkü sanırım nefesimi bir insanın tutabileceğinden çok daha uzun süredir tutuyorum.

"Diğer kızlar kadar güzel olmadığımı biliyorum."

"Sen tanıdığım kızların hepsinden daha güzelsin, Medusa."

"Patty Lloyd'dan da mı?"

"Onun altı yüz altmış altıncı sırada olduğu yerde, sen bir numarasın." Bu Medusa'nın yüzünde bir gülücük bırakıyor, hani insanların gerçekten mutlu olduklarında dişlerini göstererek ortaya çıkardıkları şu büyük gülücüklerden... Medusa'nın öndeki ilk dişinin arkasında dinlenen dilini görebiliyorum.

"Gözlerini kapat," diyor, ben de söyleneni yapıyorum. Yüzünü benimkine yaklaştırdığını hissedebiliyorum çünkü asi saçları yüzüme değiyor.

"Kapalı tut," diye emir veriyor ve ben de tutuyorum, şimdi yüzüme yaslanmış ıslak bir şey hissediyorum. Sanki musluktan su damlıyormuş gibi...

"Seni seviyorum, Mitchell," diyor Medusa nefesini içine çekerek. "Hep sevdim."

Dudakları dudaklarımda ve bu Patty Llyod'u öpmekten çok daha iyi çünkü bunun çok özel bir anlamı var. Medusa'nın teninin sıcaklığı tenimi yakıyor, ama çok huzurlu hissediyorum.

Medusa bunca zaman burnumun dibindeymiş ama ben hiç farkına varamamıştım. Ellerimi yerden çekip ona dokunmak üzere hareket ettiriyorum.

Birden üzerimdeki ağırlığı gidiyor. Sıcak bir rüzgâr süpürge gibi kıyafetlerimi çekiştirirken gözlerimi açıyorum.

Medusa görünürde yok.

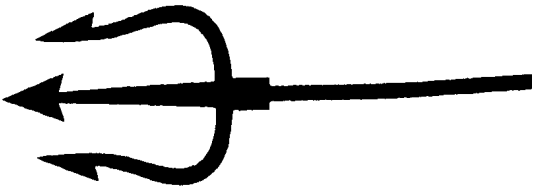
Ağacın etrafında dolanıyorum ve Alfarin ile Elinor'un bana doğru koştuğunu görüyorum. Elinor çığlık atıyor.

"Medusa nerede?" diye bağırıyorum.

"Gitti, gitti!" diye haykırıyor Elinor.

Kıpırdayamıyorum. Bacaklarım ölü gibi ağır. Sanki ölü kalbim gerçeğiyle yer değiştirmiş gibi ağrıyor. Yere düşüyorum ve parmaklarım iki ağaç kökünün arasında zayıfça titreyen Dönüştürücü'yü kavrıyor.

Medusa bizi terk etti, beni bir yara bandı gibi söküp attı ve şimdi dudaklarımdaki çilek tadıyla en yakın arkadaşımın yanaklarından akan gözyaşları dışında hiçbir şeyim yok.

22. Hiçliğe Giden Köprü

"Ona ne söyledin?" diye bağırıyor Elinor çılgına dönmüş bir halde.

"Hiçbir şey söylemedim!" diye bağırarak karşılık veriyorum. Dönüştürücü bir kez daha benim elimde. Onu göğsüme bastırıyorum.

"Medusa sana onu kullanacağını söylemiş miydi, dostum?" diye soruyor Alfarin. Gözleri etrafı tarıyor, hatta Medusa sanki uçan bir kuşmuş da bizi kandırmış gibi, ağaçların tepesine bile bakıyor.

"Bana gözlerimi... kapatmamı söyledi... sonra da... sonra da..." Cümlemi bitiremiyorum. Boğazım acıyor. Dönüştürücü'deki tarihe bakıyorum. 18 Haziran 1967 yazıyor. Saat: Sekiz.

Elinor saati elimden kapıveriyor. "Sorun yok!" diye haykırıyor. "Tarih ve saati biliyoruz. Şimdi onu takip edip geri getirelim."

"Ama Medusa'nın nereye gittiğini bilmiyoruz ki," diyor Alfarin. Sesi sanki büyük babamın saatinin gong sesi gibi yankılanıyor.

"Öyleyse zamanda birkaç dakika geri gidip daha en başında Dönüştürücü'yü almasına engel oluruz," diyor Elinor hüngür hüngür ağlayarak.

"Ama bunu yapamayız!" diye bağırıyorum. "O düğmeye bir kere basıldı mı, zamanda değiştirilemez bir şey yaratmış olunur, bunu sen kendin söylemiştin. Onu durduramayız ve o da bunu biliyor olmalı."

Çilek tadını yok etmeye çalışarak elimin tersiyle ağzımı ve dilimi siliyorum. Birkaç dakika evvel aldığım kesekâğıdı çöplerin arasında öylece duruyor. Sanki seyrelmiş kan gibi, meyvenin kalan suyu içinden sızıyor. Ayağa kalkıyorum ve onu yerde, yalnızca kirlenmiş kıpkırmızı kâğıt hamuru kalana değin eziyorum.

Tam da o anda tüm bu zaman boyunca Kurtadamlar'ın kimin peşinde olduğunu anlıyorum.

"Sizce ölümünü biz olmadan durdurmaya mı gitti?" Elinor'un sorusu beni düşüncelerimden alıkoyuyor.

Dönüştürücü'yü onun elinden geri alıyor ve orada aşk sarhoşu bir aptal gibi gözlerim kapalı otururken Medusa'nın girmiş olduğu tarihe tekrar bakıyorum.

"İyi ama bu onun ölüm tarihi değil ki," diyorum, tamamen kafam karışmış halde. Ya San Francisco dönüyor, ya da ben olduğum yerde sallanıyorum.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor Alfarin.

"Çünkü bir keresinde bilgisayardan Medusa'nın kaydına bakmıştım. Nasıl öldüğünü bilmek istiyordum ama bilgiler gizliydi."

"Ama onun ölüm tarihinden kesinlikle eminsin?" diye soruyor Elinor.

"Eğer doğruyu söylediyse, içinde bulunduğumuz günde, yani 25 Haziran 1967'de öldü. Dönüştürücü'de ayarladığı tarihten bir hafta sonrasındayız."

"Peki, o zaman o neden bir hafta geriye gitti?" diye soruyor Alfarin.

Yere eğilip başımı bacaklarımın arasına alıyorum. *Düşün, Mitchell,* diyorum kendi kendime. Düşün.

Medusa hayatı hakkında pek az konuşmuştur, yani yaşadığı hayat hakkında... Dört yaşındayken bir balerin ve sonra da doktor olmak istediğini biliyorum. Bir keresinde bana, on üç yaşındayken bir süreliğine Teksas'ta yaşadığını söylemişti ama nedeni ebeveynleri ayrıldığında, annesi ayaklarının üzerinde durana kadar akrabalarının yanında kalmalanıydı. Medusa on dört yaşına geldiğinde tekrar San Francisco'ya taşınmışlar ve annesi de yeniden evlenmişti.

Birden cevabı buluyorum.

"Üvey babasıydı."

"Ne olmuş ona?" diyor ikiside.

"New York'taki ilk gecemizde söylediği şeyi hatırlıyor musunuz?" diye bağırıyorum. "Kâbusundan uyanınca, *onu da* ölüme sürüklemeyi dilerdim, demişti."

"Yani üvey babasını mı kasttetmiş?" diye soruyor Elinor.

Hiddetle başımı sallıyorum, onaylarcasına. "Bana o ki-

şinin üvey babası olduğundan bahsetmişti. Medusa üvey babasıyla ilgili bir şey yapmaya gitti."

"Peki nereye?" diye soruyor Alfarin. "Medusa nereye gitti? Yolunu bilmiyorsan zamanın hiçbir anlamı yok. Gittiği yeri görmeden..."

"Biliyorum, Alfarin," diye sözünü kesiyorum. "Gittiği yeri görmeden, oraya gidemediğimizi biliyorum."

"Hiç annesi hakkında bir şey söyledi mi, ya da nerede yaşadığına dair?" diyor Elinor yalvararak. Kolumu kavrıyor.

Ama hatırlayamıyorum. Sanki aklım açık gri sislerle örtülmüş gibi... Medusa ile geçmişteki konuşmalarımızı düşünmeye çalışıyorum ama sesinin nasıl olduğunu bile hatırlayamıyorum. Aklımda onu yakalamaya çalışıyorum ama kana bulanmış kum gibi akıyor. Zamanda oluşturduğumuz çatlaklardan kayıp gidiyor.

"Haydi, önce köprüyü deneyelim," diyorum, üst dudağımın etrafında biriken ter damlalarını silerek.

"Ama Dönüştürücü'deki bu tarih, onun ölüm günü değil ki!" diye haykırıyor Elinor.

"Biliyorum!" diye bağırıyorum. Einor'un beti benzi atıp da Alfarin'in yüz ifadesi değişince, hemen ona bağırdığıma pişman oluyorum. "Özür dilerim, Elinor, özür dilerim." Titreyen ellerini avucumun içine alıyorum. "Ama bir yerden başlamak zorundayız. Onu bulacağız. Sana söz veririm, Medusa'yı geri getireceğiz."

Elinor'un çilli yanaklarından yaşlar süzülüyor. Ona karşı daha evvel hiç hissetmediğim kadar sorumlu hissediyorum kendimi. Medusa'nın gitmesini nasıl izin verebildim?

Neden beni bıraktı?

Kırmızı ibreye dokunmuyorum. Golden Gate Köprüsü'nde durduğumuzu hayal ederken, o da tıpkı hassas bir saat sarkacı gibi zincirinde asılı duruyor. Saatin kırmızı yüzü ışıldayarak parlamaya başlıyor.

"Tutunun," diyorum, gerek olmasa da. Alfarin, Elinor ve ben Medusa bizi terk ettiğinden beri birbirimize tutunuyoruz.

Zamandaki bu yolculuğumuz sıcak ama sessiz geçiyor. Bize eşlik eden ölülerin ne çığlığı, ne de ağlayışları duyuluyor. Sanki gündoğumundan birkaç saniye öncesi gibi, sadece karanlıkta pembe bir sis var. Kurtadamlar gitmiş.

Devasa binaların birinin yanındaki köprüye varıyoruz. Yakından bakınca kırmızıdan çok turuncu görünüyor. Trafiğin sabit akışında farklı modellerde arabalar geçiyor: Buickler, Pontiaclar ve benim en çok sevdiğim, Chevrolet Camaro. Klasik arabalar...

Ama benim tek istediğim Medusa.

"Onu görebiliyor musunuz?" diye bağırıyorum. Alfarin ve Elinor'un yanından ayrılarak köşeye doğru koşup etrafa, sonra da suya bakıyorum. Bu köprünün ölçeğindeki varlığımız tüm önemsizliğiyle ortada. Köprü öylesine uzun ki, her yanını görmek imkânsız... Medusa şu anda burada olsa bile, Dönüştürücü'yü köprünün her bir santimini görmek için kullanmadığımız sürece, yine de onu göremeyiz.

Pasifik Okyanusu'na akan nehre bakıyorum. Güneş batarken, sis dalgaları içe doğru ilerlemeye başlıyor. Sis köprüyü ve tabii bizi de içine almaya geliyor.

Elinor Medusa'nın adını haykırarak, bir aşağı bir yukarı koşuyor. Ben de farklı bir yöntem izleyerek Melissa Pallister adıyla bağırıyorum.

Ama benim asi bebeğim burada değil. Bu onun zamanı değil.

"Diğer kısmı ya da köprünün ortasını deneyelim mi?" diye soruyor Alfarin. Sesi sakin ve metanetli geliyor. Mavi gözleri, konsantre olmuş.

"Burada olduğunu sanmıyorum, Alfarin," diye yanıtlıyorum, Elinor çığlık atmaya devam ederken. "Her bir metrekaresini de arasak, burada bulamayacağız."

"Nehirde bir şey var!" diye bağırıyor Elinor, Alfarin ile ben koşup onun işaret ettiği yere bakıyoruz. Yüzlerce metre aşağıda, köpüklerin arasında bir şey aşağı yukarı sallanıyor.

"Sadece bir fokbalığı," diyor Alfarin ve kollarını şimdi hıçkırıklara boğulan Elinor'a doluyor.

Medusa'yı hep en yakın arkadaşım olarak görmüştüm, kendimi de onunki olarak. Bir başkasının onunla olan ilişkisini, dördümüz ayrılmaz bir grup olmamıza rağmen, hiç derinlemesine düşünmemiştim. Ama Elinor onun hiç sahip olmadığı kız kardeşi ve Alfarin de ağabeyi gibiydi. Biz bir aileydik.

Medusa sadece birkaç dakikadır yok ve ben ondan bahsederken şimdiden geçmiş zamanı kullanmaya başladım. Yaşayanlar da, ölenler gidince hayatlarına böyle mi devam ediyor acaba? Bir an için buradasın ve sonra hop diye kayboluyorsun. Bir anı. Bir fotoğraf. Hayali bir iz...

Medusa zaten ölmüştü. Yaşayanlar onun ardından tekrar

yas tutmayacak. Cehennem'deki kalabalık mutfaklar onca buhar ve sesin arasında bir kişinin gidişini fark edecek mi ki?

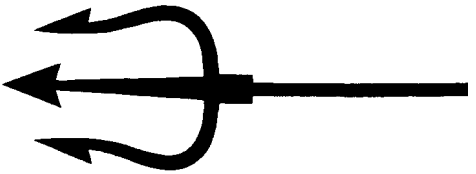
Neyse, canları cehenneme... Bu köprünün, bu şehrin, bu dünyanın her bir santimini karışlamam gerekse bile, Medusa'yı bulacağım. Bize söylemeden planladığı o şey her neyse, onu yapmaktan alıkoyacağım. Kurtadamlar'ın onu bulmasına izin vermeyeceğim. Onu öylece alamazlar.

Ceptelefonum titreyip ötüyor. Gelen mesajı duyan Alfarin oluyor. Ben Medusa'nın sesini bulmaya çalışmakla meşgulüm. Ceptelefonunu çıkarıp bakıyorum. Kırmızı ışık yanıyor.

"Yoksa Medusa mı?" diye soruyor Elinor.

Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek bile yok, çünkü asıl duymak istediğim ses yerine onunkini beynimin içinde duyabiliyorum. Sadece nasıl olduğunu anlamış değilim. Kırk yıl gerideyiz ve ben önümüzdeki otuz yıla kadar doğmuş olmayacağım. Yine de yaşam ve ölüm tekrar benim için gelecek.

Peki Septimus başımızın belada olduğunu nasıl bilebiliyor?

23. Öteki Hırsız

Geri dönün.

Kısacık bir mesaj daha... Mesajı Alfarin ve Elinor'a gösteriyorum. Cebimden kırmızı renkte yanıp sönen telefonumu çıkarır çıkarmaz, mesajın Septimus'tan geldiğini anlamışlardı.

"Geri dönün," diye tekrarlıyor Alfarin. "Lord Septimus bizi Cehennem'e geri mi çağırıyor?"

"Medusa... olmadan... dönemeyiz," diyor Elinor. Artık ağlamayı bıraktı ama şimdi de hıçkırıyor.

"Nefesini tutmayı dene," diye öneriyor Alfarin, hiçbir işe yaramayacağı halde. Yüzüne, nasıl yani, der gibi bakıyorum.

Alfarin'in kafasına dank ediyor. "Pardon," diye mırıldanıyor. "Unutmuşum."

Ceptelefonunu elime alıyorum. Zaten daha evvelden Septimus'u aramama ramak kalmıştı, şimdi ise durumuz çok daha umutsuz. Ancak yine de bir kez daha kendimi tutuyo-

rum. Numarasını bulmak için rehbere bile bakmıyorum.

"Sizce Septimus *buraya geri gelin* demek yerine, neden *geri dönün* dedi?" diye soruyor Alfarin.

"Daha az kelime olduğu için mi?" diye alayla devam ediyor.

Kahkaha atıyorum. Şimdi bunu yapmam hiç uygun değil tabii ama normal şartlar altında, Septimus kesinlikle bu yüzden öyle yazardı.

"Geri dönün... geri dönün," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Bu iki kelimenin içindeki ipuçlarını bulmaya çalışıyorum. Septimus neredeyse entrika sayılabilecek kurnazlıklar yapmayı sever.

Gözlerim güzel görünümlü 1965 model Chevy Nova'ya takılıyor. Sürücü uzun sigarasından bir nefes çekerken, donuk gözlerle bana bakıyor. Siyah egzoz dumanının içinden köprüyü geçip az önce ayrıldığımız parka doğru ilerliyor.

Alnıma vuruyorum. Park. Tabii ya.

"Geri dönün, Septimus geri dönmemizi istiyor!" diye haykırıyorum.

"Bunu zaten biliyorduk, Mitchell," diyor Elinor. Gözlerinin akı, şimdi saçları kadar kırmızı...

"Tutunun, hemen, parka dönüyoruz."

"Sence Medusa geri dönmüş müdür?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum. "Hayır, ama her iddiasına varım ki Septimus orada."

Elinor'un birden eli ayağı boşalıyor ve endişeyle ellerini ensesinde kavuşturuyor.

"Bizi oraya götüremezsin, Mitchell. Septimus'un yanın-

da CAP olabilir. Tutuklanıp zindana atılacağız ve Medusa'yı da hiçbir zaman bulamayacağız."

"Elinor." İçimden onu tutup zorla götürmek gelse de, sesimi mümkün olduğunca alçak tutmaya çalışıyorum. "Lütfen, Elinor. Bana güvenmeni istiyorum. Septimus'u tanırım. Bize asla ihanet etmez."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin? Sen sadece dört senedir ölüsün, Mitchell. Cehennem'deki kuralların farklı olduğunu unutuyorsun."

"Peki ya Septimus Medusa'yı bulmamıza yardım ederse?" diye soruyor Alfarin.

"Kesinlikle."

Elinor gözlerini Alfarin'e kaydırıyor. "Sence parka dönmeli miyiz?"

O da başıyla onaylıyor. "Mitchell'a güveniyorum."

Elinor'un büyük farkla olmasa da Alfarin'e benden çok güvenmesi beni rahatsız etmiyor. Şimdi onların arasında kopmaz bir bağ var. Ben de hepimizi bir arada tutmak istiyorum. Dönüştürücü'nün kırmızı yüzünde parkı görmem lazım. Aklımı fildişine benzeyen dallı ağaca sabitlemeye çalışıyorum çünkü her halükârda gidilecek en iyi yer orası. Bir teşekkür göstergesi olarak Alfarin'in sırtına vuruyorum, o da bana karşılık veriyor ve neredeyse köprünün ucundan düşerek yeniden ölmeme neden oluyor.

Elinor dudağının kenarından mırıldanıyor. Söylediği kelimelerin yalnızca üçte birini yakalayabiliyorum ama sesi sanki dua edermiş gibi geliyor.

"Şimdi."

Kırmızımsı, siyah bir duman dördümüzü de içine alıyor. Önceki gibi karanlıkta hiçbir çığlık sesi yok. Tenimi gıdıklayan alevleri hissedebiliyorum ama sıcak değiller. Tüy gibi hafif ve incecikler. İlk kez gıcırdayan dişleri görmek istiyorum çünkü böylece Kurtadamlar geri dönmüş olur ve benim Medusama bir başka zamanda saldırmıyorlar demektir.

Üçümüz de ayaklarımızın üstüne düşüyoruz. Tam üstümüzde, önceden gördüğümüz o çift duruyor. İkisi de mercimeği fırına vermekle öylesine meşgul ki, durduk yere ortaya çıkışımızı fark etmiyorlar bile. Tepelerine düşsek dahi fark edeceklerinden şüpheliyim.

"Kurtadamlar yine yoktu," diyor Alfarin sessizce, Elinor'a yan yan bakarak.

"Yani bu çoktan Medusa'yı ele geçirdikleri anlamına mı geliyor?" diye soruyor Elinor.

Alfarin hiç sesini çıkarmıyor; gözleri mavi fal taşı gibi açılmış halde benim arkama doğru bakıyor.

"Lord Septimus!" diye bağırıyor ve baltasını ellerinin arasına sıkıştırarak hemen dizlerinin üstüne çöküyor.

Arkamı dönüyorum ve patronumu ezilmiş sarı çimenlerin üzerinde uzun adım yürürken görüyorum. Septimus hatırladığımdan otuz santim kadar daha uzunmuş gibi geliyor. Uzun boylu, zayıf adam, kırmızı tişörtü ve çizgili takım el-

bisesinin içinde gözleri kör edecek kadar havalı görünüyor.

Geri geri yürümeye başlıyorum. İkiyüzlü dilimin ağzımın içinde şişmeye başladığını hissediyorum. Aynı anda ona hem sarılmak hem de ondan kaçmak istiyorum. Bu adam hep böyle kızgın mı görünüyordu? Siyah teni parlarken güneş ışığı kulaklarından sallanan altın halkalara yansıyor.

Pis pis gülerken yamuk yumuk dişlerinin görünmesini bekliyorum ama saklı kalıyorlar. Cehennem'deki eziyet görmüş, yorgun ruhları ayaklanıp bir ordu oluşturmaya teşvik eden eski Roma generali ve Cehennem'in bir numaralı sivil hizmetkârından geri geri giderek uzaklaşmaya çalışırken duyduğum endişe, bildiğim tüm küfürlerin ağzımdan çıkıvermesi için beni zorluyor.

Buraya geri dönerken aklımdan ne geçiyordu böyle?

Septimus şimdi benden sadece birkaç adım uzakta. Gözlerini gözlerime kilitlemiş. Sonunda zaman benim ihanetimi açık ettiğinde, bana bağırıp çağırmasını, beni ayıplamasını ve hayal kırıklığını haykırmasını beklerken, korkudan dizlerimin üstüne çöküyorum.

"Daha önce bir şeytanın sırf gözlerinin rengini değiştirmek adına bunca çaba harcadığını gördüğümü sanmıyorum."

"Ne?"

"Tabii senin ten renginde birine, böyle bir yüz kızarıklığının yakıştığını da söylemeden geçemeyeceğim," diye devam ediyor Septimus, parka bakarak. "Ama bana yakışmaz. Siyah açık ara farkla daha iyidir. Her şey siyahla uyumludur."

"Ne?"

"Haydi, Mitchell, yapabileceğinin en iyisi bu mu? Beni

hayal kırıklığına uğratıyorsun. Dünya seni tek heceli bir adama çevirmiş."

"Ne?"

Septimus Alfarin'e dönüyor. Geri geri gitmek için acele ederken, bir ağaç köküne takılıp yere yuvarlanıyorum. Elinor bayılmış gibi görünüyor.

"Eee, Dobin ve Hlif'in oğlu, ölüm şeklinin seni memnun ettiğini görüyorum. Böyle düşünüyorum çünkü hâlâ Şeytan'ın stajyerinin yanında duruyorsun."

"Lord Septimus, ölüp de öbür dünyaya geçmek için daha onurlu bir yol seçemezdim."

Septimus sonunda gülümseyerek Elinor'a dönüyor. Uzun kollarıyla onu ayağa kaldırıyor. Yemin ederim ki, tenleri birbirine değince adeta kızaran bir pastırma gibi cızır cızır bir ses çıkıyor. Septimus'un arkasında batan güneş, sanki ateşler içinde yanıyormuş gibi görünmesine sebep oluyor.

"Diğerlerine olan sağduyu ve güveninizle hepimize ilham kaynağı oldunuz, Bayan Powell. Umarım sonunuzu görmek sizi çok sarsmamıştır."

"Hayır, efendim," diye yanıtlıyor Elinor. "Sanırım hepimizinden çok Mitchell için sarsıcı oldu."

Patronum bana dönüyor. Tam da şu anda yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyorum.

"Senin ölümüne ne oldu, Mitchell? Ona da bir sonraki macerada mı meydan okuyacaksınız?"

"Medusa kayboldu. Buraya birlikte gelmiştik ama o Dönüştürücü'yü alıp tek başına bir yere gitti."

"Ama Cehennem'in saatini de size bıraktı, öyle mi?" diye soruyor Septimus ciddiyetle, koyu güneyli aksanıyla.

"Medusa o düğmeye basarken, Dönüştürücü'yü elinde tutuyor olamaz. Bizi o olmadan burada yapayalnız bırakmak istemedi."

"Yani Bayan Pallister'ın geri dönmeye niyeti yok."

"Bize onu bulmamızda yardımcı olur musun?" Şimdi tekrar ayaklarımın üzerinde, Septimus'la karşı karşıyayım. Kaşlarını çatıyor ve alnı kırışıyor. Koyu kahve gözlerinin etrafında kırmızı ince bir çizgi var. Sanırım iki bin yıldır ölü olunca, o sıcaklığın geçmesi daha uzun sürüyor.

"Hayır, yapamam," diye cevaplıyor Septimus ve Elinor hıçkırmaya başlayınca bile geri adım atmıyor.

"Yapamaz mısın, yoksa yapmaz mısın?"

"Bu sizin işiniz, Mitchell," diye yanıtlıyor Septimus yavaşça, "bunu siz halletmelisiniz."

"Medusa'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bilsem de fark etmez, Mitchell."

"Dönüştürücü'yü çalmamın cezası mı bu?" diye bağırıyorum. "Böyle mi olacak? Beni cezalandırmak yerine Medusa üzerinden misilleme mi yapıyorsun?"

"Medusa tercihini gitmekten yana kullandı, Mitchell."

"Doğru düşünemiyordu," diye haykırıyorum, "buraya gelmesi için onu zorlayan bendim. Onun sırası olduğunu ben söyledim. Dönüştürücü'yü onun eline ben tutuşturdum; bana hazır olmadığını bile söylemişti."

"Lütfen, Bay Septimus, efendim," diye yalvarıyor Elinor. "Lütfen Medusa'yı bulmamıza yardım edin. Medusa gi-

dince Kurtadamlar bizi takip etmeyi bıraktı. Onun peşinden gittiklerini düşünüyoruz."

Septimus ellerini cebine sokuyor, başına geriye atıyor ve etrafta gezinmeye başlıyor. Önceden duyduğum endişe, attığı her kayıtsız adımda yerini öfkeye ve nefrete bırakıyor. Medusa böylesine tehlikedeyken nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Oysaki onu sevdiğini düşünmüştüm.

"Size bir soru sorayım, Bayan Powell," diyor Septimus. "Sizce hangi noktada –yaşayan ya da ölü– bir insanın sorumluluk sahibi olduğuna inanılır?"

"Hepimiz sorumluluk sahibiyiz, efendim," diye cevaplıyor Elinor, "ama bu sevdiklerimize yardım etmeyeceğimiz anlamına gelmez."

"Ama şimdi kaderleriniz değişmeye başladı," diyor Septimus usulca.

"Benim Dönüştürücü'yü alacağımı tahmin etmiştiniz, değil mi?"

Septimus buz gibi soğuk bir kahkaha atıyor. "Tahmin etmedim, Mitchell. Biliyordum. Altı aydır biliyordum."

"Nasıl?" diye soruyor Alfarin.

Onun yerine cevaplıyorum. "Paris."

"Aynen öyle."

Elinor kafası karışmış görünüyor, ben de açıklıyorum. "Altı ay önce, Septimus bir güvenlik problemiyle karşı karşıyaydı. O da bizim kasada tuttuğumuz kırmızı dosyalarda yazıyordu. Benmişim, bizmişiz. Medusa ile sen bizi Paris'e götürdüğünüzde, görüldük."

Alfarin şakaklarını ovuyor. "Açıkladığın paradoks bu mu, dostum? Aynı anda iki yerde miydik?"

Onaylarcasına başımı sallıyorum. "Altı ay önce, dördümüz de kuzenin Thomason'un mekânında takılıyorduk ve aynı anda İffel Kulesi'nin yanındaki fıskiyedeki suları sıçratıyorduk."

"Yani bu benim suçum mu?" diyerek nefesini tutuyor Elinor. "Benimle Medusa'nın mı?"

"Bayan Powell," diyor Septimus, "Cehennem'den çıktığınız andan şimdiye kadar şu Şeytan Takımı'nızın yaptığı -yer yer zekice olduğunu da eklemeden geçemeyeceğim– hemen hemen bütün hareketleriniz zamanda belirlenmişti. Geçmişleriniz, bugünleriniz ve gelecekleriniz ayrılmaz bir biçimde henüz görmeseniz de birbirine bağlandı."

"Hemen hemen bütün hareketleriniz dediniz."

Septimus iç çekiyor. "Bayan Pallister'ın bugünkü davranışları... umulmadıktı."

"Bu yüzden mi bize yardım etmiyorsunuz?" diye soruyorum. "Artık Medusa'nın geleceğini bilmediğiniz için mi?"

"Bir nedeni de bu..."

"Bizi nasıl buldunuz, Lord Septimus?" diye soruyor Alfarin. "Zamanda yolculuk yapmanın başka yolları da var mı?"

Septimus göğsünün cebine uzanıp beyaz bir ipek mendil çıkarıyor. İçinde yuvarlak bir nesne duruyor.

"Cehennem'deki tek hırsız benim stajyerim değildi, diyelim."

Septimus, dikkatlice ipek mendilin kıvrılan köşelerini

açıyor. Mendil, birden çekilen bulutlar gibi dalgalanıyor. Elinor nefesini içine çekiyor.

"Bir Dönüştürücü daha varmış."

Septimus'un kıstığı avcunda duran zaman makinesine bakıyorum. Benimkinin aksine, parlak altından yapılmış bu versiyonu gördüğüm en parlak gümüşten yapılmış. Öyle ki, neredeyse beyaz görünüyor. Bizdeki saatin yüzü kırmızı ve aylarla günler Latin alfabesiyle gösterilmiş. Farklı olarak Septimus'un elinde bulunan saat safir renginde ve sıfırdan dokuza kadarki rakamları gösteren parlak ipliklere sahip.

"Bunu nereden buldun?" diye soruyorum.

"Sence, Mitchell?"

"Yukarı'dan," diye cevaplıyor Alfarin ve Elinor.

"Neden? Nasıl?"

Septimus beni duymazdan gelerek mavi ibreyle zamanı sabitlemeye başlıyor. Saat titremeye başladıkça küçücük zillerin çaldığını duyduğuma eminim. Cebimdeki Dönüştürücü, sanki Septimus'un elindekine ulaşmak ister gibi adeta yaydan fırlar gibi dönüyor.

"Sen ciddi ciddi tarihte ölümünü değiştirmek isteyen ilk kişi olduğuna mı inandın, Mitchell?" diye soruyor Septimus kibarca. "Hakikaten bunu deneyen ilk kişi olduğunu mu sandın?"

"Tüm bu zaman boyunca biliyordunuz." Soru sormuyorum, gerçeğin ta kendisi bu.

"Bu arada, zamandan bahsetmişken, size veda edeceğim ana geldik. Efendi nereye gittiğimi merak edecek yoksa."

"Medusa'yı bulmamıza yardım et," diye yalvarıyorum.

"Sanıyorum ki, Washington D.C. bir sonraki durağınız," diye karşılık veriyor Septimus. Alfarin ve Elinor'u başıyla selamlıyor. "Bayan Powell, Prens Alfarin, tekrar görüşünceye dek tavsiyelerinizde mantıklı olun." Septimus bana dönerek gülümsüyor. "Hayat ne kolay, ne de adil, Mitchell, ölüm de farklı değil. Seçme vakti geldiğinde bunu hatırla."

"Gitme!" diye bağırıyorum ama kör edici, havayı emen bir ateşle Septimus yok oluyor. Az önce üstünde durduğu çimen yığını kavrulup kararmış.

Küfretmeye başlıyorum. Sesimi öyle bir yükseltiyorum ki, sonunda ağaçtaki çift bile yaptıklarını bırakıp bana dönerek def olup gitmemi söylüyorlar.

"En azından büyük Lord Septimus CAP'a haber vermemiş," diyor Alfarin.

"Şimdi ne yapacağız, Mitchell?" diye soruyor Elinor.

Bana bir şekilde yardımcı olmasını diler gibi dönüştürücü'nün kırmızı yüzüne bakıyorum. Ama o büktüğüm parmaklarımın arasında uslu uslu duruyor.

Aklımdan milyonlarca düşünce bir film şeridi gibi hızla geçiyor. Hepsinde de Medusa'yı görüyorum.

"Cehennem'e geri dönmeliyiz," diyorum, Alfarin ve Elinor hemen yakınmaya başlıyor ama bitirmeme izin vermeleri için onları bağırarak susturuyorum.

"Cehennem'e Medusa'nın oradaki kaydı için döneceğiz. Şeytan kaynaklarına girip dosyasını alarak hemen buraya geri döneceğiz. Haziran 1967'de bir şey bulamasak bile, yine de elimizde bağlantıda olduğu adresler ve insanlar olacak."

"Üvey babası gibi," diye ekliyor Alfarin bilmiş bir şekilde.

"Kesinlikle."

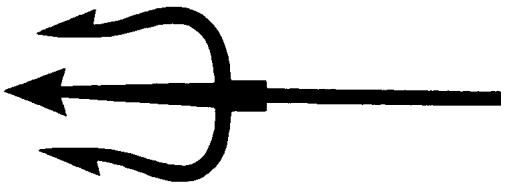
"Dönüştürücü'yü bana ver, Mitchell," diye talep ediyor Elinor. "Şeytan kaynaklarına bizi ben götüreceğim. 1918-1919 senelerinde geçen İspanya vebasından sonra orada onlarca yıl memur olarak çalıştım."

Elinor Dönüştürücü'nün iki yüzünde de kırmızı ibreyi oynatırken, Alfarin beni yanına çekiyor.

"Sence onu bulacak mıyız?" diye soruyor.

Ezilmiş çilek suyunun ayakkabılarımın üstüne sızdığını görüyorum. Espriyi elden bırakmıyorum.

"İki cihan bir araya gelse de, bulacağız."

24. Becerikli Şeytanlar

Bir ocağın içine düşmüşüz gibi hissediyorum. Gerçi öyle de oldu. Yaşayanların çoğunun öldüğünde deneyimleyeceği en büyük fırındayız.

Cehennem'e geri döndük.

Elinor bizi şeytan kaynakları bölümünün tam ortasına getirdi. Şimdi nüfus patlaması yaşayan Yeraltı'ndaki her bir ölünün ölüm bilgilerinin olduğu şeytan kaynaklarını barındıran bu bölüm, 211. ve 278. katlar arasında yer alıyor.

Açık kırmızı, yapışkan görünümlü ve üstünde 267 num- arasının yazılı olduğu kâğıtlar parlak, taş duvarlara asılmış. Zeki ve uyanık Elinor bizi direkt P harfiyle başlayan soyisimlerinin olduğu bölmeye getirmiş.

Dosyalar üst üste dizilmiş siyah dolapların içinde duruyor. Her birinin üzerinde de Şeytan'ın gülümseyen fotoğrafı var.

"Dağılalım mı?" diye soruyor Alfarin.

"Evet," diye cevap veriyorum, karanlık koridorların labirentinden esen sıcak havadan dolayı akan gözlerimi kırparak. "Ama birbirimize yakın duralım. Her birimiz yan yana bir bölmeyi alalım. Pallister adını bulunca seslenin."

Dağılıp, aramaya başlıyoruz. Soyadı Pa ile başlayan birini bulmanın kolay olacağını sanırsınız ama bölmelerin arasında aşağı yukarı gidip gelmek saatler alıyormuş gibi geliyor. Tüm Paddock soyadlı kişilerin arasından geçmek bile on dakikamı alıyor.

Dört kişiyken üç olduk ve o bir kişinin eksikliğiyle Şeytan Takımı'mn kolu kanadı kırılmış gibi geliyor. Her an küçük yuvarlak yumruğunun bana vurmasını ya da dönen kıvırcıklarının yüzüme çarpmasını bekliyorum. Benimle dalga geçen sesini duymak istiyorum.

Arkadaşımı özlüyorum. Öyle özlüyorum ki, göğsüme bir bıçak saplanmış ve hiç çıkmayacakmış gibi hissediyorum.

Tozlu, siyah dolaplardaki isimlere bakarken, Medusa'nın Kurtadamlar tarafından eziyete uğradığı hayali gözümün önüne geliyor. Buna engel olamıyorum. Ben düşünmemeye çalıştıkça, daha çok görüntü beliriyor. Dili kesilmişçesine sessiz çığlıklarını duyuyor, yerde köpüren kanını görüyor, derisine geçirilmiş zincirlerdeki sivri uçlu sopalarla boğuşuyorum.

Yeter. Yeter artık.

Onu bulacağız. Bulacağım. Hâlâ zamanın hâkimi benim.

Elinor, Alfarin ve bana bağırıyor. Bölmenin sonuna doğru koşup sola dönüyorum. Onu göremiyorum ama omzunda bir o yana bir bu yana oynayan baltasıyla Alfarin'in bana

doğru geldiğini anlıyorum. Tıpkı ivme kazandığında durdurması zorlaşan, yük trenleri gibi... Direkt benim üstüme koşuyor ve çarpışarak yere düşüyoruz. O anda baltası neredeyse beni kesecek oluyor.

"Elinor!" diye bağırıyor Alfarin ve kulak zarım patlıyor. "Neredesin?"

"Burada, aşağıdayım!" diye karşılık veriyor o da.

"Aşağıda nerede?" demeye çalışıyorum boğulurken. Alfarin hâlâ üzerimde duruyor.

"Buradayım."

Böyle olmayacak.

"Kalk üstümden, Alfarin," diye homurdanıyorum.

"Üzgünüm, dostum. Elinor'un başı belada sanmıştım."

Alfarin kendini yukarı kaldırıp bana elini uzatıyor. Birlikte Elinor'u aramaya gidiyoruz. Onu dosyaların olduğu karanlık koridorun üçüncü kısmında buluyoruz. Tam tepesinde bulunan bir meşaleyle aydınlanıyor. Gölgesi tam arkasına vuruyor. O kıpırdamasa da gölge hareket ediyor. Alfarin ile ikimiz ona doğru yavaş yavaş yürüyoruz ama bir tuhaflık olduğunu seziyorum. Tüm o bölmelerdeki çekmecelerin içinde, neden tam da bizim bakmamız gereken yerde ateş yanıyor?

"Pallister soyismini buldum, Mitchell," diyor Elinor gurla. Solgun eli dolabın önünde duruyor. Dönüştürücü hâlâ diğer elinde.

Pek çok çekmecenin üstünde bu isim yazıyor. Tek kelime etmeden, üçümüz de yan yana duruyoruz ve Alfarin ile Elinor onları açmaya başlıyor. Çekmeceler takırtıyla, gıcır-

tıyla açılıyor ve arkadaşlarım yüz yıllar boyunca tek bir şeytan tarafından bile dokunulmamış dosyaları karıştırırken içlerinden siyah tozlar fışkırıyor.

"Burada S harfi ile başlayan isimler var," diyor Alfarin, çekmeceyi çarpıp kapatarak. Upuzun çekmece her an yıkılacakmış gibi sarsılıyor.

"Bende de C harfi var," diyor Elinor.

Ben daha hiç çekmece açmadım. Gözlerim şimdi, tam üstümüzde yanan tek bir ışığa dikili.

"Sizce de bu bir tesadüften fazlası değil mi?" diye soruyorum, ikisi de bir diğer çekmeceyi açarken. "Biz Melissa Pallister adını arıyoruz ve tam da aradığımız bölmede bir meşale yanıyor."

"Paranoyaklık yapıyorsun," diye karşılık veriyor Elinor, bir toz patlaması daha tepeden tırnağa onu sarınca hapşırıyor. "Bu sadece birinin burada yakın zamanda dosyalama yaptığını gösterir."

Ben o kadar da emin değilim.

"M harfini buldum!" diye bağırıyor Alfarin. "Tanrılar aşkına, Cehennem'de ne çok Melissa varmış. Medusamızın göbek adı var mıydı?"

"Olivia," diye cevaplıyorum.

"Melissa Olivia Pallister," diye mırıldanıyor Alfarin, kalın parmakları dosyaların arasında dolanırken. Elinor heyecanla bir ayağından diğerine yükleniyor ama benim gözlerim şimdi koridorun bir ucundan diğerine gidip geliyor.

Bir şeyler oluyor. Tehlike çanlarının çaldığını hissediyor

ve gölgelerin fısıldaşmalarını duyuyorum. Karanlıkta dans etmeye devam ederken, bize gülüp geçiyorlar.

"Melissa Oliphant... Melissa Olive... Odin'ini seven söylesin, kim kızına Oliphant diye bir isim koyar ki?" diye söyleniyor Alfarin. "Melissa... yok, hayır, bu doğru olamaz. Bu dosyanın burada ne işi var Odin aşkına?"

"Alfarin," diyorum dişlerimi sıkarak. "Şimdi tuhaf isimleri ve dosyalama hatalarını sorgulama sırası değil. Medusa'nın dosyasını bul da gidelim."

Ama Alfarin kireç gibi bembeyaz kesiliyor. Elinde bir dosyayı sımsıkı tutuyor ve ağzı açık kalakalıyor.

"Alfarin, ne oldu?"

"Medusa'nın dosyası mı o?" diye soruyor Elinor.

Vikingli arkadaşımız hayır anlamında başını sallıyor. "Hayır, Mitchell'ınki."

Dosyayı elinden kapıyorum. Biri bizimle dalga geçiyor. Neden benim şeytan dosyalarım Medusa'nınkinin yerinde duruyor?

"Peki, Medusa'nın dosyası orada mı?" diye soruyor Elinor ama cevabını beklemiyor. Çekmecenin içine gömülüp kalın tozlu dosyaları kendisi çıkarıyor. Hepsini yere fırlatıyor. Medusa'nınkinin yerine benim dosyamın orada olduğu gerçeğini anlamışa benzemiyor.

On yedi yaşına kadar yaşayıp dört senedir ölü olan biri için, dosyam şaşırtıcı derecede kalın görünüyor. Dosyanın bej rengi kapağını açınca hemen pasaport ölçülerindeki fotoğrafımla karşılaşıyorum. Yarı Yol Evi'nde çekilmişti. Gözlerim beyaz ve insan gibi görünmüyorum.

Korkunç bir şey bu...

Dosyada başka fotoğraflar da var. Büyük, renkli baskılar benim ölüm anımı gösteriyor. Bedenim zavallı ve ezilip büzülmüş halde Greyhound otobüsünün hemen önünde, yerde yatıyor. Görünürde kan yok ama asıl midemi bulandıran şey otobüsteki insanların yaptıkları oluyor. Birkaçı elini ağzına götürmüş ama iki yolcu kameraya kaydediyor.

Hasta orospu çocukları sanki turistlermiş, ben de görülmesi gereken bir şeymişim gibi fotoğrafımı çekiyorlar.

"Bu çok iğrenç!" diye tepki veriyor Alfarin.

Bu kadarla kalsa yine iyi... Bir sonraki fotoğraf mezar taşımı gösteriyor. Gri bir mermerden yapılmış. Üstünde kolları iki yana açılmış, ellerinde arp olan melek heykelcikleri var. Daha ne kadar küçük düşürücü olunabilir ki? Dosyada yazanlara göre, ailem beni annemle yaşadığım hode Adası yerine, Washington'a gömmüş.

Sonra da mezar taşının üzerinde yazanları okuyorum ve çığlık atasım geliyor.

Annem mezar taşımın üzerine M.J. yazdırmış, yani yaşamımla bağlantı kurduğum diğer ismimle... Ama bu artık sonsuza dek ölümümle bağdaşmış olacak.

Yo, yo, yo, yo, yo. Mitchell Johnson, ben buyum. Dört sesli harf, hepsi bu...

"Medusa'nın dosyası burada değil!" diye bağırıyor Elinor ve çekmeceyi hızla çarparak, öfkeden dolabı tekmeliyor. Bölmenin sonuna doğru koşuyor, sola dönüyor ve birkaç dakikalığına ortadan kaybolup tekrar dönüyor. Kafası kopmuş

tavuk gibi... Bize doğru koşup yüzümdeki ifadeyi gördükten sonra hemen özür diliyor.

"Özür dilerim Mitchell. Düşünemedim. İyi misin? Ölümünü hatırlayınca kötü mü oldun?"

Sonra Elinor birden iki büklüm olup kusmaya başlıyor. Alfarin hemen onun yardımına koşuyor, ben de dosyam ve anılarımla baş başa kalıyorum.

Yeni hiçbir şey yok. Neden o yola atlamış olabileceğime dair bastırdığım tüm düşünceler su yüzüne çıkmamak için direnmeye devam ediyor. Önceden de olduğu gibi yine tüm bunlardan bihaberim.

Hatta, şeytan dosyalarım cevaptan çok soru barındırıyor.

Kapağında, kanlı harflerle, özenle yazılmış bir form duruyor. Dosyadaki konuların mevcut durumunu gösteriyor. Çoğu oldukça açıklayıcı görünüyor. H1N1 bloğundaki konaklama alanında kalıyorum –Şeytan bulaşıcı hastalıklardan sonra blokları isimlendirdi– ve 1. kattaki muhasebe ofisinde onun stajyeri olarak çalışıyorum. Bir müzik dehası olduğum ve dolayısıyla el işçiliği yapmaya uygun olmadığım yazılmış. Hatta hobilerimden birinin yemek yemek olduğu da not edilmiş. Medusa, Alfarin ve Elinor da bağlantıda olduğum kişiler olarak kaydedilmiş.

Sayfanın en altında *Dünyevi Konumu* yazan bir kutucuk yer alıyor.

Üstünde de büyük harflerle YERİ DOLDURULDU.

"Bu 'yeri dolduruldu' da ne demek oluyor?" diye soruyorum Alfarin'e. Kafasını sağa sola sallıyor. Elinor öğürerek, yerde ter döküyor.

İşte şimdi korkmaya başladım. Bu başka bir Mitchell Johnson olduğu anlamına mı geliyor? Ölüm melekleri ruhumu Yeraltı'nda yaşasın diye aldı da, hırpalanmış vücudumu başkasıyla mı değiştirdi? Annemle babam tehlikedeler mi?

Biri benim hayatımı mı yaşıyor?

Aklımı kaçıracak gibi oluyorum. Yere çöküp başımı dizlerimin arasına koyuyorum. Şakaklarımı kuvvetlice sıkıştırıyorum.

Alfarin'in Elinor'a fısıldadığını duyabiliyorum. Medusa hakkında konuşuyorlar. Şu anda kendimden nefret ediyorum çünkü en yakın arkadaşıma sırtımı dönüp Washington'a gitmek istiyorum.

"Bu senin seçimin, Mitchell," diyor Alfarin nazikçe. Koca elini omzuma koyuyor. "Elinor ve ben nereye gitsen yanındayız. Bunu biliyorsun."

Elinor'un çilli yüzüne bakıyorum. Teni solgun ve nemli görünüyor. Alt dudağını ısırırken gözleri yaşlarla doluyor ve gözünün irisi şimdiden pembeye dönüyor. Sanırım bu benim de gözlerimin kız pembesine dönmeye başladığını gösteriyor.

Medusa'nın göbeğinde gözleriyle uyumlu bir halka var.

"Onu nasıl bulacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Zamanımız var," diyor Alfarin.

Yerden yavaşça kalkıyorum. Tüm vücudum tutulmuş, sancıyor. Elinor Dönüştürücü'yü bana veriyor ve kırmızı ibreyi numaraların etrafında çevirmeye başlıyorum.

Kafamı kaldırıp, 267. katın taştan tavanına bakıyorum. Yanan meşale siyah tavanda duruyor. Eğer bir süper kahra-

man olsaydım, gözlerimdeki X ışınlarıyla buradan 1. kata kadarki tüm yolu görebilirdim.

Bu Septimus'un işiydi. Bundan eminim.

Neden ölümüme dönmem konusunda bu kadar ısrarcı davranıyor ki? Onu değiştirmemi mi istiyor? Benimle çalışmaktan ölesiye sıkıldı mı ki, geri dönmem için Medusa'yı feda edebiliyor? Neden beni öylece kovamıyor?

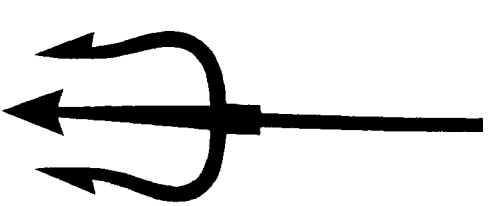
Hiçbir şey anlamıyorum.

"Hazır mısın, Mitchell?"

"Medusa'nın nasıl göründüğünü, sesinin nasıl geldiğini unutmaya başlıyorum."

Alfarin sırt çantamı açıyor ve Şeytan Takımı'nın fotoğrafını çıkartıyor. Fotoğrafı ondan alıyorum.

Washington eyaletinin modern zamanına geldiğimizde de hâlâ elimde duruyor.

25. Yerini Doldurmak

Gün ışığında varıyoruz. Birileri havadan öylece ortaya çıktığımızı görse bile, bir yanım umursamıyor. Diğer yanımsa karanlıktan bıkmış durumda.

Dosyada mezar taşımı görmüş olsam da, mezarlığın yeri konusunda tahmin yürütmek zorunda kaldım. Yaşadığım dönemde Washington'u pek iyi bilmezdim, burası sadece babamın yaşadığı ve benim de bir şekilde öldüğüm yerdi. Annemin buraya gömülmeme neden ses çıkarmadığını anlamış değilim. Hem ailem hiçbir zaman gelenekselci bir yapıda değildi, boşandıklarında bile... En azından başlangıç olarak birbirlerine karşı oldukça naziklerdi.

Böylece Alfarin ve Elinor'u bu şehirde Arlington Mezarlığı'nın yanı sıra, bildiğim tek mezarlığa götürüyorum: Glenwood. Burası güzel bir yer ve yaşayanların neden burayı tercih ettiğini anlayabiliyorum. Ama buram buram ölüm ko-

kuyor, kesinlikle bu kokuyu alabiliyorum. Yerin altında yatan çürümüş bedenlerin leş kokusu değil bu... Ateşin, tuzlu gözyaşlarının ve toprağın karışımının kokusu...

Tıpkı diğer tüm mezarlar gibi burası da dünya üzerinde Cehennem'den bir parça.

Küçük kilise çok tuhaf görünüyor, sanki küçük bir çocuk kocaman tuğlalardan inşa etmiş gibi: Dikdörtgen bir temel ve geniş tabanlı üçgenden bir çatıya sahip. Her yer ağaçlarla dolu. Burası Arlington Mezarlığı gibi bir dizi beyaz yazıtın boy boy sıralandığı bir yer değil. Glenwood daha çok tek parça anıtların, meleklerin ve haç işaretlerinin etrafı sardığı bir yer.

Ve onlardan binlerce var.

"Nereden başlıyoruz?" diye bağırıyor Elinor, mezarlığın büyüklüğünden korkmuş halde.

"Burada bir ofis falan olmalı," diye ortaya atıyorum.

"Bir sala koyulup yakılmak bundan daha kolay, dostum," diyor Alfarin etrafa bakınarak.

"Evet, ama sala koyup yakmak bugünlerde pek yapılan bir şey değil," diye karşılık veriyorum. "Muhtemelen bununla ilgili sağlık ve güvenlik kuralları ve bir de buna karşı gelen milyonlarca tüzük vardır. Ayrıca, bunu sana söylemek istemezdim, Alfarin ama ben bir Viking değildim."

Elinor, açılmış brokoli yaprakları gibi görünen uzun, yeşil bir çam ağacının kısmen arkasında kalan ofis binasına doğru koşuyor. Ağacın tam tepesinde, göz alabildiğine uzanan ince bir gökkuşağı duruyor. Tam üstümüzdeki gökyüzü

Alfarin'in gözleri gibi mavi ama sağımızda kalan kısmı mora boyanmış. Ayaklarımızın altındaki çimenler ıslak ve canlı.

Neredeyim ben?

Medusa nerede?

"Medusa'yı bulacağız, dostum," diyor Alfarin, ne düşündüğümü tahmin ederek.

Milyonuncu kez de olsa yine özür diliyorum. "Sizi bu işe bulaştırdığım için çok özür dilerim, Alfarin."

"Biz ölümsüz arkadaşlarız," diye karşılık veriyor Alfarin, çimenlere ve mezar taşlarına göz gezdirerek. "Eğer hâlihazırda ölü olmasaydım sizin için canımı verirdim."

"Sence Medusa'nın canını yakıyorlar mıdır?" Dilimde dolanıp duran sözcükler nihayet ağzımdan çıkıyor.

Alfarin homurdanıyor. "Şu paradoks dediğin şeyi anlamaya çalışıyordum. Bildiğim tek bir şey var. Bizim zamanı değiştirecek gücümüz var. Medusa, Kurtadamlar'ı harekete geçirecek her ne yaptıysa, onu durdurabiliriz."

"Onu kurtaracak mıyız?"

"Senin sonsuza kadar Medusa'nın izini takip edeceğinden hiç şüphem yok, dostum. Bunu hepimiz biliyoruz." Alfarin tüm ciddiyetiyle bana şöyle bir bakıyor. "Onu kurtaracağız."

Alfarin ile konuşmayı seviyorum. O kadar sakin ki... Zamanda yolculuk yapsak da, ne yiyeceğimize karar vermeye çalışsak da fark etmiyor. Yalnızca sesini duymak bile, aptal endişelerime bir son vermem için yeterli oluyor.

Elinor binadaki ofisten çıkıyor. Kırmızı saçları rüzgârda uçuşurken küçük bir kız çocuğuna benziyor. Elinde büyük bir kâğıt parçası var.

"Buraya çok da uzak değilsin, Mitchell," diye sesleniyor, birden Alfarin'in yanında durarak.

"Yolu göster," diyor Alfarin ve baltasını omzuna alıyor. Gitar kılıfını da yanımıza alsa mıydık? Artık çok geç. Onu da tıpkı gri kül izleri, kokuşmuş bir yığın kıyafet ve ezilmiş çilekler gibi geride bıraktık.

Ama yaşayanlar bizim oralarda olduğumuzu asla bilemeyecek.

Aynı gün, ay ve yılda gelmiş olsak bile Washington, New York kadar soğuk değil. Elinor bizi çiyle kaplanmış çimenlerin arasından geçirerek yolu gösteriyor, mezar taşlarına bakmadan duramıyorum. Acaba bu ölülerden herhangi birini Cehennem'den tanıyor muyum diye düşünüyorum. Hatta bazılarıyla çalışıyor bile olabilirim.

Mezarların çoğu eskimiş ama hiçbiri bakımsız değil. Glenwood, ölüsüne hâlâ hayattaymış gibi bakıyor anlaşılan.

Trompet çalan, süt beyazı bir melek heykelinin yanından geçiyoruz. Nedense bizimle alay ediyormuş gibi geliyor. Heykelciğin yanında duran bir adam var. Benden yaşça çok büyük görünmüyor ama üzerinde eski askeri üniformalara benzeyen, biraz eskimiş, kahverengi bir forma var. Gözlerini melekten alamasa da yorulmuşa benziyor.

Açık kahverengi ten rengi, dalgalı siyah saçları olan bir kız ona sesleniyor ve sesi çok sinirli geliyor. Parlak, beyaz bir haç işaretinin yanında, bizden bir elli metre kadar uzakta duruyor. Bu şimdiye kadar gördüğü en güzel kız. Gerçekmiş gibi görünmüyor. Soluk pembe bir yeleğin altına, sırtı açık, turuncu straplez bir elbise giymiş. Altın rengi bir duman, me-

leklerin etrafını saran hare gibi onun da etrafını sarmış. Güneş tam arkasından batıyor gibi görünse de hiç de öyle değil. Bu Kasım havasında üşüyorsa bile, bunu hiç belli etmiyor.

"Owen," diye sesleniyor Fransız aksanı olduğunu düşündüğüm aksanıyla beni ona bakarken yakalıyor. Neden bilinmez, yüzü nefret dolu bir ifadeye bürünüyor. Gözleri kısılıyor ve üst dudağını büküyor.

Elinor ve Alfarin haritada mezarıma giden yolu takip etmeye çalışırken, bunların hiçbirini fark etmiyorlar.

Owen adındaki bu adam, muhteşem kıza bakıyor ve onun baktığı yeri takip ederek beni buluyor. Yürümeyi bırakıyorum. Owen'ın gözleri yıldızlar gibi parlıyor ve aynı narin hare onu da sarmalıyor. Bu ikisinin ne olduğunu fark edince kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

Güzel arkadaşının aksine, Owen beni başıyla selamlıyor ve ben de aynını yapıyorum. Alfarin ve Elinor'a bakıyorum çünkü onların da bunu görmesini istiyorum, ama yeniden arkama baktığımda asker ve muhteşem Fransız kızı bir daha göremiyorum.

Bu benim Yukarı'dan gelen melekleri ilk görüşüm oluyor.

"Mitchell, acele eder misin?" diye sesleniyor Elinor.

Öne doğru adım atınca ayakkabılarım yarısı çimenlerin içinde kalmış bir mezar taşının köşesine takılıyor. Ellerimle kendimi dengeleyerek düşmekten kurtuluyorum ama hâlâ küçük, kırmızı çakıl taşlarının ve bir mezarın üstünde durmaya çalışıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Alfarin, gömleğimin yakasın-

dan tutup beni çekerek. "Çok solgun görünüyorsun, dostum."

"Dört senedir güneş yüzü görmedim, Alfarin," diye mırıldanıyorum. "Ben hep böyleyim."

Ama benim son durağıma doğru yürümeye devam ederken gözlerimle o iki meleği arıyorum.

Ofisten çıktığında mezarımın çok uzakta olmadığını söylerken ya Elinor yalan söylüyordu ya da uzaklık kavramı nedir bilmiyor. Saatlerdir dolanıp duruyoruz ve en az üçüncü kez aynı yere geri döndük. Çaresizce kaybolduğumuzu itiraf etmenin vakti geldi.

Mezar taşımı görmem lazım. Eğer bu gerçekse, yerimin nasıl değiştirildiğini anlayamıyorum. Belki de biri benim kimliğimi çalmıştır, hayatımı değil. Durum buysa, yine de zamanı durdurup ölümümü değiştirme şansım var demektir. Bana ait olanı hâlâ geri kazanabilirim. Yürümeye devam ederken yerimin doldurulmasıyla ilgili daha da akıl dışı ve fantastik teoriler aklımda dolanıyor. Bunların çoğunda zombiler ve mezar hırsızları var.

Sapsarı, dağınık saçlı, sevimli bir çocuk koşarak yanımızdan geçiyor. Üç yaşından büyük olamaz ve yuvarlak kırmızı yanaklarının kapladığı, tombul küçük yüzü, ona büyük gelen asker beresinin içinde neredeyse kaybolmuş. Tel çerçeveli, yuvarlak gözlükleri olan ve aceleyle yürüyen bir adamı geçmeye çalışırken kıkırdamaya başlıyor. Adamın babası olduğunu tahmin ediyorum. Küçük çocuğu takip eder-

ken ceptelefonuyla konuşuyor ve gözlükleri sürekli burnundan aşağı kayıyor.

Adam bizi umursamıyor ama küçük çocuk beni görüyor ve yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyor.

Babası çocuğu bir kolunun altına alarak telefonla konuşmaya devam ediyor. Küçük çocuk heyecanla bana el sallıyor, ben de gülümseyerek ona el sallıyorum.

Bizden öteye doğru yürürlerken, çocuk birden babasının kolunun altında kıpırdanmaya başlıyor. "Mitchell!" diye bağırıyor.

Alfarin, Elinor ve ben donakalıyoruz. Elinor benim elimi tutuyor.

"Küçük çocuk senin adını mı söyledi?" diye bağırıyor.

"Tesadüftür," diyor Alfarin hemencecik.

Ama küçük çocuk şimdi de babası bizden uzaklaşarak yürümeye devam ederken onunla savaşıyor.

"Mitchell'i görüyorum!" diye bağırıyor. "Mitchell'i görüyorum!"

Sonra da yüreğimi ağzıma getiren bir şey söylüyor.

"M.J.'i istiyorum!"

Birden gözyaşlarına boğuluyor. Adam hemen konuşmasını bitiriyor ve oğlunu yere bırakıyor. Çocuk kulakları sağır eden bir çığlıkla ağlamaya devam ediyor.

"Michael James, hemen şunu kes," diyor babası, çocuğun akan burnuna doğru işaret parmağını oynatarak. "M.J.'in fotoğraflarını eve gidince görürsün. Şimdi sessiz ol, annen geliyor."

Sonra *onu* görüyorum.

Nefesimi kesen bir yumru boğazıma yerleşiyor. Elimi ölü kalbimin olduğu göğsüme bastırıyorum.

"Olamaz!" diye ciyaklıyor Elinor ve beni beyaz mermer bir anıtın altına çekiyor.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyor Alfarin arkamıza çömelerek.

"Onu görmeliyim."

"Alfarin, Mitchell'in üzerine otur, hemen."

Alfarin yine Alfarinliğini yaparak Elinor'un dediğini uyguluyor. En azından onun emirlerine uymadan önce beni karnüstü yuvarlıyor da, göğsümdeki her bir kemik kırılmıyor.

"Üzgünüm, Mitchell," diye fısıldıyor Elinor, eliyle yanağıma vurarak.

"Yanına koşmayacağım, Elinor, söz veririm ama lütfen onu görmeme izin ver."

Ama Elinor başını sağa sola salıyor, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Ya o seni görürse, Mitchell?" diye hıçkırıyor Elinor. "Geçmişte değiliz, bugündeyiz. Seni görmek onu ne hale getirir, bir düşünsene."

Birden Alfarin'in ağırlığı üzerimden kalkıyor. Artık benim gardiyanım değil, çünkü şimdi neler döndüğünü anlıyor.

"O kadın senin annen mi?" diye soruyor.

Başımla onaylıyorum çünkü konuşamıyorum. Elinor Alfarin'e sert sert bakıyor ama Alfarin kafasını sallıyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durarak anıtın köşesinden onları izliyorum. Islak çimenlerin üzerinden yürüyen kadın

benim annem. Ten rengi hatırladığımdan daha koyu ve kalın telli sarı saçları daha kısa görünüyor. Giydiği kıyafetleri tanıyamıyorum, üstünde kırmızı bir paltoyla altında dizlerine kadar uzanan botlar var. Bunları ben öldükten sonra almış olmalı.

Sanırım annem hayatına devam etmiş.

Eldivenli elinde, tel tel görünen otlar duruyor. Bunlar ölü çiçeklere benziyor. Gözleri siyah ve yorgun görünüyor ama sonra yüzünde ne çok makyaj olduğunu fark ediyorum. Annemin ben yaşarken bu kadar çok makyaj yaptığını hatırlamıyorum. Böylesi ona hiç yakışmıyor, onu daha yaşlı gösteriyor.

O artık daha yaşlı...

Ama annem kendi kendine gülümsüyor, ne düşündüğünü merak ediyorum. Beni mi? Beni mi hatırlıyor? Öyle olmalı. Buraya mezarımı görmeye ve eğer onu tanıyorsam üstüne tatlı kokulu, taze çiçekler bırakmaya gelmiş.

Ona koşup sarılma isteğime karşı koyamayacakmışım gibi hissediyorum. Sanki içeriden bir el beni itiyormuş gibi, açıkçası bu biraz utanç verici...

Annem, küçük çocuğu tutan adama el sallıyor. Onları tanıyor olmalı.

Görüş alanımı kaybetmemek için, anıtlardan birinin etrafında yavaşça hareket ediyorum. Alfarin ve Elinor da sessizce benimle geliyor. Elinor bir taraftan gömleğimin arkasından tutuyor. Tenime değen elleri sıcacık...

Keşke Medusa da bunu görebilseydi.

"Anneciğim."

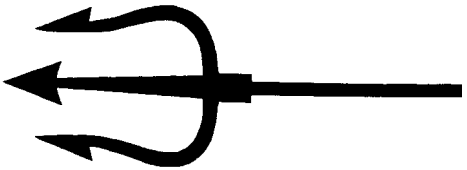
Küçük çocuk ciyaklayarak anneme doğru koşuyor.

Benim anneme.

On Alfarin gücünde bir tokat yemişe dönüyorum. Şimdi de sırtıma oturan, konu aileye gelince sanıldığından da sezgisel davranabilen Elinor. Hayatına devam eden kadına koşmamam için vücudumu ıslak çimenlere doğru bastırıyor.

Demek ki şeytan kaynaklarımda yazan *yeri dolduruldu* bu anlama geliyormuş. Kimse benim kimliğimi ya da ruhumu falan çalmamış.

Bu küçük çocuk –kardeşim– yaşayan, nefes alan biri olarak benim yerimi doldurmuş.

26. M.J.

Zamanın alevleri arasından geçerken çığlık sesleri geri geliyor. Ancak bu kez, çığlıklar benim kızgınlığımın sesleri.

Benim yerim doldurmuş. Annem ben öldükten yalnızca birkaç ay sonra hamile kalmış olmalı.

Bu iğrenç ötesi bir şey, çok adice ve mide bulandırıcı... Adamın kim olduğunu bile bilmiyorum. Belki de sokaktan bulduğu bir sperm donörü falandır. Çocuğu doğurduktan sonra adamın etrafında dolanmasına izin vermesine bile şaşırdım ama kim bilir belki de ona bu yeni kıyafetleri alan da aynı adamdır.

Annemim güzel, yeni bir evi ve arabası da vardır bu yepyeni yaşantısında; hani ben kurtlara yem olduğumda devam ettiği yaşantıdan bahsediyorum.

Alfarin, Elinor ve ben tuğla binaların olduğu bir ara sokağa giriyoruz. Dört sene önceki 18 Temmuz'a geldik. Kır-

mızı ibreyi numaraların üzerinde oynattığımı bile hatırlamıyorum ama işte buradayız ve Dönüştürücü avucumun içinde yavaşça dönüyor. Onu parmaklarımın arasına alıyorum.

Yerimi doldurana takma adımı bile vermiş. Adamın ona Michael James diye seslendiğini duydum. Yani onun da adı M.J.

"Mitchell," diye fısıldıyor Elinor. Uzun parmakları ellerime çarpıyor ama onu umursamıyorum. Doğru düzgün göremiyorum. Etrafımızdaki tuğla duvarlar birbirine geçmiş bulanık taş yığınından başka bir şey değil. Çaresizce yeri yumruklarken beni durduran Alfarin oluyor.

"O sadece dosyaya yazdıkları bir şeydi, dostum," diyor. Ağaç dalı gibi kocaman kolları göğsümü sarıyor. "Annen senin yerini kalbinde dolduramaz."

"Saçmalık," diyorum etrafa tükürükler saçarak. "Gördün onu Alfarin, ikiniz de gördünüz. Benim yerimi yeni bir çocukla doldurmuş. Lanet olsun, o piç kurusuna bir de benim adımı vermiş: M.J. Beni yaşarken bu isimle o çağırırdı, hatta mezar taşıma bile yazdırmış. O isim bana aitti. Beni yaşama bağlayan tek şeydi ve onu bir başkasına verdi, bana ait olan her şeyi sanki geri dönüşümü olan bir nesneymişim gibi harcadı. O sadece dosyaya yazdıkları bir şey falan değildi, Alfarin. Gerçeğin ta kendisiydi, annem öldüğüm an benim yerimi doldurdu."

"Bu doğru değil, Mitchell ve sen de bunu biliyorsun!" diye bağırıyor Elinor. "Annen seni çok sevdi ve hâlâ seviyor. Adamı duydun işte, hâlâ senin fotoğrafların var. Anılarını canlı tutmuşlar. Küçük kardeşin senin kim olduğunu biliyordu."

Ama kızgınlığım kalan mantığımı da silip süpürdü. Kü-

çük düşürülmenin ve reddedilmenin ateşi damarlarımda dolanıyor. O kadar zehirli bir şey ki bu, kurumuş kalbimin yeniden atmasına neden olabilir.

Ve Septimus bunu biliyordu.

Alfarin'i kâğıttan yapılmış gibi bir köşeye itiyorum. Elimi tuğlalara vuruyorum, vuruyorum, vuruyorum. Annemden nefret ediyorum, nefret, nefret, nefret.

İki büyük geri dönüşüm kutusunun arasına, yere çöküyorum. Burası babamın Capitol Hill'deki işi bitince arada bir uğradığımız İtalyan restoranının yanındaki sokak. Acaba babam da benim yerimi mavi gözlü, sarışın bir çocukla doldurmuş mudur diye düşünüyorum. Bu dünyada daha kaç tane M.J. isminde insan var?

Elinor bana doğru bir adım atıyor ama onun yüzüne bakma fikrini bile kaldıramadığım için dizkapaklarına bakmaya devam ediyorum. Dar pantolonlar bacaklarını çubuk gibi göstermiş.

"Bu senin öldüğün gün, değil mi?"

Başımla onaylıyorum ve böylece nefretimle bastırmaya çalıştığım gözyaşlarım başımın hareketiyle gözlerimden boşalıyor. Hemen elimin tersiyle yüzümü siliyorum ama sonra bunun aptalca bir fikir olduğunu anlıyorum, çünkü şimdi yüzüme kan bulaşmış oluyor.

Elime yüzüme bulaştırmadan ağlamayı bile beceremiyorum.

Birkaç dakika içinde on yedi yaşındaki Mitchell Johnson karşı sokakta yürüyor olacak. O yaşıyor. Yepyeni Nike

ayakkabıları ve Juilliard Okulu'nun tişörtüyle geziyor ama bu biraz gösterişçilik anlamına geliyor, çünkü henüz o okula başlamadı. Bir saatten fazla süredir ağzında duran sakızı çiğniyor ve Radiohead grubunun şarkısını dinliyor olacak.

Sonra da ölecek.

Sakız çiğnediğimi ve tam caddeye atlamadan önce Tom Yorke'un söylediği şarkı sözünü de hatırlıyorum.

Peki nasıl oluyor da bunu neden yaptığımı hatırlamıyorum?

Ama şimdi her şey değişecek.

Ölmeyeceğim. Eski hayatımı geri kazanacağım. Annem, babam ve arkadaşlarım gibi hayatına devam eden insanlar, eğer ben en başında bir yere gitmemiş olursam benim yerimi dolduramayacaklarını anlayacaklar.

Sonra da onları bunu yapabileceklerini düşündüklerine pişman edeceğim.

Alfarin ve Elinor konuşuyorlar. Sesleri kafamdaki gürültüye karışıyor. Sanki saatte iki yüz kilometre yapan bir rüzgâr tünelinde dalgalanıyormuşum gibi, duyduklarım hiçbir şey ifade etmiyor.

Elinor'un korktuğunu söylediğini duyuyorum.

Alfarin cevaplıyor ama sözcükler boğuk çıkıyor.

Sonra Medusa'nın adını duyuyorum.

Ama Medusa beni terk etti. Onu bulamayacağım bir yere gitti.

İnleyen bir polis sireni, bu tutkulu yaz havasını delip geçiyor. Buradaki bunaltıcı sıcağı seviyorum. Ensemin etra-

fında birikmeye başlayan ter damlaları beni rahatlatıyor çünkü bu benim alışkın olduğum bir şey. Yarı açık gözlerle Elinor'a bakıyorum ve onun da böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Belki de sinir uçları, Alfarin onun boğazını bir baltayla ikiye bölünce onarılamaz bir şekilde zarar görmüştür de, o yüzden sürekli boynunu tutuyordur.

"Alfarin seni öldürmeden önce gözlerini kapamış mıydın?"

Elinor irkiliyor. "Şimdi bundan bahsetmeyelim," diyor yavaşça.

"Alfarin gözlerini kapamamıştı," diye ekliyorum, aralıktan aşağıya, arkasındaki büyük kalabalık caddeye bakarken. "Ölmeden önce, o köylü adamın gözlerinin içine bakmıştı."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, dostum?" diye soruyor Alfarin dikkatli bir şekilde.

"Ben ölürken nereye baktığımı hatırlamıyorum," diye yanıtlıyorum ayağa kalkarak. "Hadi neymiş bulalım, olur mu?"

Elinor çığlık atarak beni geri çekiyor. "Böyle kaçamazsın."

"Nedenmiş o?"

"Canımı yakıyorsun, Mitchell. Üçümüzün de bu zamandan çıkıp Medusa'yı bulmak için geri dönmemiz lazım."

"Neden?" diye bağırıyorum. "Medusa bizi umursamıyor ki. Eğer seni, Alfarin'i ya da beni düşünüyor olsaydı, ne yapacağını söylerdi ama bunu yapmadı. Bizi çöpmüşüz gibi bırakıp gitti. Medusa'nın da annemden bir farkı yok."

"Öyle söyleme, Mitchell," diyerek hıçkırmaya başlıyor Elinor.

Dönüştürücü'yü Elinor'un eline tutuşturuyorum ama

gözlerinde yaşlarla geri çekiliyor. Ben de Alfarin'e uzatıyorum. Solgun alnındaki çizgiler çarşaf gibi buruşuyor. Baltasını duvara dayayarak kollarını bağlıyor.

"Lanet olsun. Biriniz şunu benim elimden alacak mısınız?" diye bağırıyorum. "Bu macera benim için bitiyor. Zamanla işim bitti."

"Ölümünü durduramazsın, Mitchell," diyor Alfarin yavaşça. "Şimdi olmaz."

"İzle de gör."

Sokak aralığında koşmaya yeltenirken, Alfarin beni yakalıyor.

"Bırak beni!" Yerde güreşirken bağırmaya başlıyorum. Bir diğer polis sireni bağırarak sokağın başından geçiyor.

"Senin için artık çok geç, Mitchell," diyor Alfarin.

Alfarin'e duyduğum öfke, Elinor'un ölümünden sonra otele döndüğümüzdeki kadar korkunç değil ama ondan çok daha tutkulu çünkü bu tamamen özel bir durum. Bu *benim* ölümüm. Şimdi sıra bende.

"Sen, Elinor ve Medusa seçimlerinizi yaptınız!" diye bağırıyorum. "Sakın beni kendi tercihimi yapmaktan alıkoymaya kalkmayın."

Ayağa kalkıyorum. Alfarin ayak bileğimden yakalıyor ve alnımı güneşten yanmış asfalta çarpıyorum. Yerler yapış yapış...

"Ölümünü değiştiremezsin, Mitchell," diyor Alfarin. "Bizi birbirimize bağlayan şey senin ölümündü. Daha en başında Dönüştürücü'yü çalmak için Cehennem'de olmasay-

dın, hiçbirimiz geçmişe seyahat edemezdik. Ben öldükten sonra kabileme görünüp, onlara daha iyi bir yerde olduğumu belirtmezsem o huzuru veremeyeceğim. Büyük Yangın'a gitmezsek, Elinor acılar içinde yanarak ölecek. Bunu mu istiyorsun?"

Alfarin konuştukça, beynimdeki öfkeli gürültü Elinor'un burnunu çekerek sızlandığını duyacak kadar yavaşlıyor.

Sırtım büyük caddeye dönük bir şekilde duruyorum. Veda edecek vaktim yok. Caddeye koşup yaşayan Mitchell'i tutarsam, ölü halimin kaybolacağını biliyorum. Son dört senede olan her şey birdenbire silinmiş olacak. Yeniden başlamayacağım, kaldığım yerden devam edeceğim. Radiohead'in şarkısının kalanını dinleyebileceğim, ağzımdaki sakızı çıkaracağım ve gidip babamla lazanya yiyeceğim.

Hayat normale dönecek. *Benim* hayatım normale dönecek.

Medusa, Alfarin ve Elinor da anılarımda olmayacak çünkü onların varlığını bile bilmiyor olacağım.

"Bunu yapma, Mitchell," diye yalvarıyor Elinor.

"Ben oraya dönmezsem, Medusa Şeytan'ın stajyeri olur," diye fısıldıyorum. "Dönüştürücü'yü de o bulur. Üçünüz yine zamanı değiştirebilirsiniz. Bana ihtiyacınız yok, hiçbir zaman da olmadı. Hepiniz benden daha zekisiniz."

Ayaklarım beni yavaş yavaş Alfarin ve Elinor'dan uzaklaştırıyor. Elinor hâlâ üzgün olsa da, ikisi de beni durdurmak için adım atmıyor, orada öylece durmalarına şaşırıyorum.

"Medusa Dönüştürücü'yü alacak ve şimdi olduğu yere gidecek, Mitchell," diye sesleniyor Alfarin "ve biz de hiçbir zaman onu bulup geri getiremeyeceğiz çünkü bunu tek ba-

şına yapıyor olacak. Sen varken, hâlâ Medusa'yı kurtarma şansımız var."

Beynimin içinde *"Creep"** şarkısının sözlerini duyduğuma yemin edebilirim. Adeta ölü ruhumu kemiriyorlar.

"Peki ya kardeşin ne olacak, Mitchell?" diye ekliyor Elinor. "Bunu yaparsan, onun da hayatını sonlandırmış olacaksın. Artık var olmayacak. Hiç var olmamış olacak."

"Bu çok saçma, Elinor!" diye bağırıyorum. "Annemin seçimleri benim sorunum değil."

"Sadece öfkelisin, dostum," diyor Alfarin. "Elinor ve ben duyduğun bu öfkeyi anlamıyor muyuz sanıyorsun? Ölüm hiç de adil değil –ve tamam belki de Cehennem'e gönderildiğin için şanssızsın– ama ben o sıcakta ve yangında seni, Elinor'u ve Medusa'yı bulduğum için sonsuza kadar müteşekkir olacağım."

"Bizimle tanıştığına pişman mısın?" diye soruyor Elinor.

"Hayır, tabii ki değilim!" diye bağırıyorum.

"Medusa'nın sana ihtiyacı var," diyor Alfarin. "O seni korumaya çalıştığı için, bizi korumaya çalıştığı için gitti."

"Alfarin haklı!" diyor Elinor bağırarak. "Medusa Kurtadamlar'ın onu almaya geldiğini biliyor olmalı, ama biz onu kurtarabiliriz, Mitchell."

"Katedral şeklindeki mağaraları düşün," diye yalvarıyor Alfarin, ben geri geri yürümeye devam ederken. "O adamın kurtlar tarafından ele geçirildiğini gördük. Medusa'nın da aynı kaderi mi yaşamasını istiyorsun?"

Medusa'nın ortadan kaybolmasıyla birlikte göğsümü saran boşluğun ve yenilginin yanında annemin ihaneti hiçbir

---

* *Adi herif. Radiohead'in Creep şarkısından bahsediliyor. (e. n.)*

şey. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyorum. Sıcacık gözyaşlarını da tenimde...

"Ölmek için çok gençtim! Bu hiç adil değil!"

"Hepimiz çok gençtik," diye bağırıyor Elinor, "ve evet adil değil, Mitchell, ama bizi şimdi terk edersen her şey değişecek."

Elinor böyle diyerek Alfarin'in geniş göğsüne kapanıyor ve herkese karşı duyduğum suçluluk duygusu ve acı beni yerin dibine gömecek gibi oluyor.

Uzaklardan bir itfaiye sesi geliyor. Acil servislerin siren sesi bu ülkenin, bu şehrin fon müziği gibidir. Eğer acele etmezsem, birazdan gerçek ben için geliyor olacaklar.

Aslında gerçek ben benim, ama şimdi diğer Mitchell, hâlâ yaşayan çocuk, gerçek olmayanmış gibi geliyor.

Sokağın köşesine ulaşıyorum. Genç bir garson İtalyan restoranından dışarı birkaç karton kutu çıkarıyor. Duruyor, bana bakıyor, sokağın başına bakıyor ve Alfarin'in parlayan baltasını görünce mutfak kapısına doğru çığlık atarak koşuyor.

Zamanım dolmak üzere. Bunu hemen şimdi yapmalıyım.

Alfarin ve Elinor oldukları yerde duruyorlar ve koca adam kollarını prensesine doluyor. Benim kollarım Medusa olmadan bomboş. Annem böyle hissetmeyecek; onun artık M.J. adında küçük bir oğlu var.

Yaşarken, ailenin tek çocuğu olmaktan çok memnundum. Annem ve babam kariyerleriyle öylesine meşguldüler ki, vakitleri olduğunda onların kimseyle bölüşmediğim ilgilerini görmekten büyük mutluluk duyuyordum. Ama şimdi küçük bir

kardeşim var ve bu iş nasıl sonlanırsa sonlansın, onu hiçbir zaman küçükler ligine, sinemaya, dışarı dondurma yemeye götüremeyeceğim. Ya da ağabeylerinin gözlerinde birer kahraman olduğu küçük kardeşlerle yapılan hiçbir şeyi yapamayacağım.

Ben ona M.J. diye seslenmezdim çünkü onun hayatının benimki gibi bir ölümle bitmesini istemezdim. Kardeşime Mickey derdim, Mickey Fare gibi ve büyüdüğünde de ona sadece Mike derdim ve o da bana Mitch derdi, bana bir tek böyle seslenen de o olurdu.

Mitchell Johnson, bu benim. Dört sesli harf, tek sahip olduğum şey bu, küçük kardeşim haricinde...

Ama nasıl bir seçim yaparsam yapayım, bu asla gerçekleşmeyecek.

Uzun cadde her iki yanıma doğru uzanıyor ve güneşin sıcaklığı uzaktaki görüntüleri bulanıklaştırıyor. Beyaz binalar, bir dizi yeşil ağacın gölgesinde kalıyor.

Ve dört tekerlek üstünde gri araç sanki ıslak bir taş gibi parlayarak bana doğru ağır ağır yaklaşıyor.

Grethound otobüsü tam zamanında burada.

Medusa olsa ne yapacağını bilirdi. Benim gibi karasızlık içinde kalıp da vaktini boşa harcamazdı. Seçim yapmak imkânsız da olsa, o seçimin sonunu görebilecek cesareti olurdu.

Medusa, M.J, annem, Alfarin ve Elinor artık burada değiller. Bu sokakta, tepedeki beyaz çatılı binaya gitmeye can atan turistler tarafından itilip kakılıyorum. Kendimi tamamen yalnız hissediyorum. Tam da şu anda, üç arkadaşım da Cehennem'deler. Elinor yüzlerce senedir yapbozun parçalarının oraya ulaşmasını bekliyor. Küçük kardeşim daha doğmadı bile...

Bunu yaparsam, Alfarin ve Elinor haklı çıkacak. Her şey değişecek.

Birden yolun karşısında kendimi görüyorum.

Vücudumda hissettiğim ürpertiyle birlikte, kolumdaki tüyler havaya kalkıyor. Yolda yürüdüğümü izlerken, midemin ayaklarıma kadar indiğini hissediyorum.

Öylece yürüyorum. Mini etekli iki kız yanımdan geçiyor ve sonra kafalarını çevirip bana bakıyorlar. Kıkırdayıp uzun saçlarını savuruyorlar ama ben onları fark etmiyorum bile. Ne kadar da ezikmişim öyle. Bunun yerine, kafamı bir aşağı bir yukarı oynatırken, yaşayan gözlerim yere sabitleniyor. Kulaklıklarımın beyaz kablosu tişörtümün ön cebinde kayboluyor. Mitchell Johnson terk etmek üzere olduğu dünyaya karşı ölesiye umursamaz davranıyor.

Ya şimdi ya da hiç. Hemen yolun karşısına geçip kendimi güvenli bir yere itmeliyim. Böylece bu halim de duman ve küle dönüşerek yok olacak. Dört senedir Cehennem'de biriktirdiğim zehirli atık sonsuza kadar silinmiş olacak.

Ama aklımda Radiohead şarkısı yerine başka bir şey duyuyorum. Sesi kapatmak istiyorum ama bu ses sanki konuşanın ağzına yastık kapatılmış gibi boğuk geliyor.

Sakın beni bırakma.

Bu Medusa ile geçirdiğim son zaman yolculuğunda duyduğum ses. Karanlıktakinin o olduğunu biliyordum.

Ama ben onu bıraktım.

Otobüs hızlanmaya başlıyor. Trafik lambasının kırmızı yandığını görüyorum ama otobüs ilerlemeye devam ediyor. Şoförün yetişmesi gereken bir programı var.

Sakın beni bırakma.

Ve o anda gerçekleri görüyorum. Diğer benle göz göze geliyorum ve bunca zaman sonra, dört sene önce beni o yola atan şeyin ne olduğunu hatırlıyorum.

Beni dört sene önce o yola atanın kim olduğunu...

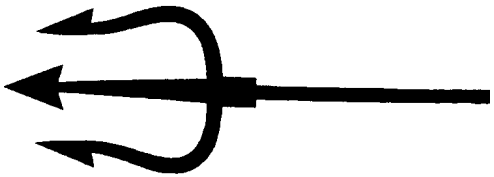
Benmişim.

Diğer Mitchell, yaşayan, nefes alan taklidim kulaklığı kulaklarından çıkarıyor ve yola koşuyor. Mavi gözleri hâlâ tam karşısında duran ölü aynasının görüntüsüne bakıyor.

Ve ben küle ya da dumana dönüşmüyorum çünkü ölümümü durdurmuyorum. Greyhound otobüsü bedenime çarpıp beni beş metre yukarı fırlatmadan önce son gördüğüm şey benim. Frene basılma sesi, cansız bedenimin yere inerken çıkardığı kırılan kemik seslerini bastırmaya yetmiyor.

M.J. öldü.

Çok yaşa M.J.

27. Fay Hattı

Ölümün bir senfonisi vardır. Ama bu senfoni kemanlar, ziller, davullardan oluşmaz; bağırışlar, çığlıklar ve benim durumumda da acı bir fren sesidir.

Şimdi ölü bedenimin etrafına üşüşen yabancılar tuhaf bir şekilde kendilerini teselli etmiş oluyorlar. Ellerinden bir şey gelmeyeceğini biliyorlar ama bu yine de onları denemekten alıkoymuyor. Artık ben bir insan olmasam da, insanlığa olan inancım yeniden şekilleniyor.

Pembe tişörtlü bir adam bana hayat öpücüğü veriyor. Arkadaşı göğsüme kalp masajı yapıyor. İkisi de ölmemem için uğraşıyorlar. Bükülmüş bacaklarımın kırılan sırtımın altında olması gerçeği onları durdurmuyor.

Şeytan kaynakları dosyasında, bazı hastalıklı izleyicilerin fotoğraf çektiğini görmüştüm ama gerçekte etrafta acil servisi arayan bir sürü insan var. Sonra birden otobüs şofö-

rünü görüyorum ve bir anlığına ama sadece bir anlığına sokağın karşısına geçip onun o şişko, ağlak suratına bir yumruk indirmek istiyorum.

Onun suçu olmadığını haykırıyor.

Yüzüme vurmaya gerek yok. Burada duruyorum sonuçta.

Ölümüm benim suçumdu. Zaten her şey hep benim suçum.

"Bence sokağa geri dönmelisin, dostum," diyor derin bir ses arkamdan.

"İzlemek istiyorum, sadece biraz daha."

"O zaman gölgeden izle. İnsanların sana bakarak, az önce ölen çocukla tıpatıp benzediğini düşünmelerini istemezsin."

Üçümüz de geri çekiliyoruz. İtalyan restoranının üstündeki kırmızı-beyaz çizgili tente, bize görünmememiz için gereken gölgeyi sağlıyor.

"Başından beri benmişim," diye fısıldıyorum, bir ambulans akan trafiğin içinde mekik dokuyup sokağı çınlatırken. "Ölü beni gördüm ve caddeye fırladım. Bir paradoksla, kendi ölümüme sebep oldum."

"Sence Lord Septimus biliyor muydu?"

"Tabii ki biliyordu. En başından beri, bu yüzden buraya gelmemi istemişti zaten."

"Neden ölümünü durdurmadın, Mitchell?" Elinor elimi tutuyor, başını omzuma yaslıyor. Ben de ona yaslanıyorum.

"Geride kalan her şey için," diye yanıtlıyorum. "Benim yüzümden ölümlerinizin daha kötü olacağını bile bile, kendimle yaşayamazdım. Ya da yaşasaydım, küçük kardeşimin hiçbir zaman doğmayacağını bilerek bunu yapamazdım. Ve... ve bir de Medusa'yı bulmak zorundayım."

"Ama eğer yaşasaydın, bu suçluluk duygusunu hiç hissetmeyecektin çünkü şimdi bildiğin hiçbir şeyi bilmiyor olacaktın," diyor Alfarin. "Biz senin dünyandan çıkmış olacaktık."

"Gidip tekrar denememi ister misin, Alfarin?" diye soruyorum. "Dönüştürücü bende. Eğer istersem zamanda geriye gidip o anı yüzlerce kez daha izleyebilirim. Ölümümü hâlâ değiştirebilirim."

"Alfarin öyle demek istemedi," diyor Elinor.

"O zaman ağzındaki baklayı çıkar," diye çıkışıyorum. "Bir an artık çok geç olduğu için ölümümü değiştiremeyeceğimi söylüyorsun, sonra da daha en başında suçluluk hissetmeyeceğim için bunu yapabileceğimi söylüyorsun."

"Seçim senin, Mitchell," diye yanıtlıyor Alfarin sakince, "ve sen karar verene kadar da, zamanın bu anından ayrılamayız."

"Seçimimi yaptım. Hâlâ ölüyüm, değil mi?"

"Aklın karar verdi, şimdi de kalbin ikna olmalı. Bu anıyla barışmalısın. Şimdi ve sonsuza dek, dostum."

Mavi üniformalı sağlık görevlilerini izliyorum. İçlerinden biri işe yaramaz vücudumu beyaz bir örtüyle gizliyor. Polisler gelmiş ve sağlık görevlilerine olay yeri incelemesiyle ilgili bilgi veriyorlar. Diğerleri de yaşayanlar için trafiği düzenliyor. Şişko, ağlak otobüs şoförü hâlâ masumiyetini ilan ediyor ama asıl görgü tanığı artık öldüğü için, ne olur ne olmaz diye alkol testi yapılıyor.

Burada durup tüm ayrıntıları saatlerce izleyebilirim. Daha önce pek aklıma gelmeyen sorular şimdi beynimi ke-

miriyor: Cesedimi kim teşhis etti? Cenazeme kaç kişi geldi? Özleniyor muyum?

Sonra birden, çaresiz, acı içinde bir ses beni tüm bu kendimle ilgili düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Benim oğlum olamaz... Benim M.J.'im olamaz."

Babamın boyu, onu tutan polisten epeyce uzun; uzun boyum ona, sarışınlığım da anneme çekmiş. Elinor içgüdüsel bir şekilde, onu teselli etmek istercesine kaldırıma çıkıyor ama bu defa onu tutan ben oluyorum. Babam da bana M.J der.

Ölü ayaklarım beyaz örtünün altından sarkıyor. Birinin gelip beni düzeltmesini bekliyorum. Bir bacağım, diğerine doksan derecelik açıyla duruyor. Ayaklarımın sadece birinde hâlâ Nike ayakkabım var. Diğer ayakkabıyı göremiyorum. Umarım biri onu bulur. Çok pahalılardı.

İnsanın kendi ölümünü izlerken aklımdan geçenler ne tuhaf...

Ama şimdi burnumun ucunda yaşanan her şey sanki bir televizyon ekranında yeniden canlandırılıyormuş gibi gitgide küçülüyor. Gerçeklik benliğimden uçup gidiyor ve yine paradoksa geri dönüyorum. Mitchell Johnson şimdi yolun ortasında bir ölü olarak yatıyor ama onun ruhu, ya da artık ben her ne oluyorsam, onu gölgelerin içinde izliyor.

Ama bir de başka bir ben var. Yarı Yol Evi'ne henüz vardım. Çıkış yolunu arıyorum çünkü on yedi yaşındaki insanlar ölüyor olamaz.

Önümüzdeki dört sene içinde Alfarin, Elinor ve Medusa ile tanışacağım. Sanki başından beri beni bekliyorlarmış gibi

karşılanacağım. Medusa ve ben Şeytan'ın stajyeri olmak için savaşacağız ve işi ben alınca, benden nefret etmek yerine, Medusa benim en yakın arkadaşım olacak.

Dönüştürücü'yü ve onun gücünü öğrendiğim andan beri, ölümümü durdurmaya odaklanmıştım. Tek isteğim yaşamıma devam etmekti. Ölülerin aklımdan çıkmayan o hayali yaşamaktı... Bir Rock yıldızı olmak, arkadaşlarımla partiler vermek, yaşamak istemiştim. Greyhound otobüsünün tekerlekleri durmadan önce kalbim atmayı bıraktı ama bu hâlâ ona sahip olmadığım anlamına gelmiyor. Alfarin haklı. Bu anıyla barışmalıyım, şimdi ve sonsuza dek. Hayatım sona erdi ve ben şimdi ölümsüzüm. Dünyadaki insanların, sıra onlara gelene dek, asla bilemeyeceği en büyük sırrın içindeyim.

Bu hiç adil değil. *Hiçbir zaman* olmayacak.

"Senin fotoğraflarına sahip olduklarını bilmek seni rahatlatıyor olmalı, Mitchell," diyor Elinor yumuşakça. "Küçük kardeşin sana bayılıyor."

"Sen hiç unutulmadın, dostum."

On yedi yaşındakiler bu gibi kararlar vermek zorunda kalmamalı. *Kimse* böyle bir karar vermek zorunda bırakılmamalı.

İçimden babamdan özür dileyip onu sevdiğimi söylüyorum. Ölü bedenime arkamı dönüyorum.

"Bana tutunun."

Dönüştürücü elimde hayat kazanıyor. Kırmızı ibre, buzda kayar gibi saatin iki yüzünde de dans ediyor.

Artık hayatıma veda etme anı geldi.

En yakın arkadaşımı bulma vakti geldi.

San Francisco'daki parka geliyoruz. Aynı duman kokusu havayı sarıyor, aynı gitar matemi devam ediyor, aynı çift odundan yapılmış bir mamut iskeletine benzeyen ağacın üzerinde oynaşıyor.

Burada hiçbir değişiklik yok.

"Kendimizi görme olasılığımız var mı?" diye soruyor Alfarin, başka bir Alfarin'in paradoksla ortaya çıkmasını bekleyerek, aceleyle etrafa bakınırken. Elinor onun baltasını başının yanından uzaklaştırıyor; malum bir daha o kadar yakın olmaya gerek yok.

Hayır anlamında başımı sallıyorum. "New York'tan beri, hangi zaman dilimine geldiğimizi kaydediyorum. Burayı bir dakika kadar önce terk ettik."

"Peki ya Septimus?" diye soruyor Elinor.

"Sanırım Septimus'u kimsenin kontrol edemeyeceği ortada," diye karşılık veriyorum.

"Bununla gurur duymalısın, dostum."

Güneşin yaktığı çimenlere oturuyoruz. Çoğu solmuş ya da en azından kurumuş gibi görünüyor.

"İyi düşünmeliyiz," diyorum. "Her bir ayrıntıyı, Medusa ile evi, ailesi hakkında aranızda geçen her diyaloğu iyi düşünün. Nerede takılmayı severdi, nerelerden nefret ederdi. Her şeyi gözümüzde canlandırabilmeliyiz."

"Öyleyse onun San Francisco'da olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor Alfarin.

"Kesinlikle."

Ve gerçekten de bundan eminim. Gözlerimi kapayıp açtığımda arkamda durduğunu hayal ediyorum. Medusa çok yakında olabilir, tek yapmamız gereken gidip onu bulmak. Kurtadamlar onu bulmadan onu geri almak...

"Bildiklerimiz üzerinden gidelim," diyorum, parmağımla tozlu toprağın üstünde daireler çizerek. "Medusa'nın bizi 18 Haziran 1967'de, saat sekizde Dönüştürücü ile terk ettiğini biliyoruz. Yirmi beşinde ölüyor ve bunun nerede olduğunu biliyoruz." Dönüp bakmaya bile yeltenmeden, başparmağımla arkamdaki büyük, kırmızı köprüyü işaret ediyorum.

"Septimus'un gelemeyeceğinden emin misin?" diye soruyor Elinor. Sesi bir çocuk gibi tiz çıkıyor.

"Elinor, artık Septimus'un ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum. "Tek bildiğim, zamanda yolculuk yapıp Cehennem'e giderek bunu öğrenebileceğimiz."

Elinor sırt çantasını çıkarıp açıyor. Gözleriyle her yanı incelerken, uzun parmaklarını kullanarak el yordamıyla bir şeyler arıyor.

"Bunu şeytan kaynaklarından aldım," diyor, biraz yıpranmış kırmızı bir dosyayı çıkararak. "Eğer bizi terk edersen, Medusa'yı bulmak için Alfarin ile bana yardımcı olur diye düşündüm."

Dosyayı Elinor'un titreyen ellerinden alıyorum ve söylenmeye başlıyorum. Bu Medusa'nın şeytan kaynakları kaydı.

"Bunu nasıl buldun? Çekmecede değildi."

"Aklıma bir fikir gelmişti," diye yanıtlıyor Elinor gergin

bir şekilde. "Eğer senin kaydın Medusa'nın çekmecesindeyse, o zaman aynı kişi tam tersini bu dosyayı seninkinin yerine koyarak yapmıştır diye düşündüm. Siz dosyalara bakarken Dönüştürücü'yü kullanıp birkaç kat yukarı çıktım. Medusa'nın dosyası açık bir çekmecenin hemen üstünde duruyordu."

"Sen bir dâhisin!" diye bağırıyorum, Elinor'un kafası kopmuş tavuk gibi koştuğunu düşündüğüm anı anımsayarak. Halbuki aklı başında olan bir tek oymuş.

"Köylülerin arasında bir prenses..." diyor Alfarin iç çekerek.

"Bu yüzden kusuyordun, değil mi? Tek başına seyahat ettiğin için."

Elinor başıyla onaylıyor. "Ölüm Ozmosu pek de güzel değilmiş."

"Elinor, sen tam bir dâhisin," diye tekrarlıyorum.

"Tanrı Odin'in karısı Tanrıça Frigga ile yarışırsın," diyor Alfarin.

"Daha neler," diye karşılık veriyor Elinor, ama gururu gözlerinden okunuyor.

Dosyadan kâğıtları çıkarıp Alfarin ve Elinor'a veriyorum.

"Adreslerden başlayalım," diyorum.

Renkli bir fotoğrafla karşılaşıyorum. Bu Medusa'nın ölüm gününden bir fotoğraf. Kahverengi gözleri beyazının içinde dönüyor; sütlü sıcak çikolata gibi görünüyor. Fotoğrafta, başı hafifçe arkaya düşmüş. Benim asi bebeğim, benim gibi korkmuş ya da aklı karışık görünmüyor ama şaşkın bir hali var. Saçının asi dalgaları ıslanarak yüzüne yapışmış ve

bu onları olduğundan da uzun göstermiş. Nehirdeki yapraklar ve diğer birikintiler birkaç buklesine takılı kalmış. Bir hata yaptı, asla gitmek istemedi.

Ona baktıkça midemin alev alev yandığını hissediyorum. Günlerdir hiçbir şey yemedim, ya da en azından şimdi öyle hissediyorum. Medusa'nın neden sürekli bende açlık hissi uyandırdığını anlamıyorum. Onu görünce aklıma çikolata ve çilek geliyor.

"Medusa'nın ev adresini ve fotoğrafını buldum!" diye bağırıyor Alfarin.

"Hafta sonları bir ayakkabıcıda çalışıyormuş, adresi de burada," diyor Elinor.

"Bende de üvey babasının ismi ve iş adresi var," diyorum gizemli bir şekilde. "Araba tamircisi..."

Tam o anda bir uluma sesi konuşmayı bölüyor. Üçümüz de endişeyle dönüp bakıyoruz ama o sesi çıkarabilecek hiçbir şey göremiyoruz. Tam tepemizden, sanki rüzgârın taşıdığı bir sesmiş gibi geliyor.

"Nereden başlamak istersin, Mitchell?" diye soruyor Alfarin. Titriyor. "Aramızdan bir kişi eksik olsa da liderimiz sensin."

"Medusa'nın Dönüştürücü'de işaretlediği zamanın on dakika öncesine gideceğiz ve zamanın kesişmesini sağlamaya çalışacağız. Zamanda oluşmuş bir şeyi değiştiremeyeğimizle ilgili kuraldan dolayı, onu durduramayız ama gittiği yere varır varmaz onu bulabiliriz. Ayrıca Ölüm Ozmos'unu yaşıyor olacak, yani ulaşmak daha kolay olacaktır. Önce ai-

lesinin evine gideceğiz, ama çok dikkatli olmalıyız. Elinor Cehennem'e geldiğinde bizi zaten tanıyordu ama bu Medusa için geçerli değil. Doğru kişiyle karşılaşacağımızdan emin olmalıyız: Ölü olan Medusa, yaşayan Melissa değil."

Alfarin baltasının yassı kısmıyla şakaklarını ovuyor. Bunun rahatlatıcı olduğunu düşünüyor olmalı, ama beni gerçekten çok geriyor. Elinden bir kayarsa, yüzünün yarısını götürür.

"Bu işe yarayacak mı?" diye soruyor.

"Yaramak zorunda. Kurtadamlar'ın onu götürmesine izin vermeyeceğim."

Şeytan Takımı'nın kalan üç üyesi de ayağa kalkıp kollarını birleştiriyor. Etrafımızdaki hava çok ağır hissettiriyor. Hatta kahkahalar ve müzik sesi bile kesilmiş gibi geliyor. Beyaz yüzdeki dakika ibresini on dakika geriye alıyorum. Umarım bu yeterli olur.

Ilık ateş etrafımızı sarıyor ve rüzgârın içinde savruluyoruz. Alfarin ve ben Elinor'un iki yanında duruyoruz ve yemin ederim ki birinin diğer elimi tuttuğunu hissediyorum, ama Medusa'nın virane evine geldiğimizde, aşağıya bakınca, elimde sadece kıvılcım saçan Dönüştürücü'yü görüyorum.

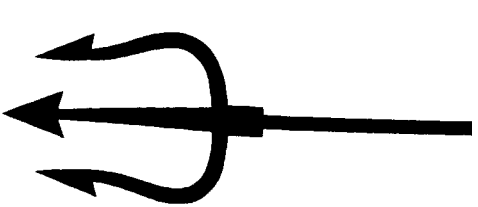
Medusa'nın ahşap evi eski ve sessiz bir sokaktaki küçük bir alanda yer alıyor. Dışı beyaz boyalı ama yolun karşısındaki parktan gördüğüm kadarıyla bile, soyulan boyaları fark

edebiliyor. Metal bir bölme ön kapıyı örtüyor. İki yanda da büyük pencereler var ve evin üst katı, izleyen gözler gibi çatıya kurulmuş iki çatı katı penceresinin arasında sıkışmış gibi görünüyor. Evin hemen dışında beyaz bir Dodge Polara park edilmiş. Arabanın motor kapağı açık ve pencereleri de yarı kapalı duruyor, ama etrafta kimseyi göremiyorum.

Saat akşam sekize on var. Güneş hâlâ batıyor ve gökyüzü pembeye boyanmış. Bu renk bana Medusa'nın o güzel, ölü gözlerini hatırlatıyor.

Şimdi onun buralarda bir yerde, onu korumak için her şeyi yapabilecek olan benden ve diğer en yakın arkadaşlarından saklanması benim suçum. Boğazım kanayana dek onun adını haykırmak istiyorum.

Onu bir daha asla bırakmayacağım.

28. Silahlı Anne

"Kapıyı çalmalı mıyız?" diye soruyor Elinor.

"Kesinlikle olmaz."

"Ama onu bulmak zorundayız," diye karşı çıkıyor.

"Bulacağız da..." diyorum. "Ama Cehennem'i terk ettiğimizden beri gittiğimiz her zamanda bir çuval inciri berbat ettik. Cehennem'den çıkmak bana ölümüme mal oldu ve şimdi bu başkalarının hayatlarını ve ölümlerini mahvetmeden düzeltemeyeceğim bir şey haline geldi. Bu defa elime yüzüme bulaştırmayacağım."

"Mitchell haklı," diyor Alfarin, birbirinden bağımsız bir dizi eski püskü evi boydan boya süzerken. "Sence bu zamanda kovada tavuk var mıdır?"

Elinor somurtuyor. "Medusa kayıp, Kurtadamlar tarafından ele geçirilmesine dakikalar var ve sizin tek düşündüğünüz koca midenizi doldurmak, öyle mi?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun, prensesim?"

"Ben burada kalacağım," diyorum. "Alfarin, baltanı bana bırak ve ikiniz bize yiyecek bir şeyler bulup bulamayacağınıza bakın." Elinor şimdi de bana kaşlarını çatıyor. "Elinor, bize öyle bakma. Yemek yemek zorundayız. Karnımız doyarsa, aklımız daha iyi çalışır. Hem ben 1666'dan döndüğümüzden beri birkaç çilek dışında ağzıma bir şey atmadım."

Elinor yürümeye başlıyor. Erkeklerin sabit fikirli olduğuna dair bir şeyler söylendiğini duyabiliyorum.

"Nasıl ödeyeceğiz?" diyor Alfarin ciddiyetle.

Omzumu silkiyorum. "Paramız burada geçerli değil, çünkü elimizde yalnızca geleceğin parası var, hem 1960'larda kredi kartı olduğundan bile emin değilim. Bir şeyler uydurursunuz artık."

"Nasıl?"

"Boşuna Cehennem'de değilsin, Alfarin, bir şeyler çal! Ve acele et. Bizim Medusa yaklaşık yedi dakika içinde burada olacak."

Dikkatimi tekrar Medusa'nın evine veriyorum. İçeriden gelen yüksek sesleri duyuyorum ama bu konuşmayı yankılanan bir kahkaha sesi takip ediyor. Sanırım televizyonun sesi açık bırakılmış olmalı.

Birden kapının önündeki bölme açılıyor ama tahta verandaya ve öndeki basamaklara doğru yürüyen kişi Medusa değil. Bu bir adam.

Benim kadar uzun değil ama zaten sadece birkaç kişi benim boyuma ulaşabilir. Uzun, güneşten açılmış sarı saçları

ve çenesine kadar uzanan favorileri var. Otuzlarının sonundaymış gibi görünüyor ama sanki daha genç olmayı dilermiş gibi bir giyim tarzına sahip. Bir anlığına, acaba Medusa'nın ağabeyi olabilir mi diye düşünüyorum ama ona hiç benzemiyor ve bildiğim kadarıyla, Medusa benim gibi ailenin tek çocuğu, yani iki numaralı M.J.'i saymazsak tabii...

Adam ellerini birbirine çarparak Dodge Polara'nın açık motor kapağına yaklaşıyor.

Ve hemen, hissettiğim ani nefret dalgalanmasıyla, onun kim olduğunu anlıyorum.

Bu, Medusa'nın üvey babası.

Alfarin'in baltası ayakucumda duruyor. O anki öfke nöbetiyle tamirciye yaklaşıp kafasını uçurmak istiyorum. Ellerim baltanın sapına uzanıyor ve aynı anda kapıdaki bölme açılarak, evin içinden biri daha dışarı çıkıyor. Adam hemen başını kaldırıp bakıyor ve dışarı çıkan kişi olduğu yerde donup kalıyor.

Medusa.

Tabii o anda, hemen onun benim Medusam olmadığını anlıyorum. O, bu ana ait yaşayan Melissa. Görüntüsünde bir fark yok; çılgın kıvır kıvır saçları, sıska küçük kolları var. İncecik bacaklarını saran kot şort ve boynuna dolanan şeftali rengi bir üst giymiş.

Ama bir şey eksik.

Yaşayan Melissa dönüp eve bakıyor ve evden dışarı açılan patikadan aşağıya koşmaya başlıyor. Kapıyı açıyor ve yolun karşısına geçmek için hamle yapıyor ama araba tamir-

cisi, üvey babası, motorun kapağını çarparak kapatıyor ve bileğinden sıkıca tutarak onu yakalıyor. Medusa benim yolun karşısındaki çalıların ardında bir çocuk gibi saklandığımı ve arabanın yanma koşup adamın dişlerini ağzına gömmek istediğimi göremiyor.

Güneş gökyüzünde yavaş yavaş batarken yaşayanların ve cansız maddelerin gölgesi yola vuruyor. Medusa'nın üvey babasına yalvardığını duyuyorum. Uzanıp Alfarin'in baltasını alıyorum.

Evden bir kadın sesi geliyor.

"Melissa..."

İşte bu yüzden olduğum yerde kalmalıyım. Bu Medusa değil, benim Medusam değil... Bu kızın adı Melissa Pallister ve henüz bunu bilmiyor ama hayatı bir hafta içinde, 25 Haziran 1967'de sona erecek. Bunu değiştiremem çünkü bu değiştirebileceğim kadar bana ait bir şey değil. Medusa'nın buraya gelmesini beklemem gerekiyor; o ne yapacağını bilir.

Ama baltayı elimden bırakmıyorum.

New York'taki o ilk gecemiz aklıma geliyor. Medusa bir diğer kâbusundan uyanıp bize nasıl öldüğünü anlatmıştı.

Sadece onu da yanımda getirmediğim için pişmanım.

Bu adam ona ne yapıyor? Ya da çoktan yaptı mı? Medusa nerede? Neden zamanın bu anındayız?

Ses tekrar Medusa'yı çağırıyor. Bu defa endişeyle titriyor. Yaşayan Melissa, üvey babasından kaçıyor ve eve doğru koşuyor. Adam dönüp arabasına bir tekme atıyor ve elinin tersiyle dudağının üstünü siliyor. Sonra camın aralığından

arabanın içine eğiliyor ve birkaç saniye sonra elinde bir şişeyle tekrar dönüyor. Eve girmeden şişedekini bir dikişte içiyor ve basamakları birer ikişer çıkarak aceleyle eve dönüyor.

Alfarin ve Elinor geri dönüyor; ikisi de utangaç ve yüzleri kıpkırmızı olmuş. Elinor çalıların arkasına sinerek, evi işaret ediyor; bir elinde cam şişede süt, diğerinde de bir somun beyaz ekmek var.

"Oradan izliyorduk," diyor sessizce.

"Bizim Medusa değil miydi?" diye fısıldıyor Alfarin.

Kafamı sağa sola sallıyorum. Elinor'dan ekmek ya da süt almıyorum ya da Alfarin'in cebine tıktığı bisküvilere yanaşmıyorum. 1967 yılındaki bir fırına baskın yapmış gibi görünüyorlar.

"Bizim M'den ses yok mu?"

"Sence bu adam kim?" diye soruyor Alfarin, sesi boğuk çıkıyor. Kurabiye kırıntıları, konuştukça sarı sakallarına dökülüyor.

"Üvey babası," diye yanıtlıyorum.

"Neden Alfarin'in baltasını tutuyorsun?"

"Ona göz kulak oluyordum," diye mırıldanıyorum.

Alfarin baltayı elimden alıyor. "Ne yapmış olursa olsun, bir adamın hayatını kasten elinden alamayız, Mitchell," diyor ciddiyetle. "Bu yolculukta öğrendiğim bir şey varsa, bize bahşedilen hayatın onurudur. Şimdi bir zamanlar Yukarı'da olduğuna inandığımız kavmimdeki bazı insanların Kurtadamlar tarafından ele geçirildiğini düşünüyorum. Pek çoğu serinkanlılıkla, keyifle, heyecanla adam öldürmüştü. Senin

kaderinin de böyle olmasına izin vermeyeceğim, dostum."

Havada ani bir değişim oluyor; yoğun bir sıcak rüzgâr bastırıyor.

"Burada ne arıyorsunuz?" diyor unutmaktan korktuğum o ses.

Arkamı dönüyorum ve elim onun yanan tenine değiyor. Benim Medusam hemen yanımızda duruyor. İçgüdüsel olarak, kollarımı açıp onu sıkıca sarıyorum. Alfarin ve Elinor da bize katılarak, bu sarılmaya ortak oluyorlar. Ve şimdi ilk gördüğüm anda yaşayan Melissa'nın neden bana gerçekçi gelmediğini anlıyorum, çünkü şimdi kollarımın arasında duran şey safi bir ruhtan başkası değil. Tıpkı mezarlıktaki o iki meleği tanımış olmam gibi, bir şeytanı gördüğümde bunu hemen anlayabilirim.

"Neden bizi... beni bıraktın?" Ağzımın ve burnumun içine giren saçının kıvırcıkları arasından homurdanıyorum.

"Buraya nasıl benden önce geldiniz?" diye yanıtlıyor, tişörtümün kapadığı ağzından çıkan boğuk sesle. "Sizi bırakalı sadece birkaç saniye olmuştu."

"O zamandan bu yana çok şey oldu. Biz zamanda yolculuk yapabiliyoruz, hatırladın mı? Cehennem'e gittik ve Elinor senin şeytan dosyanı çaldı. Cidden seni takip etmeyeceğimizi mi sandın?"

"Sen de mi onlara uydun, El?"

"Kurtadamlar seni ele geçirecek diye ödü koptu. Hepimiz endişelendik."

Medusa'nın küçücük vücudunun ona sarılırken titredi-

ğini hissediyorum. Ondan hem nefret ediyorum, hem de onu seviyorum.

"Kurtadamlar, ben seyahat ederken, orada, ateşin içindeydi. Bana saldırıyor ve bağırıyorlardı. Kurtadamlar'ın ele geçirdiği tüm ruhları, alevlerin içinde yalvarırken gördüm. Bana dokunmaya, beni tutmaya çalıştılar; bırakmayacaklardı."

"Eğer üvey babanı öldürürsen, Kurtadamlar seni de alacaktır," diyor Alfarin ciddiyetle, hepimize sarılmayı bırakarak.

Medusa nefesini tutuyor. "Ben onu öldürmeyecektim ki, sadece korkutmak istedim."

Şimdi ben de Medusa'ya sarılmayı bırakıyorum. Arkadan onun ağlayan sesini duyuyorum ama hemen önümde duran ağzı kıpırdamıyor; bu çok tuhaf ve kafa karıştırıcı geliyor.

"Neden bizi terk ettin?"

"Çünkü Kurtadamlar'ın benim peşimde olduğunu tahmin ettim... ve... ve çünkü annemi korumak istedim," diye yanıtlıyor Medusa ve kırk sene sonra ilk kez şöyle bir evine bakıyor. "Annem ben öldükten sonra paramparça oldu ve onun elinden her şeyi aldı; parasını, şerefini, her şeyini. Hatta daha da kötüsünü yaptı, Mitchell. Rory benden bile küçük kızlara, korkunç, iğrenç şeyler yaptı. Ve herkes tüm bunlar yüzünden, onu daha erken durduramadığı için annemi suçladı."

"Sana zarar verdi mi?" diye fısıldıyor Elinor, ne Alfarin'in ne de benim sormak istediğim soruyu sorarak.

Medusa başıyla onaylıyor ve yavaşça, "Canımı yaktı, El," diyor.

Alfarin'in baltasını yanında taşıması iyi oldu çünkü

şimdi Kurtadamlar'ın beni ele geçirmesi riskini göze almaya hazırlanıyorum. Ama Alfarin'in gözlerinden taşan nefrete bakılacak olursa o da aynısını yapacak.

"Annenin bu olanlarda hiçbir suçu yok, M."

"Ama insanlar böyle düşünmüyor," diye yanıtlıyor. "Herkes onun peşine düştü, El. Canını yaktığı diğer kızların anne ve babaları, evi annemin başına yıktılar."

"İyi de sen bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü annemin geleceğini gördüm, Mitchell. Cehennem'de Dönüştürücü'yü kullandım. Onu tek çalan sen değilsin yani."

"Anneni mi izliyordun?"

"Dönüştürücü'yü nasıl aldığını anlamıyorum, Medusa," diyorum. "Kasayı nasıl açtın?"

"Şifresini bir kâğıda yazmıştın, Mitchell. Ben de numaraları görüp telefonuma kaydettim, çünkü onun bir kızın telefon numarası olduğunu düşündüm. Arayacaktım ama hiçbir yere bağlanmadı. Sonra seni Septimus'la kasanın şifresi hakkında konuşurken duydum ve parçaları birleştirdim. Septimus Dönüştürücü'den bahsettiği anda, onu kasaya koyacağını biliyordum."

"Neden bana söylemedin? Neden bana güvenmedin?"

"Çünkü hepimizin sırları vardır, Mitchell. O kâbusu gördükten sonra da Dönüştürücü'yü banyoya girip kullanmıştım. Annemin hayatının, o herifin yaptıkları yüzünden nasıl da mahvolduğunu gördüm. O, yanlış hiçbir şey yapmadı ama hep suçlandı. Bu benim çok canımı yaktı. Ben onun hayatını değiş-

tirmek istiyorum, kendi ölümümü değil. Bunu ona borçluyum."

"Senin hatan değildi, Medusa. Kimseye bir şey borçlu değilsin."

"Ama taşıdığım suçluluk duygusunu anlamıyorsun, Mitchell. O, intihar ettiğimi düşünerek yaşıyor ama ben sadece annem o herifin bana yaptıklarına inansın diye, onu korkutmak istemiştim. İşte beni uykularımdan uyandıran şey bu... Her seferinde kayıp düştüğümü görüyorum."

Medusa duraksıyor. Ona sarılmak istiyorum ama beni itiyor.

"Biz sadece sana yardım etmek istiyoruz," diyor Elinor burnunu çekerek. Ağlamamak için kendini zorluyor ama onu böyle üzgün görmek beni çok sinirlendiriyor.

"Lütfen anlamaya çalışın," diye yalvarıyor Medusa. "Eğer şimdi geri gelirsem, bu halimle –ölü olarak– o zaman belki onu korkutup diğer kızlara saldırmadan önce durdurabilirim diye düşündüm. Ama anneme de görünmek istediğim için, yaşadığım bir zamana gelmek zorundaydım. Onu uyarmalıyım, beni dinlemesini sağlamalıyım. Bunu öldükten sonra yapamam çünkü onu korkutmayı ya da delirdiğini düşünmesini istemiyorum. Rory'yi yaşasam da değiştiremem ama şimdi ölü olduğuma göre onu durdurma şansım var ve annemi de kurtarabilirim."

Medusa beni çalıların arkasına çekiyor. Küçük dikenler çıplak tenimi çizerken kolumda soluk, beyaz çizgiler bırakıyor. Tek başına seyahat etmenin yan etkisi vurdukça, titreyip terlemeye başlıyor.

"Siz iyi misiniz?"

"Umurunda mı?"

Yüzündeki acı ifadeye bakılacak olursa Medusa gerçekten derin bir nefes alıyormuş gibi görünüyor ama ben ona güvenmiyorum ve böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Medusa'ya karşı bir pislik gibi davranmak istemiyorum. O benim her şeyim. Ama bizi... beni terk etti. Ben ona her ne olursa olsun onu terk etmeyeceğimi söylemiştim. Neden bizim ona yardım edeceğimize, onu koruyacağımıza inanmadı?

"Sizi Kurtadamlar'dan korumaya çalışıyordum, Mitchell. Hepinizi beladan uzak tutmak için burada sonsuza dek tek başıma kalmaya razıydım."

"O zaman tebrikler çünkü gerçekten çok başarısız oldun. Şimdi başımız sandığından da çok belaya girdi. Septimus, Yukarı'dan çaldığı Dönüştürücü ile peşimizden geldi. Cehennem'e geri döndük; Elinor senin kaydını çalarken, senin çekmecende duran benim kaydımı gördük. Annemin yeniden evlendiğine ve benim yerimi dolduran yeni bir bebeği olduğunu öğrendim ve ölümümü gördüm ama durduramadım, çünkü eğer yaşarsam her şey değişecekti."

Medusa Ölüm Ozmos'una yakalanıp da çalılara kusmaya başlayınca, ateş püskürmeme bir son veriyorum. Kendimi deli gibi suçlu hissediyorum çünkü Medusa'nın bizi hiç terk etmemesi gerektiğini düşünsem de, bunu sadece bizi korumak için yaptığını biliyorum. Benim de en başından beri planladığım şey buydu. Arkadaşlarımı korumak için tek ba-

şıma bu yola çıkmaktı... Medusa benim yaşadıklarımdan çok daha fazlasını yaşadı. Senelerce, yaşamını ve ölümünü bir sır gibi sakladı. Şimdi bizimle her şeyi paylaşıyor olması, artık bize tamamen güvendiğini gösterir. Bana güvendiğini...

Elinor, Alfarin'in yanından ayrılıp da Medusa'nın yanına giderken hiç sesini çıkarmıyor.

"Planın ne, M?"

"Önce annemi görmek istiyorum," diye yanıtlıyor Medusa. Gözleri yaşlarla doluyor. Elinin tersiyle ağzını siliyor. "Ne de olsa o adamla ben yüzleşeceğim."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

Elinor Medusa'nın koluna giriyor ve birlikte eve doğru ilerliyorlar. Sanki Yukarıdakiler olacakları izliyormuş gibi güneş ufukta kendini gösteriyor. Meleklerin rüzgârla gelen kahkahalarını duyduğuma yemin edebilirim.

"İçime hiç iyi şeyler doğmuyor," diye mırıldanıyor Alfarin yüzünü kaşıyarak.

"Benim de."

İndiğimiz parka bakıyorum. Tozlu bir salıncak, zincirleri hareket etmese de gıcırdıyor. Ölü çimenlerin üzerinde çöpler yayılı duruyor. Alfarin ve ben eve bakıyoruz. Kirli pencerelerin içinden olup bitenleri görmeye çalışırken gözlerim yanıyor.

Sonra uzaktan bir kurt sesi geliyor.

"Sadece bir köpek," diyorum hemen ama Alfarin ve ben çoktan sokağın karşısına geçmek için ilerliyoruz.

Bir başka, daha uzun bir uğultu bizi eve kadar takip ediyor. Alfarin, kapıdaki bölmeyi bir yumrukta yere serince, paslı men-

teşeler yerinden fırlıyor. Bu ses nasıl bir hayvandan çıkıyorsa, sanki acı içindeymiş gibi geliyor. Acı, çürük bir koku yüzüme vuruyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Lanet olsun, şimdi değil, burada olmaz.

"Elinor! Elinor!" diye bağırıyor Alfarin.

Ben de Medusa'nın adını haykırıyorum ama duyduğum tek şey yukarıdaki banyodan akan su ve solumda kalan odadaki siyah beyaz televizyondan gelen kahkaha sesleri. Televizyonun sesi epey açık ve bu bana sanki başka bir şeyin –yukarıda gerçekleşen bir olayın– sesini bastırmak için özellikle yapılmış gibi geliyor. Parkeler çatırdıyor ve sonra da boğuk bir güm sesi duyuyorum. Çiftlik hayvanlarının yamuk yumuk çerçevelenmiş resimleri yukarı kata çıkan merdivenin yanını süslüyor. Yukarıdan gelen artçı deprem gibi zangırdamalardan sonra çerçeveler daha da çok kayıyor. Tırabzanın yanındaki taburede, krem rengi, çevirmeli telefonu fark ediyorum. Kablosu duvardan söküp atılmış.

Bu evden kimse yardım çağıramaz.

Elimi cebime atıp onu almak aklıma gelmese de, Dönüştürücü bende. Saatin kırmızı yüzünde, kırmızı ibreyi oynatmaya çalışıyorum ama titrediğim için zamanı sabitleyemiyorum. Buraya gelmemeliydik. Ölümün gölgeleri peşimize düştü, şimdi de uluyarak aptallığımıza gülüyorlar.

Alfarin ve ben mutfağa giriyoruz ve yapışkan muşamba zeminde sendeleyerek duruyoruz. Bir kadın bize silah doğrultuyor. Titreyen ellerinde, silah şiddetle hareket ediyor.

"Anne!" diye yalvarıyor Medusa; Elinor ve Medusa derme çatma, plastik masanın diğer tarafında duruyorlar. "Anne,

lütfen silahı bırak." Ama Medusa, Anne dediği kadına yaklaşınca silah ona yöneliyor.

Elinor çığlık atarak kendini Medusa'nın önüne atıyor; uzun, solgun ellerini teslim olur gibi kaldırıyor. Alfarin kızlara doğru hareket ediyor ama bu sefer de kadın silahı ona doğrultuyor.

"Anne, benim," diye yalvarıyor Medusa, ama kadın onu dinlemek yerine başparmağıyla tüfeğin horozunu çekiyor.

"Sen benim kızım değilsin."

Başka bir kurt uluyor ve bu defa ona bir diğeri daha katılıyor.

Onlar sadece köpek, diyorum kendi kendime. Sadece dışarıda bırakılmış birkaç yaşlı, uyuz köpek işte.

"Sana zarar vermeyeceğiz, kadın," diyor Alfarin, ileri adım atarak. Onun da elleri, tıpkı Elinor gibi havada duruyor. "Biz, Rory denen adamı görmeye geldik. Bir mesaj bırakıp gideceğiz."

"Anneciğim."

Medusa kendini kaybediyor. Bunca zaman sonra annesini görmek, üvey babasıyla yüzleşme fikrini aklından uzaklaştırıyor. Sadece annesini istiyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Biz zaten ölüyüz, yani bir daha öldürülemeyiz ama bir merminin ölü bir suratta ne gibi bir etki bırakacağını görmeye de niyetim yok.

Alfarin'e doğru eğilip fısıldıyorum: "Kızları çıkarırsam, silahı alır mısın?"

Alfarin hırıltı gibi bir ses çıkarıyor, ben de bunu evet olarak kabul ediyorum.

Sonra sert bir biçimde basamaklara vurarak koridordaki merdivenden gelen ayak seslerini işitiyorum. Biri aşağıya iniyor.

"Yaşayan halini göremezsin!" diye bağırıyorum Medusa'ya. "Hemen gitmeliyiz."

"Anne!" diye bağırıyor Medusa, Alfarin sessizce ileri doğru hareket ederken. "Rory'den kurtulmalısın. Seni mahvedecek. Diğer kızları da mahvedecek. O şeytanın teki, anne."

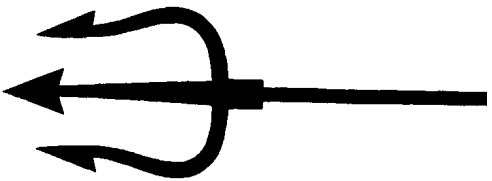
O anda üvey baba mutfağın kapısında beliriyor. Bir anlığına kafası karışıyor; önce yukarı, sonra da mutfağında hıçkıran ölü ruha bakıyor. Küfrediyor.

"Şimdi, Alfarin!" diye bağırıyorum ve Alfarin kendini Medusa'nın annesinin üstüne atıyor. Silah kadının elinden düşüyor ve kayarak üvey babanın ayakucunda duruyor.

"Kaçın şimdi!" diye bağırıyorum kızlara ve onları kirli arka bahçeye açılan tek çerçeveli, cam kapıdan dışarıya itiyorum. Uzun çimenlerin üzerinde bir sürü farklı araba parçaları duruyor. Bu korkunç dünyada her şey üstümüze gelirken, akşamın karanlığındaki uluma sesi her yanımızı sarıyor.

"Alfarin ne olacak?" diye bağırıyor Elinor, eve geri dönemeye çalışarak. "Onu orada bırakamayız."

Sonra da bir silah sesi zamanı parçalara ayırıyor.

29. Hatırlayamamak

"Alfarin!" diye bağırıyor Elinor.

"Anne!" diye bağırıyor Medusa.

Kızların ikisi de eve doğru koşuyor ama ben onları bileklerinden yakalıyorum. Tasmalı köpek yavruları gibi beni çekiştiriyorlar ve ayakkabılarımın tabanı kuru, tozlu toprağa batıyor. Mutfaktan çığlık sesleri geliyor ama bunun Melissa mı, yoksa annesi mi olduğunu ayırt edemiyorum. Alfarin'in gür sesinin gelmesini bekliyorum ama hiçbir şey duyulmuyor.

Medusa'nın gücü gitgide azalıyor ama hâlâ mücadele ediyor. Elinor, Alfarin sonunda kapıda görünüp de, onu kollarına alınca kendini tamamen salıyor.

"Ne oldu?" diye bağırıyorum. "Birine bir şey oldu mu?"

Bizi saran hırlamalar ve uğultuların yanına bir yeni ses daha ekleniyor. Bu bir siren.

"Polis geliyor!" diye bağırıyor Elinor. "Nasıl bu kadar çabuk gelebildiler?"

"Kurtadamlar geliyor!" diye karşılık veriyor Alfarin. "Tüyelim buradan."

"Annem, annem! Böyle olmamalıydı!"

Medusa bir anda kendini salıyor. Böylece onu kolaylıkla bahçenin sonuna çekiyorum ve hepimiz kısa bir çitin üstünden atlayarak, metal çöp kovalarıyla dolu bir sokağa doğru koşuyoruz.

"Alfarin, ne oldu?"

Alfarin hemen sola dönüyor, tekrar aynı şeyi yapıyor ve bizi geldiğimiz parka geri getiriyor. Şimdi parkın ta dibinde, Medusa'nın eski evinden birkaç ev uzakta duruyoruz. Polis arabası ve hemen ardından bir ambulans olay yerine yetişiyor. İki uzun boylu, zayıf polis memuru dışarı çıkıyor ama bir sorun var gibi. Şimdi karanlık olmasına rağmen, iki memur da yoğun, kara bir bulutla çevrelenmiş gibi görünüyorlar.

Kurtadamlar burada.

Ama bizi takip etmek yerine, ambulanstan çıkan diğer iki adamla birlikte evin içinde kayboluyorlar. Hepsi de dört ayak üstünde, uzun kollarını bacaklarının art arda sallayarak eve koşar adım giriyorlar.

Alfarin konuşamıyor. Yanakları kıpkırmızı, yüzünden ter damlaları dökülüyor. Annesine geri döner diye değil ama kıyafetleri parmaklarımın arasından kum gibi kaydığı için, Medusa'ya tutunmaya çalışıyorum.

Daha kendisini görmeden, yaşayan Medusa'nın sesini duyuyoruz. Melissa Pallister, evin yıpranmış verandasına doğru koşarken, çığlık ata ata, hıçkırıklar içinde ağlıyor. Komşu

evden bir kadın dışarı koşuyor ve Melissa'yı kollarına alıyor. Alacakaranlıkta bile, Melissa'nın elindeki kanı görebiliyoruz.

"Adam vurulmuştu," diyor Alfarin nefesini tutarak, sonunda. "Silahı tutmaya çalıştılar. Silah patladı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Rory öldü mü?" Medusa durduğu yerde sendeliyor. Birden ellerimin arasından kayıyor.

Elinor çığlık atıyor. "M, ne oluyor böyle?"

Medusa şaşkına dönüyor ve olanlara anlam veremiyor. Onun küçük ellerini tutmak istiyorum ama parmaklarımın arasında hissettiğim tek şey buhar oluyor.

"Kayboluyor!" diye bağırıyorum. "Zaman değişti. Üvey babası vuruldu ve bu daha öncekinde olmamıştı. Bu da Medusa'nın zaman çizelgesinin değiştiği anlamına geliyor."

"Kurtadamlar Medusa için gelmiyormuş!" diye bağırıyor Alfarin. "Onun zaman çizelgesindeki başka bir kişiye geliyorlarmış ama biz onları buraya yönlendirdik."

Şaşkın yüz ifadesiyle Medusa bana tutunmak istiyor ama şimdi ruhu yavaş yavaş gözden kaybolmaya başlarken tutunacak hiçbir şey yok.

"Mitchell, bana yardım et!" diye çığlık atıyor, küçük ateş kıvılcımları vücudunda belirmeye başlarken.

"Dönüştürücü... saat kimde? Geri dönmeliyiz!" diye bağırıyorum.

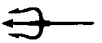
Ama Medusa alevlerin içinde kayboluyor. Elinor'un ölümündeki gibi olmuyor çünkü Medusa acı çekmiyor ama yüzü korku içinde. Medusa'nın alev alev yanan gölgesine

uzanmaya çalışıyorum, ama onu hissedemiyorum.

"Benimle kal, Medusa. Beni bırakma!"

"Gitmeme izin verme," diye hıçkırıyor ve sağ elini yüzüme dokunmak için kaldırıyor. "Mitchell, gitmeme izin verme."

Ama ben başka bir şey söyleyemeden gidiyor.

"Sizce burada neler oluyor?" diye soruyor Alfarin.

"Biz burada ne arıyoruz?" diye soruyor Elinor, başını kaşıyarak.

Üçümüz de –Şeytan Takımı'ndan kalanlar olarak– birbirimize bakıyoruz. Alfarin kahkaha atmaya başlıyor. Kahkahası bulaşıcıymış gibi, Elinor da çok geçmeden ona katılıyor.

"Bizi buraya kim getirdi?" diye kıkırdıyor Elinor.

"Şey, Dönüştürücü bende..." diye yanıtlıyorum arka cebimden çıkararak. Üstünde 18 Haziran, 1967 yazıyor. "Bu tarih size bir şey ifade ediyor mu?"

Alfarin ve Elinor hayır anlamında başlarını sallıyor.

"Sanırım açlıktan doğru dürüst karar veremiyorsun, dostum," diye homurdanıyor Alfarin.

"Hey, belki de kızarmış tavuk tarifi ilk kez bu evlerden birinde bulunmuştur ve biz de denemeye gelmişizdir," diye ortaya atıyorum, böyle olmasını umarak.

Konuşmamız bir kadının çığlık sesiyle kesiliyor. Polis arabasının ve ambulansın park ettiği evlerden birine bakıyoruz. Bizi buraya getiren şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok ve bunu bulmak için de bir acelem yok. Ce-

hennem'de insanların böyle çığlık attığını duymuştum. Nedenini bilmek istemezsiniz.

"Neredeyiz?" diye soruyor Elinor.

"Hiçbir fikrim yok, El."

"Sen az önce bana ne dedin?"

"El."

"Sen bana El demezsin ki," diye kıkırdıyor Elinor.

Omzumu silkiyorum. "Bilmem. Öyle diyesim geldi."

"Hoşuma gitti," diye karşılık veriyor Elinor nazik olmaya çalışarak.

"Baltam nerede?" diyor Alfarin aniden.

Elinor da ben de parka bakıyoruz. Paslanmış salıncağın yanındaki çalılığın altında, saklanan sırt çantalarını gören Elinor oluyor.

Arkamızı döndüğümüzde, iki kişi bir adamı sedyeyle dışarı çıkarıyor. Adamın kanla kaplı gövdesinde dalgalanan karanlığı görüyoruz ama o hâlâ çırpınarak çığlık atıyor ve üzgün olduğunu söylüyor. Ardından uzun boylu, zayıf polis memuru kapıdan çıkarak onları takip ediyor ve üçümüz de birdenbire duruyoruz. İkisi de bize doğru bakıyor. Bize gülümsüyorlar ve siyah dişli kurtların arasına karışıyorlar. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor, Alfarin bile titremeye başlıyor. Yaralı adam –hâlâ affedilmek için yalvarırken– ambulansa taşınıyor. Polislerden biri o tarafa doğru gidiyor. Havada kan dondurucu bir uluma sesi, delicesine bir kahkaha yankılanıyor ve çığlık kesiliyor. Polis arabasının sireni çalıyor ve egzoz borusundan çıkan

kıvılcımlarla birlikte hızla uzaklaşıyor.

"Siz de benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz?" diye inliyor Elinor. Alfarin'in kolunu sımsıkı tutuyor.

Eve doğru bakarken, verandada iki kişi görüyorum. İçlerinden biri dağınık, kır saçlarıyla şişman bir kadın. Sarkık kollarını, kendisinden daha küçük, benim yaşlarımda bir kıza dolamış. Kız, şimdiye kadar gördüğüm en uçuk kaçık saçlara sahip, çok güzel biri. Kızarmış kestane rengindeki saçları incecik, parlak güneş ışığının altında çok canlı görünüyor ve yılana benziyor.

Kız bana doğru bakıyor. O bakmaya devam ettikçe karnıma ağrılar giriyor. Ellerinin kandan kıpkırmızı olduğunu görüyorum ve arkamı dönüyorum.

Alfarin sırtıma vuruyor. "Cehennem'e dönme vakti geldi, dostum. Lord Septimus'un yaptığımız düşüncesizliği affetmesi ve ikiyüzlü hırsızlar olduğumuz için bize işkence etmemesi için Tanrılara dua etmekten başka şansımız yok."

Derin bir nefes alıyorum. "Sırt çantalarını kontrol ettin mi?" diye soruyorum Elinor'a son bir kez. "Hiçbir şeyi arkamızda bırakmak istemeyiz."

"Zaten üçümüz de buraya gelirken Cehennem'den çok fazla bir şey getirmemiştik," diye yanıtlıyor Elinor, ama yüzünde çok tuhaf bir ifade var. Bir konuda endişelendiğinde yaptığı gibi, gergin bir şekilde boynunu ovalıyor.

Ben de öyle hissediyorum. Sanki yarım kalan bir şey varmış gibi... Tabii bunun artık ölümümü değiştirmekle bir ilgisi yok. İşin peşini bırakmaktan başka çarem kalmadı, yoksa Alfarin ve Elinor'un da kaderi değişecek. Ama sanki bir şeyi unut-

muşum gibi, tam midemin ortasına yerleşen bir his var.

Gerçekten önemli bir şeyi...

Çantamı açıp başından beri yanımda taşıdığım, üçümüzün fotoğrafını çıkarıyorum. Hiçbir şey değişmemiş. Alfarin'in burnunu tıktığı patatesler hâlâ orada duruyor. Elinor Alfarin'e kollarını sarmış ve her zamanki gibi benim yanımda kimse yok, çünkü şimdiye kadar bizim grubumuza uygun hiçbir kızla tanışmadık.

Karşıdaki eve dönüp tekrar bakıyorum. Birkaç polis arabası daha evinin önüne gelmesine rağmen güzel kız ortalarda görünmüyor. Bu polisler, o adamı götüren yaratıklara hiç benzemiyor.

Unuttuğum şey ne? Bu his beynimi kemirmeye devam ediyor.

"Mitchell?" diye sesleniyor Alfarin, beni çantamdan tutarak. "Yarı Yol Evi'ne gitmenin vakti geldi."

Üçümüzün de oradan ayrıldığı vakte birkaç dakika daha ilave edip zamanı ayarlıyorum. Cehennem'i, şimdi gerçekleşmiş olan kâbuslarıyla terk eden üç şeytanı görmemizin iyi olacağını sanmıyorum.

Kâbus mu? Kâbus da nereden çıktı?

Elinor bu ikilemimi seziyor. "Septimus ile karşılaşacağın için mi gerginsin?" diye soruyor.

"Yanlış bir şeyler var," diyorum, Dönüştürücü ıslık sesiyle birlikte alevlenirken, sabrı tükeniyor olmalı. "Neden burada olduğumuza dair bir şey hatırlayan var mı?"

"Açıkçası, her şey benim aklımda karmakarışık bir hal aldı," diye yanıtlıyor Elinor.

"Artık ne gerçek, ne değil ayırt edemiyorum," diye ekliyor Alfarin ciddiyetle. "Yaşayanların arasındaki vaktimiz doldu, dostum. Sonuçlarına erkek gibi katlanmalıyız."

"Ya da kadınlar gibi... ya da kadın." Elinor yine ensesini çekiştiriyor, aklı karışmış görünüyor.

"Sorumluluğu ben üstlenirim," diyorum. "Septimus'a üçünüzü de buraya benim getirdiğimi söylerim."

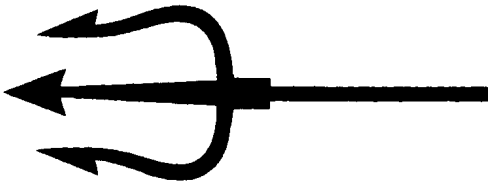
"Üçümüzü mü?"diyor Alfarin, sırıtarak Elinor'a bakıp. "Yeraltı'ndaki hesapların tutmamasına şaşmamalı, baksana muhasebede daha toplama yapamayan bir stajyerleri var."

Elinor kıkırdarken sırtıma bir şaplak atıyor.

Son bir kez eve bakıyorum ama içerideki kargaşa ya da her ne olduysa, gitgide daha da kalabalık bir hal alıyor. Şimdi gitsek daha iyi olacak. Alfarin, Elinor ve ben son yolculuğumuz için kollarımızı birleştiriyoruz. Dönüştürücü'nün yüzünde Yarı Yol Evi görünmeye başladıkça, gözlerim bir an için evin ikinci katındaki pencerelere kayıyor. Dağınık, kıvır kıvır saçlı bir kız kirli sinekliğin ardından bizi izliyor.

Bizim gecenin karanlığında kaybolduğumuzu gördüğüne eminim ama endişelenmiyorum.

Ne de olsa, böyle bir şeyi anlatsa bile, yaşayanlardan hangisi ona inanır ki?

30. Diğer Stajyer

"Nasıl öldün?"

Artık yavru kedileri kurtarma hikâyemi anlatmakla uğraşamayacağım. Zaten çok saçmaydı. Tabii ki şeytanlara gerçeği anlatacak halim de yok. Nasıl anlatabilirim ki? Dönüştürücü adındaki bir zaman makinesini çalmıştım da, yaşayan halim yolun karşısında duran ruhuyla, bir Viking prensiyle ve Londra'daki Büyük Yangın'da ölen bir köylü kızla karşılaşınca kendi ölümüme sebep oldum mu diyeceğim?

Buna kim inanır ki?

Ofise dönünce Septimus'un beni öfkeyle karşılamasını bekliyorum. Gerçekten de, biz Dönüştürücü'yü usulca kasadaki yerine koyarken, karanlıkta üçümüzü bekliyor. Elinor yine bayıldı bayılacak, Alfarin de her an bizi tutuklamak için

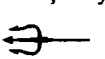
ortaya çıkabilecek olan CAB görevlilerinin işini bitirmek için, eli baltasında bekliyor.

Onun yerine, yanında kocaman çilekli pasta ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle Septimus, ayaklarını masaya uzatmış, oturuyor. Sinirli değil. Sadece üzgün görünüyor. Bu bana, annemin boşanacaklarını söyledikleri anı hatırlatıyor. Yüzlerinde aynen böyle bir ifade vardı; dudakları bükülmüş, gözleri yaşarmış, çenesi titriyordu. Daha önce Septimus'u hiç bu kadar üzgün görmemiştim ve bundan hiç hoşlanmadım. Tabii her an parlamaya hazır olmasını da istemem ama şimdi bu durum henüz farkına varmadığım bir şey yaptığım hissini körüklüyor. Hatadan da öte bir şey...

Septimus bize yeteri kadar şey görüp görmediğimizi soruyor. Ben de fazlasıyla gördüğümüzü söylüyorum.

Kasanın şifresi değişmiş. Eğer bu benim Dönüştürücü'yü çalmam karşılığında alacağım tek cezaysa seve seve kabul ederim. Septimus bana, onun da birkaç kez ölümünü değiştirmeyi denediğini söylüyor ama her zaman Cehennem'e geri dönmüş çünkü yaşamak, tekrar karısıyla olması anlamına geliyormuş. Bir insan bunun yerine ölmeyi tercih ediyorsa evlilik çok zor olmalı. Bence İkisi pek iyi anlaşamıyor olmalılar.

Dönüşümüzün üzerinden bir ay geçiyor ve Septimus bana hâlâ Yukarı'ya ait, mavi yüzlü Dönüştürücü'yü nasıl al-

dığını söylemiyor. Ama her hafta, hoş kokulu mektuplar aldığını da fark etmiyor değilim. Elinor, onun bir melekle flört ettiğini düşünüyor. Böylesine sinsice bir hareket ancak Septimus'tan beklenir.

Ona mezarlıkta gördüğüm iki meleği sormak istiyorum ama hiçbir zaman doğru anı yakalayamıyorum. Belki bu da benim sırrım olur. Biri bir keresinde bana herkesin sırları olduğunu söylemişti ama kimin söylediğini hatırlamıyorum.

Flört demişken, bu akşam kütüphaneden Patty Lloyd ile görüşeceğim. Biliyorum, bunun beni heyecanlandırması gerekiyor ama heyecanlı değilim. Neyim var bilmiyorum. En azından üçüncü aşamaya geçme garantili, ateşli bir hatun ama Alfarin ve Elinor moral olsun diye benimle geliyorlar.

Yatakhanemdeki şeytanlar benim bir kahraman olduğumu düşünüyor ama Patty Llyod benim tipim değil. Ben başka bir şey arıyorum, henüz bilmediğim. Öyle biriyle tanıştığıma eminim ama ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Zamanda yolculuk, anılarımı milyonlarca küçük parçaya ayırdı ve onları nasıl tekrar birleştireceğimi bilmiyorum. Uzun, sıska bir kütük gibi oradan oraya geziyorum.

Patty üçümüzle Thomason's Bar'da buluşuyor. Buranın çöplük gibi göründüğünü söyleyerek hemen sinirlerimi bozmayı başarıyor. Öyleyse bile ne olmuş? Çöplükse de benim çöpüm. Benim, Alfarin'in, Elinor'un ve ...

Yani, Patty Llyod'un değiş işte.

Alfarin ve Elinor artık tam bir çift gibi el ele tutuşuyorlar. Elinor'un Alfarin'e onu öpmesi için izin verdiğini sanmıyorum

ama el ele tutuşmak da iyi bir başlangıç sayılabilir. Hem Alfarin'in dediğine göre, kendisi birkaç yüzyıldır bu anı bekliyor. Patty kucağıma oturuyor. Beni öpmesin diye mısır gevreğini dudağıma yapıştırdım, uçuk çıkmış gibi görünüyor.

Bu buluşmadan hiçbir şey çıkmaz. Patty, Alfarin ya da Elinor ile konuşmaya yanaşmıyor bile. Kulağıma, sessiz bir köşeye geçip, dudaklarımdan öpmeden de, benden ne kadar hoşlandığını gösterebileceğini söylüyor ama bu bile tüylerimi diken diken ediyor. Bu kız çok hızlı gidiyor.

Alfarin ve ben etlerin ve peynirli burgerlerin havada uçuştuğunu anlatıp gülünce, Patty morali bozularak, bir hışımla yanımızdan ayrılıyor. Elinor da bu şakaya gülüyor çünkü bu bizim aramızda geçen bir şey ama bunu Patty'ye anlatacak halim yok. Zaten bizimle orada olmadığı için anlamayacaktır da.

"Sana birini bulacağız," diyor Elinor, üçümüz de Thomason'dan çıkarken, beni yatıştırmak için.

Zaman yolculuğu, bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı ama hepimizin içinde, özellikle benim canımı çok sıkan tuhaf bir his var. Elinor bunun belki de o yolculuklardan kalma bir yorgunluk olduğunu söylüyor; Alfarin de midesinin 21. yüzyıldaki, atık ve katkı maddeli yemeklerle baş edemediğini iddia ediyor.

Ben bir fikir bile ortaya atamıyorum ama sanki açık bırakılmış bir kapıdan giren rüzgâr sesi işitiyormuşum gibi geliyor. Hâlâ, çaresizce eski hayatımı özlüyorum. Onu tanımasam bile, küçük kardeşimi de özlüyorum. Onu tanıma şansım olsa, ne güzel olurdu.

İşler her geçen gün daha da yoğunlaşıyor. Septimus, Cehennem'in harcamalarını duydukça çılgına dönecek gibi oluyor ve yine savaş çıkarmakla ilgili bir şeyler homurdanıyor. Bugün Oval Ofis'te Şeytan'ın Yönetim Kurulu toplantısı vardı ve ben bile, kulağımı kapıya dayamadan, Şeytan'ın C operasyonuyla ilgili bir şeyler söylendiğini duyabildim. Sonra Wall Street yatırımcıları da işin içine karıştı ve borsada oynadılar. Tabii böyle olunca, Cehennem bir sürü ölü akınına uğradı çünkü birçok kişi stresten öldü. Şimdi de ben günde en az on beş saat çalışıyorum ve gözlerimin altında, sanki biri bana yumruk atmış ve bir de üstümden tankla geçmiş gibi, mosmor halkalar var.

Gözlerim... Kız pembesi gözlerim de öcünü almak ister gibi her zamankinden daha parlak ve ışıltılı bir biçimde geri döndü. Bu hiç de adil değil, çünkü Alfarin de Elinor da kan kırmızısı gözlerine kavuştular ve hatta Alfarin'in sakalları geri uzadı. Eskisi kadar uzun değil tabii ama birkaç ay sonra Elinor eskiden yaptığı gibi onu yine örüp boncuklar dizebilir.

Kız pembesi gözlerim, sanki kurutma makinesinde birikmiş gibi görünen tüylerim ve ben... Hangi düzgün kız bundan hoşlanır ki? Şimdi yine Cehennem'in kalabalığına döndüm ve Chris Martin'in yanında çalacağıma, hâlâ Şeytan'ın stajyeriyim.

Ve hâlâ yalnızım.

Septimus bana başka bir stajyer daha işe alacağını müj-

deliyor. Bunu da, masam hâlâ incelenmesi gereken faturaların ağırlığıyla çökünce söylüyor. Mülakatlarda yanında durmama izin veriyor ama her geçen gün gelen adaylar daha da kötüye gidiyor. İlk görüştüğümüz şeytan birinci katta olmanın onu Yukarı'ya daha çok yaklaştıracağını söylüyor, ikincisi yazılı testi geçemiyor (daha kalemi bile tutamadı), üçüncüsünün referansları gayet iyiydi ama giydiği beyaz tişörtün koltukaltlarında büyüyen ter izleri vardı. Dördüncüsü de Brian Molewell. Ama ben onunla çalışmaktansa 666. katta tuvalet temizlemeyi tercih ederim.

Patty Lyod beş numaralı adaydı ama bana Septimus ofisten çıkar çıkmaz masanın üstünde yapacaklarını detaylı bir şekilde anlattığı not kâğıdını uzatınca yeniden ölesim geliyor.

Septimus Patty'ye teşekkürlerini iletip kendisinin muhasebede çalışmak yerine kütüphane için fazlasıyla değerli bir eleman olduğunu söyleyerek mülakatı erkenden bitiriyor.

"Bu akşam bir mülakata daha hazır mısın?" diye soruyor Septimus, mutfaktan az önce gelen espressoyu kafasına dikmeden önce.

"Hayır," diye homurdanıyorum. "Söz veririm ki, sonsuza kadar günde yirmi dört saat çalışırım ama yeter ki beni şu mülakatlardan biri için daha burada tutma."

Patronum kahkakayı patlatıyor. "Bugünkü son aday gelecek vaat ediyor. Senin yaşlarında, genç bir şeytan. Kırk senedir ölü, sana muhtemelen bunu anlatacaktır. Hukuk bölümünden ve mutfaktan aldığı güzel referanslar var."

"Aman ne güzel," diye yanıtlıyorum alay ederek. "Kirli

bulaşıkları dosyalayabilen biri, tam da ihtiyacımız olan şeydi."

"Ona bir şans verelim," diyor Septimus. "Yaptığı güzel çilekli pastalarla biliniyormuş, ki bu da güze bir artı. Bayan Pallister'ı içeri davet eder misin, Mitchell? Onu da gördükten sonra, senin Prens Alfarin ve Bayan Powell ile görüşmen için tabanları yağlamana izin vereceğim."

"Hatırlattığın için çok sağ ol," diye yanıtlıyorum. Son dört saattir popomu uyuşturan sandalyeden kalkıyorum.

Bu aralar hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum: Sarı saçlı pembe gözlü halimle albino bir kirpiye benzememin mi, yoksa iki en yakın arkadaşımla buluşurken üzerime giydiğim ezik, zavallı görüntünün mü? Alfarin ve Elinor beni aralarına dahil etmekte zorlanıyorlar ama onları bir araya getiren kişi bendim ve o zamandan beri de çok yakın arkadaşlar. Elinor'un ölümünden sonra... araları öncesinden de sıkı oldu.

Muhasebe ofisinin kapısı açılıp da Şeytan içeri girdiğinde şu Bayan Pallister ile görüşmek üzere ayağa kalkıyorum.

Neredeyse şaşkınlıktan yere düşecek gibi oluyorum ve Septimus bile sandalyesine tutunuyor. Şeytan asla Oval Ofis'ten ayrılmazdı, asla.

"Şimdi görmek istiyorum, Septimus!" diye bağırıyor Şeytan, keçisakalını çekiştirerek. "Artık sabrımın sınırına geldim. Virüs testini hemen görmem lazım. Bana meleklerin Cennet'e verdikleri zarar için fatura yollamışlar. Onları ben gaza getirmişim. Göstereceğim ben ona gaza getirmeyi. Onun o aptal, kepaze, iğrenç meleklerinin üstünde C Operasyonu'nu

uygulayınca, graffitilere ağlayacak mı bakalım. Çığlıklarını buradan bile duyacağız. Hatta bu ıstıraplarını kaydedip her yere dağıtacağım. Ah, merhaba, Mitchell, Septimus'un bir misafiri olduğunu fark etmemişim."

Kedilerin kısırlaştırılırken çıkardığı gibi bir ses çıkarırcasına mırıldanıyorum. Eğer ağzımı çok açacak olursam Şeytan'ın ayakkabılarına kusacağım.

"Belki de Oval Ofis'e dönsek iyi olur, efendim?" diye yanıtlıyor Septimus. Durmadan terliyor.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor Şeytan. "İyi geceler, Mitchell. Tatlı rüyalar." Ardından otomatik olarak kapanan kapıdan dışarı çıkıyor.

"Sen de artık gidebilirsin, Mitchell," diyor Septimus sessizce. Cüzdanım çıkarıp bana para uzatıyor. "Neden bugünkü son görüşmeyi MİB'den uzakta bir yerde yapmıyorsun?"

Parayı alıp başımla onaylıyorum. Artık daha fazla birinci katta duracak gücüm kalmadı. Septimus Oval Ofis'e açılan kapıdan çıkıyor. Yalnızım. Şu işi de bitirsem iyi olacak, diye düşünüp muhasebe odasına açılan büyük kapıyı açıyorum. Kapı ürkütücü bir sesle sonuna kadar açılıyor. Kafamı dışarı uzatıyorum, sağıma soluma bakıyorum ve Bayan Pallister'ı görüyorum... ya da saçlarını demek daha doğru olacak. O kadar çılgın ve muhteşem ki sanki koyu kahverengi yılanlar başına oturmuş gibi görünüyor.

"Bay Septimus ile görüşebilir miyim?" diye soruyor, tatlı gamzelerini ortaya çıkararak, tedirgin bir şekilde gülümserken.

"Bayan Pallister?" saçıyla konuşuyorum. Bunu yapmamalıyım. Kızcağız üzülebilir.

"Evet."

Arkamda telefon çalmaya başlıyor ama duymazdan geliyorum. Telesekreter cevaplıyor.

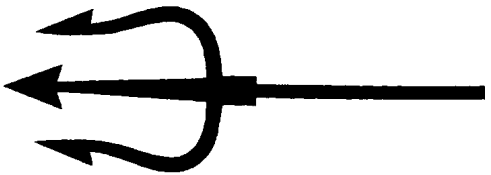
"Ben Mitchell Johnson, Şeytan'ın stajyeriyim. Lütfen çığlıklardan sonra mesajınızı bırakınız..."

Mitchell Johnson, ben buyum. Dört sesli harf, hepsi bu...

Şeytan'ın Takımı'nın bir sonraki
heyecanlı macerasına katılın.

Şeytan'ın Rüya Kapanı

1. Medusa

"Nasıl öldün?"

Neden Cehennem'deki her iş başvurusunda bu soruluyor? Eğer iş görüşmesini yapan şeytanlar, başvuru formunun yanında duran şeytan kaynaklarını okumaya zahmet ederlerse cevabı öğrenirler zaten.

Gerçi pek çoğu buna zahmet etmiyor. Ya da etseler bile oradaki bilgiyle ilgilenmiyorlar. Deneyimli pasta şefi olduğumu belirten başvuru formuma, pasta kreması fıçısına düşüp öldüğümü yazmıştım. Aşçıbaşı gözünü bile kırpmadı. Daha yerime oturmadan işi bana verdi. Önlüğü kafamdan geçirdiği gibi üç ton krema çırpmamı söyledi.

Ondan önce de bir hukuk bürosunda çalışıyordum. Orası için doldurduğum başvuru formunda da, diş ipliğine alerjim olduğu için öldüğümü yazmıştım. Oradaki müdürüm, Cehen-

nem için bile tuhaf sayılabilecek bir adamdı. Koca cüsseli, uzun boylu ve onu dokuz aylık hamileymiş gibi gösteren kocaman bir göbeği olan şişman bir adamdı, ama küçücük bir kafası vardı. En sevdiği uğraşı kadın şeytanları ağlatmaktı ve bu işte çok iyiydi. Kadın düşmanı domuz bir keresinde bana asılmaya kalktı. Sonra ben de ona o küçük kafasını bir kez daha etrafımda görecek olursam nereye sokacağımı iyi bildiğimi söyledim.

Cehennem'deki patronlar konusunda şansım hiç yaver gitmedi. İşte muhasebe ofisinde ikinci stajyer olmayı kovalamam bu yüzden, çünkü muhasebe stajyerleri Septimus'a rapor veriyor.

Septimus da Şeytan'ın baş muhasebecisi ve onun sağ kolu. Eski bir Roma generali ve ayrıca Cehennem'deki en süper insan. Mutfaktaki kadınların hepsi onun için yanıp tutuşuyor, ama bunun sebebi bir taraftan menopoza giriyor olmaları, yani bu yüzden yanmaları normal. Gerçi hepimiz yanıyoruz. Cehennem fırın gibi.

Septimus'u çok seviyorum çünkü mutfağa ne zaman gelse benim adımı hatırlıyor. Yani yeni adımı... Ben öldükten sonra, Ölüm Melekleri bana Yarı Yol Evi'nde yeni bir isim verdi. Bu isim benim için, Cehennem'de bile olsa, taze bir başlangıç demek. Çok önemli bir şeymiş gibi durmayabilir ama Cehennem sıcağı ve sıkıcılığını milyonlarca ve mil-

yonlarca ölü ruhla paylaşınca, taze başlangıçlar çok da kolay rastlanılır cinsten olmuyor.

Böylece, ölümümden bu yana ilk kez, bu güzel histen faydalanarak yeni iş başvurumda tamamen dürüst olacağım ve... hani şu eski iş arkadaşlarımın bana dediği gibi tuhaf davranmayacağım.

Yazmaya başlıyorum.

İsim: Medusa (önceden Melissa) Olivia Pallister
Yaş: 16
Ölüm Tarihi: 2 Aralık 1967
Ölüm Sebebi: Golden Gate Köprüsü'nden düştüm.

Düşmek kelimesinin altını kırmızı kalemle iki kez çiziyorum çünkü burada doğruyu söylüyorum, öyleyse daha belirgin olmalı. Bu benim için gerçekten önemli. Gerçek sözcükler, söylenmemiş olsa bile değerlidir. Bugün ilk kez gerçekleri bir kâğıda yazmayı başardım. Ama hâlâ bu konuda konuşmaya pek hevesli değilim.

Daha önce, hiç bu kadar yukarı çıkıp merkezi iş bölgesine yakın olmamıştım. İyi ki vertigo gibi baş dönmesi yaşamıyorum. Cehennem'in mutfakları 267. katta. Şimdi kırk yılı aşkın süredir, ölümümden bu yana ilk kez 1. kattayım.

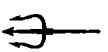
Heyecanlanmamaya çalışıyorum ama bu işi gerçekten ama gerçekten çok istiyorum. Sadece Septimus ile çalışmak müthiş olur diye değil ama mutfağın sıcağından kaçarsam belki saçlarım biraz olsun yatışır diye tabii...

Acaba saçlarımı toplasa mıydım? İnsanlar benimle konuşurken, Cehennem'deki eski arkadaşım Patty Llyod ile olduğu gibi göğsüme bakmıyorlar ama yüzüme de bakmıyorlar. Hiç kimse saçlarımdan gözünü alamıyor.

İşte şimdi güvensiz hissetmeye başladım. Başımı eğip eşyalarıma bakıyorum: Uzun siyah şort ve açık kırmızı bir tişört. Converse ayakkabılarım da bembeyaz. Acaba çok mu gündelik? Ama ben etek ve topuklu ayakkabı giyemem ki. Öyle bir kıyafetle, ilk kez yürümeye başlayan yeni doğmuş bir zürafa gibi görünürüm.

Patty Llyod az önce, tam da az önce bahsettiğim gibi görünen kıyafetler giymiş bir şekilde yanımdan geçti. Tabii o giydiği şeye etek demek ayıp olur çünkü ancak poposunu kapatıyor. Benim iç çamaşırım bile onun eteğinden daha uzun. Beni görmezden geldi ama umurumda bile değil. O da burada mülakata girecek ama herkes onun bu işi sırf diğer stajyeri Mitchell Johnson'ı tavlamak için istediğini biliyor.

Benim Mitchell ile tanışmak için daha farklı bir sebebim var –Septimus ile çalışıp saçlarımı yatıştırmak dışında– ve buraya gelmemin son nedeni de bu.

Ofisin kızgın, taş kapısının arkasından gelen sesleri duyuyorum. O derin, yavaş konuşma kesinlikle Septimus'a ait; ve sanırım şu yorgun, var-olma-hevesimi-kaybettim sesi de Mitchell Johnson'dan geliyor olmalı.

Ama başka bir ses daha var; biraz isterik ve tiz bir ses.

Yoksa bu Şeytan mı? Birden tüm vücudum ürperiyor. Titreme... bak işte, bu hissi kırk senedir yaşamıyordum. Kulağımı kapıya dayıyorum. Daha önce hiç Şeytan'ın sesini duymamıştım. Resimleri dışında görmedim bile.

"Şimdi görmek istiyorum, Septimus!" diye bağırıyor Şeytan."Artık sabrımın sınırına geldim. Virüs testini hemen görmem lazım. Tanrı bana meleklerin Cennet'e verdikleri zarar için fatura yollamış. Ben onları gaza getirmişim. Göstereceğim ben ona gaza getirmeyi. Onun o aptal, kepaze, iğrenç meleklerinin üstünde C Operasyonu'nu uygulayınca, graffitilere ağlayacak mı bakalım. Çığlıklarını buradan bile duyacağız. Hatta bu ıstıraplarını kaydedip, her yerde dağıtacağım. Ah, merhaba, Mitchell, Septimus'un bir misafiri olduğunu fark etmemişim."

İstemeden de olsa kapıdan uzaklaşıyorum; sanırım bir gölge saçımı çekti. Burada benim bulunduğum kattakinden daha çok gölge var gibi görünüyor. Hem de çok daha büyükler.

Gölgelerden hiç hoşlanmıyorum. Sessizce etrafta gezinen hiçbir şeyden hoşlanmıyorum. Bu bana fazlasıyla, ölmeden önce geçirdiğim son birkaç yılımı hatırlatıyor.

Heyecandan titreyerek yerime oturuyorum ve şortumu düzeltiyorum. Tenim yanıyor. Belki de uzun pantolonlar giymeliydim. Ama o zaman da tüm kıyafetim ter lekesi olurdu.

Ne yazık ki yatakhaneye gidip kıyafetimi değiştirecek vaktim yok, çünkü muhasebe ofisinin kapısı ürpertici bir sesle açılıyor ve diken gibi, sarı saçlı bir çocuğun kafası dışarı doğru uzanıyor. Sağına soluna bakınca, hemen pembe gözlerini fark ediyorum.

Belli ki, Mitchell Johnson buraya geleli çok olmamış.

"Bay Septimus ile görüşebilir miyim?" diye soruyorum, Şeytan'ın mülakat esnasında orada olmayacağını umarak. Cehennem'in sahibiyle aynı odaya girecek olursam endişeden, henüz sosyal hizmetlerin bile kategorize edemeyeceği bir şekilde, parçalara ayrılabilirim. Şeytanlar Cehennem'de korkudan, çaresizlikten ya da acıdan sürekli bayılırlar. Hepsi de bunun tıpkı yeniden ölmek gibi olduğunu söyler, çünkü varlığınız bayılmadan hemen önce ilkel bir korkuyla endişeye kapılır. Eğer Şeytan mülakata gelirse, o çılgın saçlarıma ve mutfağa geri dönüyorum demektir. Öldüğümün hatırlatılmasına gerek yok, zaten unutmuş değilim.

"Bayan Pallister?"

Mitchell, doğal olarak, saçımla konuşuyor.

"Evet."

Telefon çalmaya başlıyor ama Mitchell duymazdan geliyor ve telesekreter yanıtlıyor.

"Ben Şeytan'ın stajyeri, Mitchell Johnson. Lütfen çığlıklardan sonra mesajınızı bırakınız..."

Ölüm meleklerinin inleme sesinden sonra, hattın diğer ucundaki şeytan aramayı sonlandırıyor.

"Beklettiğim için üzgünüm. Septimus gitmek zorunda kaldı," diyor Mitchell.

"Ah." Midem adeta ayaklarıma düşüyor. Ben Şeytan'ın gitmesini istemiştim, Septimus'un değil.

"Sorun değil," diye karşılık veriyor Mitchell hemen. "Septimus mülakatı benim yapmamı istedi. Ben hazırlanırken içeride beklemek ister misin?"

Mitchell'ı, içinde bomba patlamış gibi görünen muhasebe ofisine doğru takip ediyorum. Doğru düzgün yerleştirilemeyecek kadar şişmiş dosyalar dolaplardan taşmış ve her yer kâğıt yığınlarıyla dolu. Ve sanki içeride Meksika yemeği bozulmuş gibi tuhaf bir koku var. Bu ofise kesinlikle bir kadının eli değmeli.

Bir de su hortumu.

Çamaşır suyu eşliğinde.

"Septimus seni dışarı çıkarmam için bana para verdi,"

diyor Mitchell. Başını bilgisayar ekranına yanaştırılmış ve sağ elini üstünde Şeytan'ın resmi olan fare altlığına koymuş, bilgisayarı kullanıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Şaka mı bu? Mitchell Johnson bu oyunu kızları ağına düşürmek için kullanmasa iyi olur. Patty Lloyd ile yatabilir –pek çok şeytan gibi– ama eğer benimle bir şey denemeye kalkarsa onun kafasını beysbol sopasıyla ezerim.

Galiba Mitchell huzursuzluğumu fark etti. Ellerini kaldırıyor ve yüzü kıpkırmızı kesiliyor. İşte şimdi yanakları gözleriyle uyumlu oldu.

Erkeklere pembe göz çok yakışıyor.

"Hayır, hayır, hayır!" diyor, bir adım geri giderek. Çöp kutusuna takılıyor. "Öyle değil, gerçekten. Septimus bana para verdi." Bana ince bir deste para gösteriyor. "Benim bu kadar param yok. Hatta, hiç param yok! Hem, arkadaşlarımla buluşuruz diye düşünmüştüm. Senden hoşlanırlarsa, bu benim için yeter de artar bile. Zaten yazılı testten açık ara farkla en iyi puanı alan sensin. Septimus az önce buradaydı, Şeytan geldi ve..."

Kelimeler ağzında yuvarlanıyor, burada tek boşboğazlının ben olduğumu sanıyordum. O kadar endişeli görünüyor ki, gülesim geliyor. Pataklanmayacağını anlayınca, masadan yavaşça uzaklaşıyor.

"Anlaştık mı?" diye soruyor.

Mitchell başını eğmiş bana bakıyor, ben de başımı yukarı kaldırarak ona bakıyorum. O kadar da kısa değilim –ayakkabılarımla 1.70 olmalıyım– ama Mitchell bir 1.80'in üzerinde.

Onun uzun olduğunu hatırlıyorum.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Mitchell tetikte bekliyor. Aklından yalan söylemeyi mi geçiriyor? Umarım öyle değildir çünkü yalancılardan nefret ederim. Patty Lloyd ile de bu yüzden arkadaşlığımı kesmiştim. Mitchell'in gözleri küçülüyor ve alt dudağını ısırıyor.

"Hayır, üzgünüm," diye geveliyor sonunda. "Tanışmış mıydık?"

"San Francisco, 1967," diyorum. "Sana bir şey ifade ediyor mu?"

Mitchell hayır anlamında başını sallıyor. "Beni başkasıyla karıştırıyorsun. Ben 1992 doğumluyum ve 2009'da öldüm. Ve hiç San Francisco'ya..." Birden susuyor ve pembe gözleri büyüyor. Ağzı daire şeklinde açılıyor.

Islık çalıyorum, tabii bu ön iki dişimin arasında boşluk olduğu için çok kolay oluyor. "İşte şimdi oldu," diyorum. "Beni hatırladın."

Bu anı, muhasebe bölümü için mülakata hak kazandığımı öğrendiğimden beri onunla konuşacağımı bilerek kafamda defalarca planladım. Mitchell'ı Cehennem'de ilk kez mutfakta çalışırken, birkaç hafta önce görmüştüm. Elinde

kuru temizlemeden gelen bir yığın kıyafet ve kahve tepsisiyle, Septimus'un yanında duruyordu. Mitchell'ın hesabına yazdırdıkları çilekli pasta için gelmişlerdi ve sonra da gittiler. Çok yakından göremedim ama o olduğuna emindim. Hâlâ yaşıyorken, onun öldüğü o gece gözlerimle görmüştüm.

Mitchell tarafından hatırlanmak tam da umduğum gibi harika bir his. Belki hatırladığı saniyelik bir an ve hatta onu hatırlamak için yardıma da ihtiyaç duysa bile birinin anılarındayım işte.

Demek ki unutulmamışım.

Mitchell hâlâ oldukça şaşkın görünüyor. "Bir ev vardı. Biz... yani Alfarin, Elinor ve ben neden oradaydık, bilmiyorum ama o sendin," diyor nefesini tutarak. "O evde gördüğüm kız sendin. Bir adamı ambulansla dışarı taşıyorlardı. Ben seni görmüştüm, sen de beni."

"Evet, evet!" diyorum heyecanla. "Yani o uzun, kızıl saçlı, güzel kız Elinor mu? Ve şu koca adam, Alfarin mi? Onlar da Cehennem'de mi? Nasıl insanlar?"

"Mükemmellerdir."

"Seni görür görmez ne olduğunu anlamıştım. Yani *ölü* demek istiyorum."

"Nasıl?"

"Etrafınız ışıkla kaplıydı. Sizin melek olduğunuzu düşünmüştüm."

Mitchell bir çeşit homurtuyla gülerek, ellerini cebine sokuyor. Nedense, titrediğini fark ediyorum. "Evet, güzel fikir, yanlış adres."

"Yani sadece dört senedir mi buradasın?"

"Ve bu ofiste," diye yanılıyor Mitchell. "Ben... bana otobüs çarptı."

Tuhaf bir şekilde ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum ama bunu yapmıyorum. Ben Patty Llyod ya da onun Yeraltı yurtlarındaki kızlar grubu gibi değilim. Nasıl ölmüş olursam olayım, bir erkeğin kollarına atılacağıma, kendimi krema fıçısına atarım daha iyi.

Şimdi konuşmaya başladığımıza göre, Mitchell'e sormak istediğim pek çok soru var. Bir kere, o gece benim evimin önünde ne işi vardı? Hem de 1967 yılında, ölüyken, daha doğmadan nasıl olabilir?

Ne yazık ki Mitchell benden önce davranıyor. "Nasıl öldün?" diye soruyor. "Septimus senin kırk yılı aşkın süredir ölü olduğunu söyledi. Ben seni gördükten kısa bir süre sonra ölmüş olmalısın."

Yine mi şu soru! Kamburumu çıkarıp Mitchell'a bakıyorum. Tam da anlaştığımızı düşünmeye başlamıştım. Ona sarılma isteğim uçup gidiyor. Onun yerine, dönüp dirseğimi karnına geçiriyorum.

"Ah!"

"Bu konu hakkında konuşmayı sevmiyorum ve eğer şeytan kaynaklarına bakmaya zahmet etseydin, cevabı bilirdin."

"Şeytan kaynaklarına göre her şey hakkında konuşuyormuşsun. Durmadan," diye karşılık veriyor.

Demek Mitchell Johnson dosyamın bir kısmını okumuş. Bunu yapan ilk şeytan o olmalı. Acaba neden tamamını okumadı? Gerçi ben bile dosyamın tamamını okumadım ama zaten nasıl öldüğümü çok iyi bilirken neden okuyayım ki?

"Bilgi güçtür," diyorum ona. Sırıtıp saçımı kurcalıyor. Kimse saçıma dokunamaz, ben de onun alnına bir şaplak atıyorum. O da buna, "Kes şunu, bücür," diyor ki boyunu çekip de uzatmışlar gibi görünen biri için fena bir karşılık değil.

"Yüzün tüy yumağı gibi görünüyor," diye cevabı yapıştırıyorum. "O cılız gövdende, sakal bırakacak kadar testosteronun yok galiba?"

Daha kapıya bile varmadık.

"Sana neden Medusa diyorlar?"

Kafamı işaret ediyorum. "Saçlarımı fark etmedin mi?"

"Etmez olur muyum?" Ama bu defa refleksleri sayesinde kahkaha atarak, azmime uğramaktan kurtuluyor. Ben bile, kendime rağmen gülüyorum.

"Yarı Yol Evi'ndeki Ölüm Melekleri bana bu ismi verdi. İşlem merkezinde ismimi yanlış duymuşlar," diye açıklıyorum. "Ben de sonradan sevdim ama sadece saçımdan dolayı

değil. Bu beni dünyadaki Melissa'dan farklı biri yaptı. Sanki yeni bir başlangıç gibi yani..."

"Aslında bence çok havalı."

"Teşekkürler."

"Gamzelerin var," diyor Mitchell. "Annemim yatağında duran Asi Bebek Ann gibi görünüyorsun."

Sanırım bu bir çeşit iltifattı. Orada öylece birbirimize bakarak duruyoruz, bir tuhaf hissetmeye başlıyorum. Ama Cehennem'deki diğer erkeklerle –mesela yüksek doz uyuşturucudan ölmüş ve hâlâ kafası bir milyon olanlarla konuşmaya çalışmak komik bir çaba– karşılaşmalarımda olduğu gibi değil ama bu bile utanmam için yeterli bir sebep.

"Kadere inanır mısın, Medusa?" diye soruyor Mitchell.

"Evet, inanırım," diye yanıtlıyorum. Ama kaderin iyi bir şey olmadığını düşündüğümü söylemiyorum.